

คำนำ

สำหรับนักศึกษาฟิสิกส์หลาย ๆ คนแล้ว เซิร์นเป็นสถานที่ทำการทดลองทางฟิสิกส์ที่ได้สร้างองค์ความรู้ใหม่ ๆ อันเป็นประโยชน์และพลิกโฉมโลกของเรามาแล้วหลายครั้ง แต่สำหรับข้าพเจ้าที่เป็นนักศึกษาสาขาฟิสิกส์อนุภาค เซิร์นคือความใฝ่ฝันอย่างหนึ่งของข้าพเจ้า เป็นสถานที่ทำงานที่ข้าพเจ้าอยากร่วมงานด้วยมากที่สุดในชีวิต และเป็นแรงบันดาลใจอย่างหนึ่งที่ทำให้ข้าพเจ้าไม่ยอมเปลี่ยนไปศึกษาฟิสิกส์สาขาอื่น ๆ ตลอดระยะเวลาสิบห้าปีที่ข้าพเจ้าได้ร่วมโครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนเซิร์น ข้าพเจ้ารู้สึกประทับใจในบรรยากาศการวิจัยเป็นอย่างมาก และทำให้ข้าพเจ้าหลงรักการทำงานเกี่ยวกับฟิสิกส์อนุภาคยิ่งขึ้นไปอีก

รายงานฉบับนี้เป็นรายงานที่รวบรวมประสบการณ์ตรงของข้าพเจ้าตลอดระยะเวลาในโครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนเซิร์น ที่จัดขึ้นในองค์การวิจัยนิวเคลียร์แห่งยุโรป (เซิร์น) กรุงเจนีวา สหพันธรัฐสวิส ระหว่างวันที่ 4 มิถุนายน – 11 สิงหาคม 2560 ทั้งในด้านการงานและด้านการใช้ชีวิต เนื้อหาในรายงานประกอบด้วยรายละเอียดเกี่ยวกับทุกกิจกรรมที่ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมบรรยากาศการทำงานที่ข้าพเจ้าได้สัมผัส และรายละเอียดอื่น ๆ ในการใช้ชีวิตในต่างประเทศของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าหวังเป็นอย่างยิ่งว่ารายงานฉบับนี้จะเป็แรงบัณดาลใจให้กับนักศึกษาฟิสิกส์ที่สนใจเข้าร่วมโครงการนี้ เพื่อให้ได้รับทราบรายละเอียดเกี่ยวกับงานวิจัยในเซิร์น อีกทั้งยังเป็นรายละเอียดเบื้องต้นสำหรับผู้ที่มีโอกาสเข้าร่วมโครงการเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนออกเดินทางไปเข้าร่วมโครงการนี้ด้วย นอกจากนี้ ข้าพเจ้ายังหวังไว้ว่ารายงานฉบับนี้จะเป็นที่สนใจแก่บุคคลทั่วไปที่สนใจในฟิสิกส์อนุภาคอีกด้วย

วิษญนันท์ วชิรภูษิตานันท์

สารบัญ

คำนำ.....	1
สารบัญ.....	2
กิตติกรรมประกาศ.....	4
บทที่ 1 โครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนเซิร์น ประจำปี 2560.....	6
โครงการและการนำเสนอผลงาน.....	6
การบรรยาย.....	7
การเยี่ยมชมสถานที่ในเซิร์น	8
สถานีควบคุม Point 5 CMS	8
Synchrocyclotron.....	9
ศูนย์ควบคุมเครื่องตรวจจับอนุภาค ATLAS.....	10
เครื่องเร่งไอออนพลังงานต่ำ (Low Energy Ion Ring – LEIR).....	11
ศูนย์คอมพิวเตอร์เซิร์น (CERN Computing Center).....	12
ศูนย์ทดสอบระบบแม่เหล็ก SM18	12
CERN Control Centre.....	13
กิจกรรมเวิร์กช็อป.....	13
ROOT Tutorial Workshop	13
Cloud Chamber Workshop	14
บทที่ 2 โครงการที่ทำร่วมกับเซิร์น	15
แบบจำลองมาตรฐานของอนุภาค.....	15
Top quark.....	16
พื้นที่ตัดขวาง (Cross section).....	16
อันตรกิริยาอันประกอบด้วยท็อปควาร์กสี่ตัว (Four-top-quark process).....	16
เทคนิคการเรียนรู้ของเครื่อง (Machine Learning)	17

บทที่ 3 ประสบการณ์และคำแนะนำ.....	19
การทำงานและการเข้าฟังบรรยาย	19
การใช้ชีวิต	20
การผูกมิตรกับเพื่อนต่างชาติ.....	23
เงิน.....	23
บทที่ 4 รายงานเชิงเทคนิค.....	24
บทที่ 5 บันทึกประจำวัน	30

กิตติกรรมประกาศ

ข้าพเจ้ารู้สึกซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่พระราชทานโอกาสให้ข้าพเจ้าได้เข้าร่วมโครงการนักศึกษาฤดูร้อนเซิร์นในครั้งนี้ ด้วยโครงการนี้ ข้าพเจ้าได้รับประสบการณ์และความรู้ที่มากเพียงพอที่สามารถช่วยให้ข้าพเจ้าพัฒนาตนเองเป็นนักวิทยาศาสตร์และนักวิจัยที่มีคุณภาพของประเทศ สมดังปณิธานของโรงเรียนมหิดลวิทยานุสรณ์อันเป็นโรงเรียนที่ข้าพเจ้าได้เคยเข้าศึกษา และเป็นโรงเรียนที่ทรงพระราชทานความช่วยเหลือมานับครั้งไม่ถ้วน

ข้าพเจ้าขอขอบคุณ ผศ. ดร. บุรินทร์ อัครพิภพ ผศ. ดร. นฤมล สุวรรณจันทร์ดี และ อ. ดร. นรพัทธ์ ศรีมโนภาช จากห้องปฏิบัติการวิจัยฟิสิกส์อนุภาค จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ที่ได้ให้โอกาสข้าพเจ้าได้ร่วมทำงาน และได้มีโอกาสสัมผัสการวิจัยในสาขาฟิสิกส์อนุภาค ทำให้ข้าพเจ้ามีแรงบันดาลใจในการเข้าร่วมโครงการนักศึกษาฤดูร้อนเซิร์นนี้

ข้าพเจ้าขอขอบคุณ Dr Martijn Mulders, Dr Pedro Vieira De Castro Ferreira Da Silva และนักวิจัยท่านอื่น ๆ ในการทดลอง CMS และเซิร์น ที่ได้ให้โอกาสข้าพเจ้าเพื่อร่วมงานกับหนึ่งในการทดลองที่มีชื่อเสียงโด่งดังระดับโลก พร้อมทั้งให้ความรู้และคำแนะนำอันเป็นประโยชน์ต่อโครงการงานของข้าพเจ้าในโครงการและงานในอนาคตของข้าพเจ้า พร้อมกันนี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณองค์การวิจัยนิวเคลียร์แห่งยุโรป (เซิร์น) ที่ได้ให้โอกาสข้าพเจ้าในฐานะนักศึกษาฟิสิกส์ผู้ต่ำต้อยคนนี้ เพื่อมาสัมผัสบรรยากาศการวิจัยอย่างมืออาชีพด้วย

ข้าพเจ้าขอขอบคุณ อ. ดร. นรพัทธ์ ศรีมโนภาช อีกครั้งสำหรับคำปรึกษา คำแนะนำ และความช่วยเหลือที่มอบให้แก่ข้าพเจ้าและเพื่อน ๆ ในโครงการของข้าพเจ้าตลอดระยะเวลาในโครงการที่ผ่านมา ประสบการณ์ทั้งหลายที่อาจารย์ได้บอกเล่าแก่ข้าพเจ้านับว่ามีประโยชน์สำหรับการใช้ชีวิตในต่างประเทศระยะยาวครั้งแรกของข้าพเจ้าเป็นอย่างมาก

ข้าพเจ้าขอขอบคุณคุณคุณอุมารัชนี แก้วบุตตา จากสถาบันวิจัยแสงซินโครตรอน (องค์การมหาชน) ที่คอยติดต่อและประสานงานให้ข้าพเจ้าตลอดโครงการนี้ ทั้งยังจัดหาตัวเครื่องบินและรายละเอียดอื่น ๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อข้าพเจ้าอย่างมาก

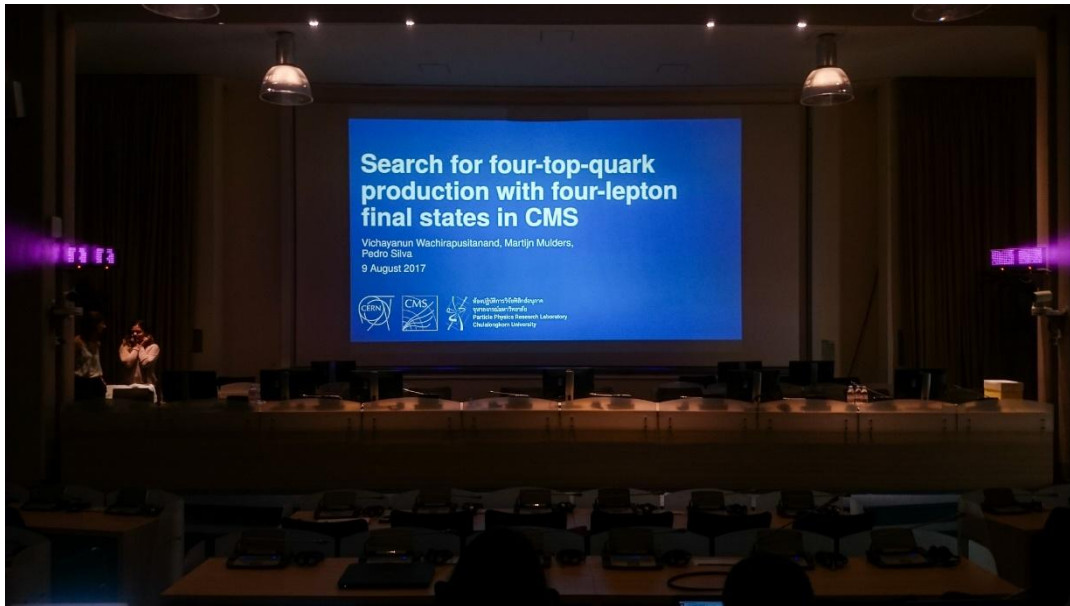
สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณโครงการความร่วมมือไทย-เซิร์น และหน่วยงานผู้สนับสนุนทั้งหลาย อันได้แก่ สำนักงานพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งชาติ (สวทช.) ศูนย์ความเป็นเลิศด้านฟิสิกส์ สถาบันส่งเสริมการสอนวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี (สสวท.) สถาบันวิจัยดาราศาสตร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) (NARIT) สถาบันเทคโนโลยีนิวเคลียร์แห่งชาติ (องค์การมหาชน) และสถาบันวิจัยแสงซินโครตรอน (องค์การมหาชน) ผู้ให้การสนับสนุนและจัดโครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนเซิร์นตลอดมา

บทที่ 1

โครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนเชิร์น ประจำปี 2560

โครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนเชิร์นเป็นโครงการสำหรับนักศึกษาจากมหาวิทยาลัยทั่วโลกที่ศึกษาในสาขาฟิสิกส์ วิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ รวมไปถึงวิศวกรรมในสาขาต่าง ๆ เพื่อทำงานในด้านต่าง ๆ ขององค์กรวิจัยนิวเคลียร์แห่งยุโรป (เชิร์น – CERN) เช่น การออกแบบองค์ประกอบสำหรับเครื่องตรวจจับอนุภาค การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากเครื่องตรวจจับอนุภาค การจำลองการชนของอนุภาคในเครื่องตรวจจับอนุภาค การปรับปรุงระบบฐานข้อมูล รวมไปถึงการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการทดลองและเปรียบเทียบกับทฤษฎีของฟิสิกส์อนุภาค นอกจากนี้ยังได้ทำงานร่วมกับองค์กรวิจัยทางวิทยาศาสตร์ที่โด่งดังที่สุดในโลกแล้ว นักศึกษาในโครงการยังมีโอกาสได้เข้าฟังการบรรยายเกี่ยวกับทฤษฎีในทุกแง่มุมของการทดลองเร่งอนุภาคในเชิร์น ได้เยี่ยมชมสถานที่ทำการทดลองต่าง ๆ ในเชิร์น และได้มีโอกาสเข้าร่วมกิจกรรมอื่น ๆ เพื่อเสริมสร้างความรู้และความเข้าใจในฟิสิกส์อนุภาค ในที่นี้จะขอแบ่งกิจกรรมทั้งหมดในโครงการเป็นส่วนดังนี้

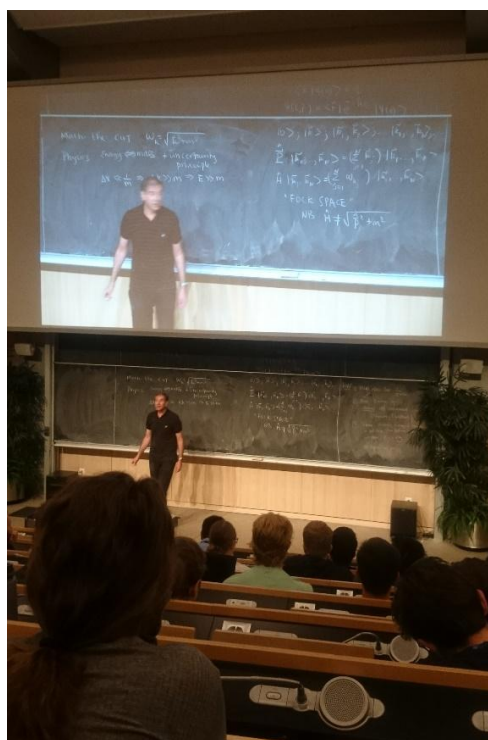
โครงการและการนำเสนอผลงาน

นักศึกษาทุกคนในโครงการจะมีโครงการที่ถูกกำหนดโดยอาจารย์ที่ปรึกษาของตนในเชิร์น โดยจะขึ้นอยู่กับหัวข้อวิจัยหลักของอาจารย์ที่ปรึกษา และจะขึ้นอยู่กับสาขาวิชาที่นักศึกษาได้ศึกษาด้วย ระยะเวลาในการทำโครงการคือระยะเวลาของนักศึกษาในโครงการ นักศึกษาที่มาจากกลุ่มประเทศสมาชิกของเชิร์น (ประเทศสมาชิกที่จ่ายเงินสมทบให้กับเชิร์น ปัจจุบันมี 22 ประเทศทั้งหมดเป็นประเทศในทวีปยุโรป ยกเว้นอิสราเอลซึ่งเป็นประเทศสมาชิกประเทศแรกที่ไม่ได้อยู่ใน

ทวีปยุโรป) จะมีเวลาในโครงการ 12 สัปดาห์ ส่วนนักศึกษาที่ไม่ได้มาจากกลุ่มประเทศสมาชิกเช่น ประเทศไทยจะมีเวลาในโครงการ 8 สัปดาห์ ในช่วงระยะเวลานี้ นักศึกษาจะต้องทำโครงการที่ได้รับมอบหมายกับอาจารย์ที่ปรึกษา และเขียนรายงานเชิงเทคนิคเพื่อนำส่งให้กับเซิร์นก่อนสิ้นสุดโครงการ นอกจากการนำส่งรายงานเชิงเทคนิคแล้ว นักศึกษายังมีโอกาสนำเสนอผลงานทั้งในรูปแบบโปสเตอร์และในรูปแบบนำเสนอในที่ประชุมอีกด้วย หากนักศึกษาต้องการนำเสนอผลงานในสองรูปแบบดังที่กล่าวมานี้ นักศึกษาจะต้องสำรองที่สำหรับการนำเสนอผลงานด้วยตนเอง นอกจากโอกาสในการนำเสนอผลงานอย่างเป็นทางการดังที่กล่าวมาข้างต้น นักศึกษาอาจมีโอกาสนำเสนอผลงานในการประชุมกับกลุ่มวิจัยของตนอีกด้วย

การบรรยาย

นักศึกษาในโครงการจะมีโอกาสได้รับฟังการบรรยายในเนื้อหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการทดลองฟิสิกส์อนุภาค เช่น ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับอนุภาค การออกแบบเครื่องเร่งอนุภาคและเครื่องตรวจจับอนุภาค ทฤษฎีเกี่ยวกับฟิสิกส์อนุภาคทั้งในขั้นต้นและในขั้นสูง ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับสถิติ การทดลองฟิสิกส์นิวเคลียร์ในเซิร์น การศึกษาปฏิกิริยา การประยุกต์ใช้องค์ความรู้ฟิสิกส์อนุภาคในทางการแพทย์ และการออกแบบเครื่องเร่งอนุภาคสำหรับการทดลองฟิสิกส์อนุภาคในอนาคต การบรรยายเริ่มในช่วงเช้า กินเวลา 6 สัปดาห์ และจัดในห้องประชุมหลักของเซิร์น ในช่วงการบรรยาย ผู้บรรยายจะเปิดโอกาสให้นักศึกษาสามารถซักถามได้หลังจากจบการบรรยาย และหากนักศึกษาสนใจอยากรู้เพิ่มเติม ผู้บรรยายก็เปิดโอกาสให้นักศึกษาสามารถปรึกษาต่อได้

ในช่วงพักเบรกระหว่างคาบบรรยาย นอกจากนี้ นักศึกษาและผู้สนใจทั่วไปสามารถดูตารางกำหนดการบรรยายและเทปบันทึกการบรรยายย้อนหลังได้ทางอินเทอร์เน็ตผ่านเว็บไซต์ indico.cern.ch/category/345

ตลอดช่วงเวลา 6 สัปดาห์ที่ข้าพเจ้าได้เข้าฟังบรรยาย ข้าพเจ้าได้เห็นแง่มุมต่าง ๆ ของการทดลองฟิสิกส์อนุภาคทั้งในด้านทฤษฎีและการทดลองซึ่งควบคู่ไปด้วยกัน ได้เห็นการใช้ความรู้ทางสถิติเพื่อตีความผลการทดลองว่าค้นพบอะไรบ้าง และยังได้เห็นการประยุกต์ใช้ฟิสิกส์อนุภาคที่ก่อให้เกิดประโยชน์ที่ประชาชนทั่วไปสามารถจับต้องได้ โดยไม่จำเป็นต้องมีความเข้าใจในฟิสิกส์อนุภาคอย่างลึกซึ้ง ที่สำคัญที่สุดคือข้าพเจ้าได้เห็นการวางแผนการสร้างเครื่องมือต่าง ๆ ทั้งแผนการสร้างเครื่องเร่งอนุภาคที่มีประสิทธิภาพดีกว่าเดิม และแผนการปรับปรุงประสิทธิภาพของเครื่องเร่งอนุภาค Large Hadron Collider (LHC) ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน สำหรับการทดลองฟิสิกส์อนุภาคในอนาคต เพื่อตอบคำถามที่ทฤษฎีทางฟิสิกส์อนุภาคในปัจจุบันยังไม่สามารถตอบได้ การก่อสร้างและใช้ประโยชน์จากเครื่องมือเหล่านี้ถือเป็นโอกาสในการร่วมงานของข้าพเจ้าในฐานะนักฟิสิกส์อนุภาคในอนาคตเพื่อหาคำตอบให้กับคำถามที่ยังไม่สามารถตอบได้ในปัจจุบัน

การเยี่ยมชมสถานที่ในเซิร์น

นอกจากเครื่องเร่งอนุภาค Large Hadron Collider (LHC) และการทดลอง ATLAS (A Toroidal LHC Apparatus) และ CMS (Compact Muon Solenoid) ที่เป็นที่ยู่อักแล้ว เซิร์นยังมีการทดลองเกี่ยวกับฟิสิกส์อนุภาคที่ตั้งอยู่ในบริเวณของเซิร์นและรอบ ๆ ท่อของเครื่อง LHC อีกมากมาย ในที่นี้จะแนะนำการทดลองที่ข้าพเจ้าได้เยี่ยมชมดังนี้

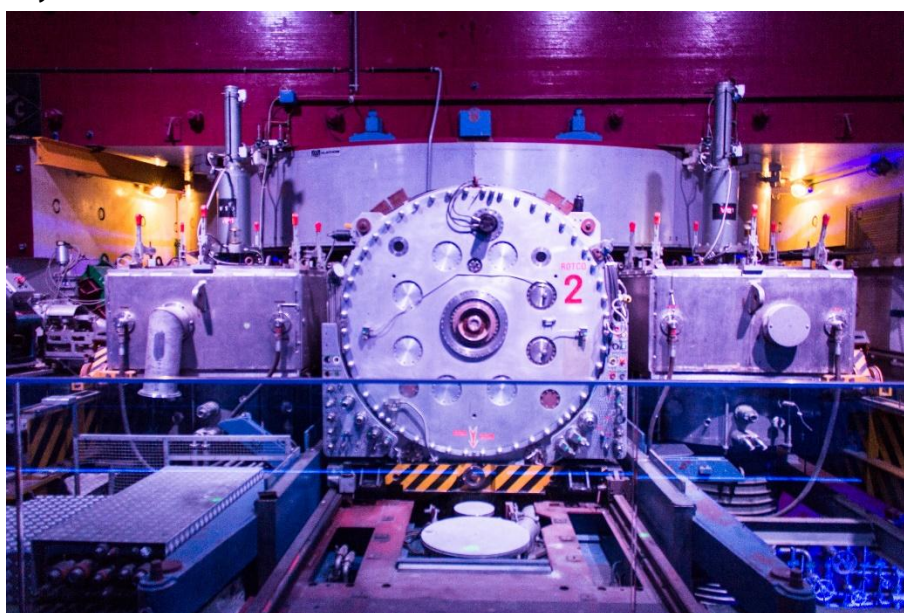
สถานีควบคุม Point 5 CMS

เครื่องตรวจจับอนุภาค CMS เป็นเครื่องตรวจจับอนุภาคหนึ่งในสี่เครื่องหลักที่ประจำการอยู่บนเครื่องเร่งอนุภาค LHC หลักการ คือให้อนุภาคที่ถูกเร่งและเคลื่อนที่อยู่ในท่อของ LHC ชนกันในบริเวณตรงกลางของตัวเครื่อง และตรวจจับอนุภาคต่าง ๆ ที่เกิดจากการชนของอนุภาคเหล่านั้น เครื่อง CMS ประกอบด้วยอุปกรณ์ตรวจจับชนิดต่าง ๆ เรียงเป็นชั้นตั้งแต่ชั้นในสุดถึงชั้นนอกสุด คือระบบตามรอยอนุภาคชนิดซิลิกอน (Silicon tracker system หรือ Tracker) แคลอรีมิเตอร์แม่เหล็กไฟฟ้า (Electromagnetic calorimeter – ECAL) แคลอรีมิเตอร์ฮาดรอนิก (Hadronic calorimeter – HCAL) ขดลวดตัวนำยิ่งยวด (Superconducting solenoid) สำหรับสร้างสนามแม่เหล็ก และเครื่องตรวจจับมิวออน (Muon Chamber) อุปกรณ์ทั้งหมดในเครื่องตรวจจับอนุภาคมีไว้สำหรับตรวจจับอนุภาคชนิดต่าง ๆ ที่เกิดจากอันตรกิริยาที่เกิดขึ้นในการชนของอนุภาค เช่น อิเล็กตรอน โฟตอน และมิวออน

สถานีควบคุม Point 5 CMS เป็นสถานีควบคุมเครื่องตรวจจับอนุภาค CMS ประกอบด้วยโรงงานเพื่อปรับปรุงและซ่อมแซมตัวเครื่อง พร้อมกับเครื่องมือเพื่อลำเลียงชิ้นส่วนของเครื่องตรวจจับอนุภาค CMS ลงใต้ดิน เนื่องจาก CMS ต้องวางอยู่คร่อมท่อของเครื่องเร่งอนุภาค LHC ซึ่งอยู่ใต้ดินลึกลงไปประมาณหนึ่งร้อยเมตร นอกจากนี้ยังมีเครื่องปั่นไฟ แท็งก์บรรจุฮีเลียมเหลวเพื่อควบคุมอุณหภูมิเครื่อง ป้อนอากาศสำหรับลำเลียงอากาศให้กับเจ้าหน้าที่ที่ทำงานใต้ดิน และ trigger farm ซึ่งเป็นฟาร์มซูเปอร์คอมพิวเตอร์ที่สร้างขึ้นเพื่อคัดกรองข้อมูลที่ไม่ต้องการขั้นแรกที่เกิดจาก CMS ออกไป

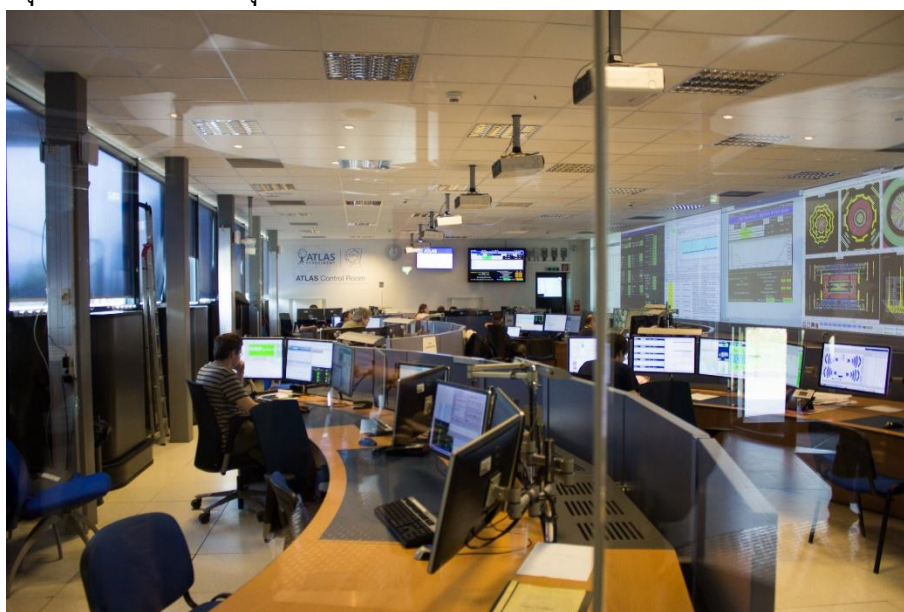
Synchrocyclotron

เครื่องเร่งอนุภาค Synchrocyclotron ที่ตั้งขึ้นในเซิร์นถูกสร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1957 เพื่อเร่งอนุภาคให้มีความเร็วสูงสำหรับการทดลอง หลักการทั่วไปของเครื่องเร่งอนุภาคประเภท synchrocyclotron คือให้อนุภาคเคลื่อนที่ในสนามไฟฟ้าที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ทำให้ตัวอนุภาคเคลื่อนที่เร็วขึ้นเรื่อย ๆ สนามแม่เหล็กในเครื่องจะควบคุมให้อนุภาคเคลื่อนที่เป็นวงกลมภายในตัวเครื่อง และความถี่ของการเปลี่ยนแปลงสนามไฟฟ้าจะเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ เพื่อชดเชยผลจากทฤษฎีสัมพัทธภาพพิเศษของไอน์สไตน์

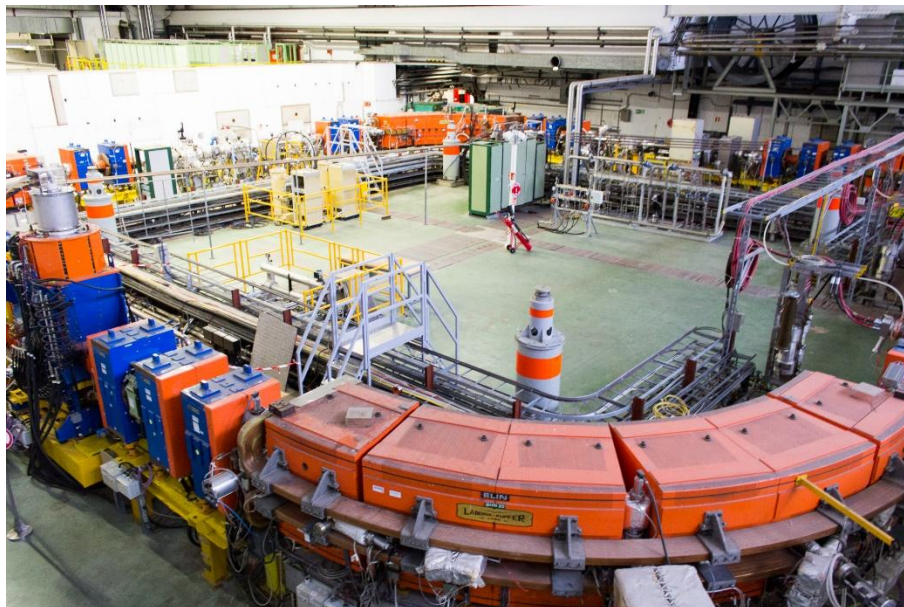
ในปี ค.ศ. 1964 เครื่อง Synchrocyclotron ของเซิร์นได้เปลี่ยนไปเร่งประจุให้กับการทดลอง Isotope mass Separator On-Line (ISOLDE) เพื่อศึกษาประจุของธาตุต่าง ๆ ที่ไม่เสถียร จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1990 การทดลอง ISOLDE ได้เปลี่ยนไปใช้เครื่องเร่งอนุภาคเครื่องอื่นแทน เครื่อง Synchrocyclotron เครื่องนี้จึงปิดตัวลง ปัจจุบันมีไว้จัดแสดงเพื่ออธิบายการทำงานของเครื่องเร่งอนุภาคแบบพื้นฐานให้กับผู้เยี่ยมชม

ศูนย์ควบคุมเครื่องตรวจจับอนุภาค ATLAS

เครื่องตรวจจับอนุภาค ATLAS เป็นเครื่องตรวจจับอนุภาคอีกเครื่องที่ประจำการบนท่อของเครื่องเร่งอนุภาค LHC ซึ่งมีองค์ประกอบคล้ายกันกับ CMS และสามารถตรวจจับอนุภาคได้เหมือนกัน แต่ประกอบจากโครงสร้างที่ต่างกัน ศูนย์ควบคุมเครื่อง ATLAS จะมีบริเวณสำหรับผู้เยี่ยมชมนิทรรศการเพื่อเยี่ยมชมนักฟิสิกส์ขณะกำลังเฝ้าดูการทำงานของเครื่อง ATLAS ด้วย

เครื่องเร่งไอออนพลังงานต่ำ (Low Energy Ion Ring – LEIR)

เครื่องเร่งไอออนพลังงานต่ำ (LEIR) เป็นเครื่องมือที่ใช้รวบรวมไอออนของโลหะหนัก (heavy ions) จากเครื่องเร่งอนุภาคแนวตรง Linac-3 ให้มีความหนาแน่นมากพอ และเร่งประจุเหล่านั้นเพื่อนำส่งไปยังเครื่องเร่งอนุภาค LHC ประจุเหล่านั้นจะเคลื่อนตัวไปในท่อของ LHC และชนกันในเครื่องตรวจจับอนุภาค ALICE (A Large Ion Collider Experiment) ซึ่งศึกษาการชนกันระหว่างไอออนของโลหะหนักสองลำอันจะก่อให้เกิดสถานะของสสารที่เรียกว่าพลาสมาควาร์ก-กลูออน (quark-gluon plasma) ซึ่งเป็นที่เชื่อกันว่าเป็นสถานะของสสารในยุคเริ่มแรกของจักรวาล

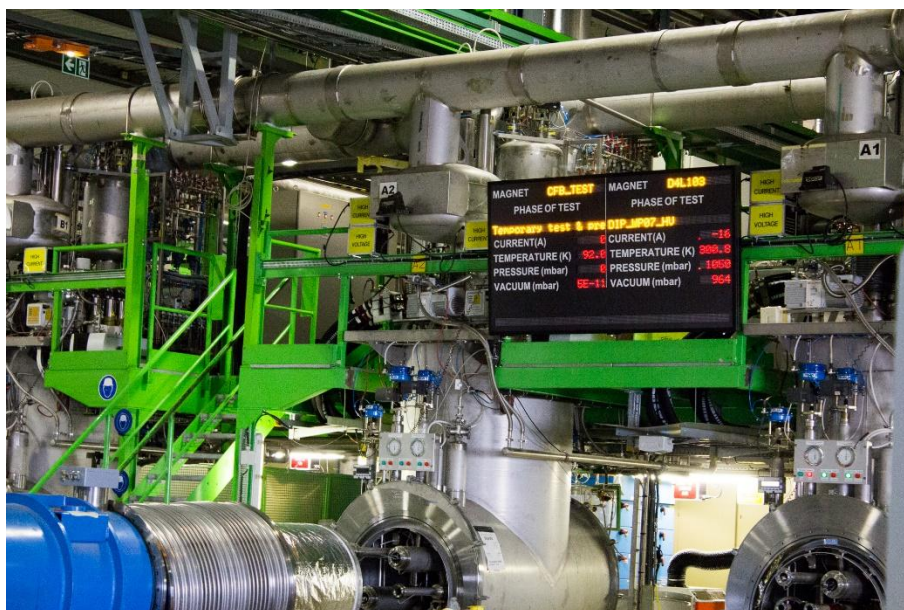
ในอดีต สถานที่เก็บเครื่อง LEIR เคยเป็นที่เก็บเครื่องเร่งปฏิสสารพลังงานต่ำ (Low Energy Antimatter Ring – LEAR) มาก่อน ในปี ค.ศ. 1995 นักฟิสิกส์ได้สร้างอะตอมของปฏิสสารคือ ปฏิไฮโดรเจน (antihydrogen) ครั้งแรกด้วยเครื่องนี้ อะตอมของปฏิไฮโดรเจนนี้เกิดจากการเร่งปฏิโปรตอน (antiproton) ผ่านก๊าซซีนอน (Xenon) ให้ตัวปฏิโปรตอนชนกับอะตอมของก๊าซซีนอน เพื่อให้เกิดอิเล็กตรอนและโพสิตรอน (positron) ซึ่งเป็นคู่ปฏิยานุภาคของอิเล็กตรอน อะตอมของปฏิไฮโดรเจนจะเกิดเมื่อโพสิตรอนเคลื่อนตัวรอบปฏิโปรตอน ทำให้ได้อะตอมของปฏิไฮโดรเจน

ศูนย์คอมพิวเตอร์เซิร์น (CERN Computing Center)

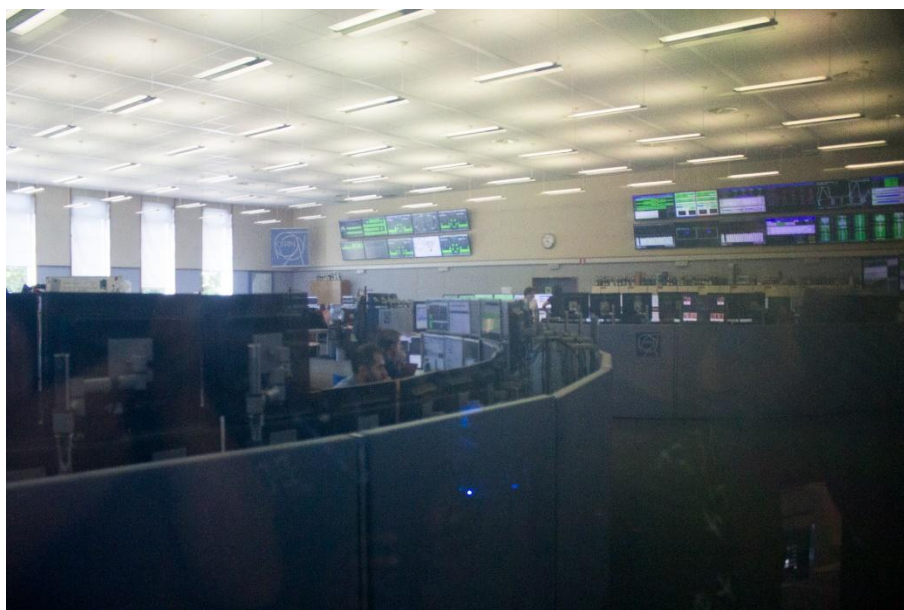
ศูนย์คอมพิวเตอร์เซิร์นเป็นศูนย์รวมซูเปอร์คอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่มีไว้เพื่อการจัดเก็บ คำนวณ และส่งออกข้อมูลจากเครื่องตรวจจับอนุภาคต่าง ๆ ที่ประจำการรอบ ๆ เครื่องเร่งอนุภาค LHC พร้อมกับเป็นแกนกลางของระบบอินเทอร์เน็ตของเซิร์นด้วย นอกจากนี้ ศูนย์คอมพิวเตอร์เซิร์น ยังเป็นส่วนหนึ่งของ Worldwide LHC Community Grid ที่มีไว้จัดเก็บ ประมวลผล และ ส่งเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากเครื่องตรวจจับอนุภาคเพื่อให้นักฟิสิกส์อนุภาคสามารถนำไปใช้วิเคราะห์ ข้อมูลได้

ศูนย์ทดสอบระบบแม่เหล็ก SM18

ศูนย์ทดสอบระบบแม่เหล็ก SM18 เป็นศูนย์ทดสอบระบบแม่เหล็กในท่อของเครื่องเร่งอนุภาคที่อุณหภูมิต่ำตั้งแต่ 1.9 เคลวิน ถึง 80 เคลวิน และที่กระแสไฟฟ้าสูงถึง 20 kA ศูนย์ทดสอบนี้มีไว้สำหรับการวัดคุณสมบัติแม่เหล็กและทดสอบการเปิดกระแสไฟฟ้าสูง ๆ เพื่อให้เกิดการเหนี่ยวนำสนามแม่เหล็ก โดยจำลองสภาพต่าง ๆ ภายในเครื่อง เช่น อุณหภูมิต่ำ ๆ ใกล้เคียงศูนย์องศาสัมบูรณ์ กระแสไฟฟ้า และความดันใกล้สูญญากาศ

CERN Control Centre

CERN Control Centre คือศูนย์ควบคุมเครื่องเร่งอนุภาคต่าง ๆ ที่ใช้งานในเซิร์น การเร่งอนุภาคสำหรับการทดลองในเซิร์นจะเริ่มจากเครื่องเร่งอนุภาคเครื่องหนึ่ง และต่อด้วยอีกเครื่องหนึ่ง โดยจะมีการลำเลียงอนุภาคจากเครื่องหนึ่งไปยังอีกเครื่องหนึ่งเพื่อเพิ่มพลังงานไปเรื่อย ๆ จนได้พลังงานที่ต้องการสำหรับการทดลองเพื่อนำไปชนกันบนเครื่องตรวจจับอนุภาค ศูนย์ควบคุมนี้ประกอบไปด้วยระบบควบคุมสำหรับเครื่อง Proton Synchrotron (PS) Super Proton Synchrotron (SPS) และ LHC นอกจากนี้ยังมีระบบควบคุมระบบหล่อเย็นและระบบควบคุมอื่น ๆ ทางเทคนิคอีกด้วย

กิจกรรมเวิร์กช็อป

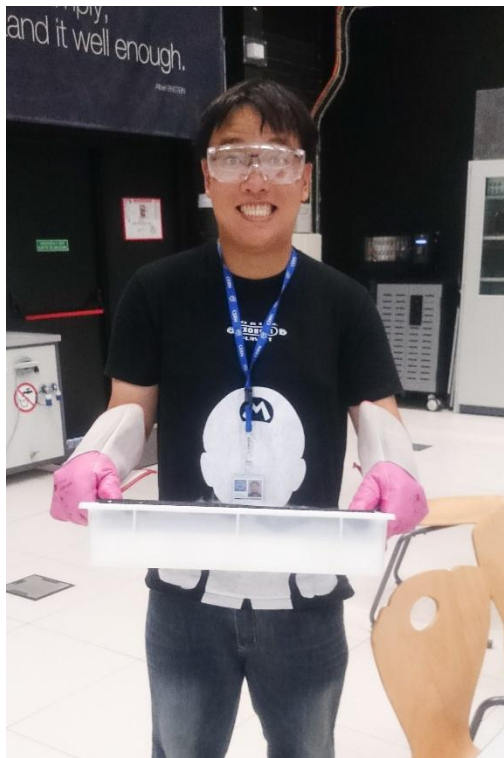
ข้าพเจ้าได้มีโอกาสร่วมกิจกรรมเวิร์กช็อปที่จัดโดยเซิร์นสองครั้งตลอดโครงการ ดังนี้

ROOT Tutorial Workshop

กิจกรรมนี้คือการแนะนำการใช้งาน ROOT Data Analysis Framework ซึ่งเป็นระบบวิเคราะห์ข้อมูลอนุภาคที่ออกแบบมาสำหรับการวิจัยฟิสิกส์อนุภาค และเป็นที่ยอมรับกันอย่าง

แพร่หลายในเซิร์นและในห้องวิจัยอื่น ๆ ในกิจกรรมนี้ ผู้บรรยายได้สาธิตการใช้งานระบบ ROOT เบื้องต้นเพื่อวาดกราฟ และยังแนะนำคุณสมบัติใหม่ ๆ ของระบบอีกด้วย

Cloud Chamber Workshop

กิจกรรมนี้คือการทดลองสร้างอุปกรณ์ Cloud Chamber จากของใช้ในครัวเรือน Cloud Chamber คืออุปกรณ์ทางวิทยาศาสตร์ที่สามารถใช้ตรวจจับอนุภาคมีประจุที่เคลื่อนที่ลงมายังโลก เนื่องจากรังสีคอสมิก เช่น มิวออน และพายออน ตัวอุปกรณ์จะประกอบด้วยฟองน้ำชุบแอลกอฮอล์ที่อิมตัวอยู่ด้านบน และแผ่นสีดำสนิทพร้อมกับน้ำแข็งแห้งรองอยู่ด้านล่าง เมื่อแอลกอฮอล์ระเหยจากฟองน้ำด้านบน แอลกอฮอล์จะควบแน่นและเกาะกลุ่มเป็นละอองด้านล่างเนื่องจากน้ำแข็งแห้งด้านล่างทำให้อากาศเย็น เมื่อมีอนุภาคมีประจุเคลื่อนที่ผ่านกลุ่มหมอกของแอลกอฮอล์ ละอองแอลกอฮอล์จะแตกตัวเป็นประจุ และละอองรอบ ๆ จะควบแน่นจนเกิดทางเดินของอนุภาคที่สามารถเห็นได้ด้วยตาเปล่า

บทที่ 2

โครงการที่ทำร่วมกับเซิร์น

นักศึกษาทุกคนที่เข้าร่วมโครงการนักศึกษาฤดูร้อนเซิร์นจะต้องทำโครงการร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาจากเซิร์น ซึ่งจะขึ้นอยู่กับสาขาวิชาที่ศึกษาของนักศึกษา ข้าพเจ้าได้มีโอกาสทำงานร่วมกับกลุ่ม EP-CMG ซึ่งเป็นกลุ่มนักฟิสิกส์สายการทดลอง (Experimental physicists) ที่วิเคราะห์ข้อมูลจากเครื่องตรวจจับอนุภาค CMS เพื่อวัดปริมาณต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับฟิสิกส์อนุภาค เช่น สมบัติของอนุภาคต่าง ๆ ความน่าจะเป็นที่จะเกิดอันตรกิริยาแบบต่าง ๆ ของอนุภาค และอื่น ๆ พร้อมทั้งวิเคราะห์สมมติฐานและทฤษฎีว่าสอดคล้องกับผลการทดลองหรือไม่

ในรายงานบทนี้ ข้าพเจ้าจะอธิบายทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับฟิสิกส์อนุภาคต่าง ๆ รวมไปถึงระเบียบวิธีการวิเคราะห์ข้อมูลที่ข้าพเจ้าได้ใช้ในงานของข้าพเจ้า ส่วนรายงานเชิงเทคนิคทั้งหมดสามารถอ่านได้ในบทที่ 4

แบบจำลองมาตรฐานของอนุภาค

แบบจำลองมาตรฐานของอนุภาค (Standard Model) คือแบบจำลองที่อธิบายและจำแนกอนุภาคมูลฐานออกเป็นสองประเภทหลัก ๆ คือ โบซอน และเฟอร์มิออน โดยจำแนกตามหลักสถิติที่อนุภาคเหล่านี้ประพฤติตัว คือ หลักสถิติโบส-ไอนสไตน์ (Bose-Einstein statistics) และหลักสถิติเฟอร์มี-ดิแรก (Fermi-Dirac) ตามลำดับ

เฟอร์มิออนยังแบ่งแยกย่อยได้อีกเป็นควาร์กและเลปตอน ปัจจุบันควาร์กได้รับการค้นพบแล้วหกตัว คือ up, down, charm, strange, top และ bottom ควาร์กไม่สามารถอยู่เดี่ยว ๆ ได้เนื่องจากแรงนิวเคลียร์แบบเข้ม และต้องจับกลุ่มกับควาร์กตัวอื่น ๆ เพื่อสร้างอนุภาคอีกชนิดหนึ่งเรียกว่าฮาดรอน กลุ่มอนุภาคเลปตอนประกอบไปด้วยอิเล็กตรอน มิวออน (muon) ทาว (tau) อิเล็กตรอนนิวตริโน (electron neutrino) มิวออนนิวตริโน (muon neutrino) และทาวนิวตริโน (tau neutrino) ซึ่งสามารถอยู่โดดเดี่ยวได้ มิวออนและทาวมีขนาดของประจุเท่ากับอิเล็กตรอน แต่มีมวลที่หนักกว่ามาก ส่วนนิวตริโนทั้งสามประเภทไม่มีประจุและมีมวลน้อยมาก ๆ เมื่อเทียบกับอนุภาคอีกสามตัวที่เหลือ

โบซอนคืออนุภาคสื่อแรงสำหรับแรงพื้นฐาน (elementary forces) สามในสี่แรง ประกอบไปด้วยกลูออน (gluon) ซึ่งเป็นอนุภาคสื่อแรงนิวเคลียร์แบบเข้ม โฟตอน (photon) ซึ่งเป็นอนุภาคสื่อแรงไฟฟ้าแม่เหล็ก และดับเบิลยูโบซอนและแซดโบซอน (W and Z bosons) ซึ่งเป็นอนุภาคสื่อแรงนิวเคลียร์แบบอ่อน นอกจากนี้ยังมีทฤษฎีที่เสนออนุภาคกราวิตรอน (gravitron) ซึ่งเป็น

อนุภาคสื่อแรงโน้มถ่วง แต่ยังไม่มีการค้นพบในปัจจุบัน และยังมีอนุภาคฮิกส์โบซอน (Higgs boson) ซึ่งเป็นอนุภาคที่สามารถให้มวลแก่อนุภาคอื่น ๆ ได้

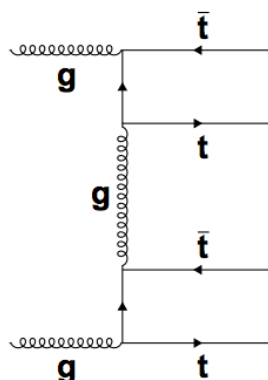
Top quark

ท็อปควาร์ก (top quark) เป็นควาร์กที่มีมวลมากที่สุดในบรรดาควาร์กทั้งหมดที่ 173 GeV ซึ่งนับว่ามีมวลมากเมื่อเทียบกับมวลของโปรตอนที่ 0.938 GeV ด้วยมวลอันมหาศาลนี้ top quark จึงสลายตัวไปเป็นอนุภาคอื่น ๆ ในเวลาอันรวดเร็ว โดยปกติทั่วไปแล้ว top quark จะสลายตัวให้ bottom quark และ W boson ซึ่ง W boson จะสลายตัวให้ควาร์ก-ปฏิควาร์กหนึ่งคู่ หรือเลปตอนและเลปตอนนิวตริโนหนึ่งคู่ นอกจากนี้ การทดลองต่าง ๆ เพื่อวัดสมบัติของ top quark และอันตรกิริยาที่เกี่ยวข้องกับ top quark อาจนำไปสู่การค้นพบทฤษฎีทางฟิสิกส์ที่อยู่เหนือแบบจำลองมาตรฐานของอนุภาค ซึ่งเรียกรวมว่า Beyond Standard Model

พื้นที่ตัดขวาง (Cross section)

สำหรับอันตรกิริยาหนึ่ง ๆ พื้นที่ตัดขวาง (cross section) ของอันตรกิริยาคือขนาดของพื้นที่จำลองที่ทำให้อนุภาคที่กระทบกับพื้นที่นี้เกิดอันตรกิริยานี้ได้ จำนวนครั้งของเหตุการณ์การชนที่เกิดอันตรกิริยานี้จะแปรผันตรงกับพื้นที่ตัดขวางนี้ และปริมาณ Luminosity ซึ่งขึ้นอยู่กับจำนวนของอนุภาคที่ชนกันในลำอนุภาค พื้นที่ตัดขวางของอันตรกิริยาหนึ่ง ๆ จะขึ้นอยู่กับความซับซ้อนของอันตรกิริยา เช่น หากมีการสร้างและสลายอนุภาคมากขึ้น พื้นที่ตัดขวางนี้จะลดลงเรื่อย ๆ นอกจากนี้หากพลังงานรวมของอนุภาคที่นำมาชนกัน (เรียกว่าพลังงานจุดศูนย์กลางมวล หรือ centre-of-mass energy) มีสูงขึ้น พื้นที่ตัดขวางนี้จะสูงขึ้นตามไปด้วย หน่วยของพื้นที่ตัดขวางคือ barn ซึ่งเท่ากับ 10^{-28} ตารางเมตร

อันตรกิริยาอันประกอบด้วยท็อปควาร์กสี่ตัว (Four-top-quark process)

อันตรกิริยา four-top-quark นี้เกิดจากการชนกันของ gluon สองตัว และก่อให้เกิดคู่ของ top quark และ anti-top quark สองคู่ รวมเป็นสี่ตัว แบบจำลองมาตรฐานของอนุภาคทำนายไว้ว่า

อันตรกิริยานี้มีพื้นที่ตัดขวางเพียง 9.2 fb (femtobarn) เมื่อเทียบกับอันตรกิริยา ttbar ซึ่งเป็นอันตรกิริยาที่ก่อให้เกิดคู่ของ top และ antitop quark เพียงหนึ่งคู่ที่มีพื้นที่ตัดขวางเท่ากับ 832 pb (picobarn) แล้วจะพบว่าอันตรกิริยา four-top-quark นี้มีโอกาสในการเกิดน้อยกว่าอันตรกิริยา ttbar ถึง 90 000 เท่าเลยทีเดียว

สำหรับโครงการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ประมาณขนาดของพื้นที่ตัดขวางของอันตรกิริยา four-top-quark โดยอาศัยค่าการแบ่งแยก (discrimination value) ที่ได้จากเทคนิคการเรียนรู้ของเครื่อง (Machine learning) เป็นค่าที่ใช้ในการเปรียบเทียบระหว่างข้อมูลที่ได้จากการจำลองการชนของอนุภาคและข้อมูลที่ได้จากการชนของอนุภาคจริง และคำนวณค่าสูงสุดของขนาดของพื้นที่ตัดขวางของอันตรกิริยาที่เป็นไปได้ เพื่อตรวจสอบว่าอันตรกิริยานี้มีขนาดของพื้นที่ตัดขวางที่วัดได้จริงใกล้เคียงกับค่าที่แบบจำลองมาตรฐานทำนายไว้ได้มากแค่ไหน หากพื้นที่ตัดขวางที่วัดได้มีค่ามากกว่าค่าที่แบบจำลองมาตรฐานทำนายไว้ ก็มีความเป็นไปได้ว่าอาจมีทฤษฎีอื่น ๆ ที่สามารถอธิบายการเกิดของอันตรกิริยาในลักษณะนี้ได้

เทคนิคการเรียนรู้ของเครื่อง (Machine Learning)

เทคนิคการเรียนรู้ของเครื่อง (Machine Learning) คือกระบวนการเรียนรู้ของเครื่องคอมพิวเตอร์เพื่อหากฎเกณฑ์แฝงในชุดข้อมูล เพื่อประโยชน์ในการจำแนกประเภทข้อมูลหรือทำนายปริมาณหนึ่ง ๆ ในโครงการนี้ ข้าพเจ้าใช้เทคนิคการเรียนรู้ของเครื่องเพื่อนำมาจำแนกประเภทข้อมูล ซึ่งเป็นเหตุการณ์การชนของอนุภาคออกเป็นสองกลุ่มใหญ่ คือ กลุ่มเหตุการณ์การชนที่เกิดจากอันตรกิริยา four-top-quark ที่ข้าพเจ้าสนใจ (นับเป็นเหตุการณ์สัญญาณ หรือ signal event) และกลุ่มเหตุการณ์การชนที่มีผลลัพธ์เหมือนกันกับกลุ่มแรก แต่ไม่ได้เกิดจากอันตรกิริยาที่ข้าพเจ้าสนใจ (นับเป็นเหตุการณ์พื้นหลัง หรือ background event)

เทคนิคการเรียนรู้ของเครื่องมีหลายเทคนิคที่สามารถเลือกใช้ สำหรับโครงการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเลือกใช้สองเทคนิค ดังนี้

- Boosted decision tree เป็นการสร้างแผนผังต้นไม้เพื่อจำแนกเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยอาศัยการสร้างเงื่อนไขบนต้นไม้ และตัดสินใจว่าเหตุการณ์การชนเป็นเหตุการณ์สัญญาณที่สนใจหรือเป็นเหตุการณ์พื้นหลังที่ไม่สนใจ โดยอาศัยผลลัพธ์สุดท้ายที่ได้จากแผนผังต้นไม้ สำหรับเทคนิคนี้ แผนผังต้นไม้จำนวนมากจะถูกสร้างขึ้น และผลลัพธ์สุดท้ายที่ได้คือจำนวนของแผนผังต้นไม้ที่ตัดสินใจให้เหตุการณ์การชนเป็นเหตุการณ์สัญญาณต่อจำนวนของแผนผังต้นไม้ทั้งหมด
- Artificial Neural network เป็นการสร้างโครงข่ายประสาทเทียมให้ทำงานในลักษณะคล้ายกับเซลล์สมอง ผลลัพธ์สุดท้ายที่ได้จะมาจากการคำนวณค่าต่าง ๆ ที่เป็นข้อมูลนำเข้า

มายังโครงข่ายประสาทเทียมผ่านไปยังแต่ละชั้นของโครงข่ายเรื่อย ๆ จนกระทั่งได้ผลลัพธ์สุดท้าย

บทที่ 3

ประสบการณ์และคำแนะนำ

การเข้าร่วมโครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนเซิร์นในครั้งนี้อย่างน้อยก็จะเป็นโครงการระยะสั้นเพียงสองเดือน แต่สำหรับข้าพเจ้าแล้ว การใช้ชีวิตในโครงการนี้เปรียบเสมือนกับการไปศึกษาต่อต่างประเทศ เนื่องจากสภาพสังคมและวัฒนธรรมนั้นต่างออกไปจากบรรยากาศการเรียนในมหาวิทยาลัยในไทยอย่างมาก ดังนั้นเนื้อหาในบทนี้จะเกี่ยวข้องกับการใช้ชีวิตตลอดเวลาสองเดือนในโครงการนี้ และการปรับตัวเข้ากับวัฒนธรรมต่างชาติ ซึ่งสำคัญมากสำหรับการทำงานในเซิร์น

การทำงานและการเข้าฟังบรรยาย

สภาพแวดล้อมสำหรับการทำงานของเซิร์นถือว่าเหมาะสมสำหรับการทำงานเป็นนักฟิสิกส์มาก เนื่องจากเซิร์นมีสภาพแวดล้อมและทรัพยากรที่เพียบพร้อม หากต้องการความช่วยเหลือก็สามารถปรึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา หรือสืบค้นจากฐานข้อมูลของเซิร์นได้ตลอด นอกจากนี้ เซิร์นยังมีระบบซูเปอร์คอมพิวเตอร์ที่สามารถแบ่งเบาภาระการคำนวณให้กับโครงการที่ทำได้ ระบบซูเปอร์คอมพิวเตอร์นี้ใช้ระบบปฏิบัติการลินุกซ์ ดังนั้นนักศึกษาควรมีความรู้เกี่ยวกับลินุกซ์ให้มากเพียงพอและควรทำความคุ้นเคยกับการสั่งการผ่าน Terminal ซึ่งเป็นแอปพลิเคชันที่สามารถสั่งการระบบปฏิบัติการลินุกซ์ พร้อมทั้งสามารถเชื่อมต่อไปยังระบบซูเปอร์คอมพิวเตอร์ของเซิร์นได้ นอกจากประสบการณ์ในการใช้ระบบปฏิบัติการลินุกซ์แล้ว หากนักศึกษาไม่ต้องการเสียเวลาทำโครงการเพื่อเรียนรู้วิธีการวิเคราะห์ข้อมูล นักศึกษาควรฝึกฝนการใช้งานระบบวิเคราะห์ข้อมูล

ROOT Data Analysis Framework ซึ่งสามารถศึกษาวิธีการใช้งานและดาวน์โหลดมาใช้งานได้จากเว็บ root.cern.ch อนึ่ง ระบบวิเคราะห์ข้อมูลนี้จะสามารถทำงานได้บนลินุกซ์และแมคเท่านั้น

การติดต่อสื่อสารภายในเซิร์นจะใช้อีเมลเป็นหลัก ซึ่งรวมไปถึงการส่งอีเมลเพื่อปรึกษาอาจารย์ที่ปรึกษา ประกาศกำหนดการ ประกาศเปิดลงทะเบียนสำหรับกิจกรรมต่าง ๆ รวมไปถึงข่าวประชาสัมพันธ์จากเซิร์น นักศึกษาควรติดตามกำหนดการต่าง ๆ ผ่านช่องทางอีเมลเป็นหลัก ซึ่งนักศึกษาสามารถเลือกใช้บัญชีอีเมลของเซิร์นหรือบัญชีอีเมลส่วนตัวก็ได้ หากมีข้อสงสัยเกี่ยวกับกิจกรรมใด ๆ เกี่ยวกับกิจกรรมของเซิร์น *นักศึกษาควรส่งอีเมลไปยังบุคคลที่เกี่ยวข้องเท่านั้น* ส่วนการติดต่อระหว่างนักศึกษากับอาจารย์ที่ปรึกษา นักศึกษาสามารถปรึกษาช่องทางติดต่อของอาจารย์ที่ปรึกษาได้ ซึ่งไม่จำเป็นต้องเป็นช่องทางอีเมลเพียงอย่างเดียว

โดยปกติแล้ว เซิร์นมีการกำหนดเวลาทำงานตั้งแต่แปดนาฬิกาจนถึงสิบเจ็ดนาฬิกา แต่ในการทำงานจริง นักศึกษาไม่จำเป็นต้องเข้ามาทำงานในเซิร์นเป็นเวลาแปดโมงเช้าก็ได้ เนื่องจากเซิร์นไม่มีระบบตอกบัตรเข้าทำงานเหมือนกับสำนักงานทั่วไป *เซิร์นจะให้ความสำคัญกับความคืบหน้าของงานของนักศึกษามากกว่าเวลาเข้าทำงานของนักศึกษา* นอกจากนี้ เซิร์นไม่มีข้อกำหนดการแต่งกายสำหรับพนักงานทุกคน (ยกเว้นเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย พนักงานในโรงอาหาร และพนักงานอื่น ๆ เช่นเจ้าหน้าที่ซ่อมบำรุง) ดังนั้นนักศึกษาไม่จำเป็นต้องแต่งชุดนักศึกษาเพื่อไปทำงาน เนื่องจากนักฟิสิกส์ในเซิร์นไม่ได้แต่งตัว “เรียบร้อย” ทุกคน และ*นักฟิสิกส์ในเซิร์นไม่ได้เคร่งครัดในการแต่งกายมากนัก ขอเพียงใส่เสื้อผ้าเพื่อปกปิดร่างกายก็เพียงพอแล้ว* ดังนั้นนักศึกษาสามารถสวมกางเกงขาสั้นได้หากรู้สึกว่อากาศร้อน

การบรรยายระหว่างโครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนจะเน้นไปทางฟิสิกส์อนุภาค ตั้งแต่ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับแบบจำลองมาตรฐานของอนุภาค เรื่อยไปจนถึงทฤษฎีสตริงและจักรวาลวิทยา ดังนั้นหากนักศึกษาเรียนในสาขาวิชาฟิสิกส์ นักศึกษาควรมีความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับฟิสิกส์อนุภาค และหากนักศึกษามีความรู้หรือเคยศึกษาทฤษฎีทางฟิสิกส์อนุภาคขั้นสูง เช่น ทฤษฎีสนามเบื้องต้นหรือจักรวาลวิทยา นักศึกษาจะสามารถทำความเข้าใจในการบรรยายได้ไม่ยาก

การใช้ชีวิต

สถานที่พักของเซิร์นมีสองแห่ง คือ โรงแรมที่ตั้งอยู่ภายในเซิร์น และโรงแรมที่ตั้งอยู่ในเมือง Saint Genis ในฝั่งฝรั่งเศส หากนักศึกษาต้องการความสะดวกสบายสามารถเลือกพักในโรงแรมในเซิร์นได้ ซึ่งจะทำให้ไม่เสียเวลาในการเดินทาง เนื่องจากโรงแรมในเซิร์นอยู่ใกล้โรงอาหาร และยังมีรถรับ-ส่งไปยังอาคารต่าง ๆ ได้ หากนักศึกษาต้องการประหยัดเงินก็สามารถเลือกพักในโรงแรมในเมือง Saint Genis ได้อีก โดยจะเสียเวลาเดินทางเล็กน้อย แต่ตัวโรงแรมจะอยู่ใกล้ซูเปอร์มาร์เกต Carrefour ที่สามารถซื้ออาหารเพื่อนำมาประกอบอาหารได้ที่โรงแรม เนื่องจากข้าพเจ้าเลือกพักใน

โรงแรมในเมือง Saint Genis เพื่อประหยัดเงิน ดังนั้นข้าพเจ้าจะเล่าประสบการณ์และให้คำแนะนำเกี่ยวกับการพักในโรงแรมแห่งนั้นเป็นหลัก

โรงแรมใน Saint Genis จะมีห้องสองประเภท คือ ห้องที่มีเพียงอ่างล้างหน้า และห้องที่มีห้องอาบน้ำในตัว ค่าเช่าของห้องประเภทแรกจะถูกกว่าห้องประเภทที่สอง และจะมีพื้นที่ใช้สอยกว้างกว่า ข้อเสียของห้องประเภทแรก คือ จะไม่มีห้องอาบน้ำในตัว ซึ่งต้องออกมาอาบน้ำที่ห้องอาบน้ำรวมต่างหาก และห้องบางห้องจะไม่มีตู้เย็นในห้อง ซึ่งหากไม่มีตู้เย็นในห้อง ทางโรงแรมจะมีบริการตู้เย็นรวมไว้ให้ในครัว ซึ่งไม่ได้มีเนื้อที่กว้างเท่ากับตู้เย็นในห้อง ดังนั้นข้าพเจ้าแนะนำว่าหากต้องการใช้ตู้เย็นในห้องพัก ควรขอตั้งแต่ขณะที่จองที่พักเสียให้เรียบร้อย

การเดินทางจากที่พักไปยังเซิร์นมีได้หลายวิธี เช่น นั่งรถบัสที่เซิร์นจัดเตรียมไว้ให้ ซึ่งจะออกเป็นรอบ หรือสามารถปั่นจักรยานหรือเดินไปยังเซิร์นได้ หรือหากมีรถก็ยังสามารถนั่งรถเมล์ของเมืองเจนีวาไปยังเซิร์นได้ โดยจะต้องยอมเสียเงินเล็กน้อย

ครัวในที่พักจะประกอบไปด้วยตู้ล็อกเกอร์สำหรับเก็บอุปกรณ์ครัวของผู้เข้าพักในแต่ละห้อง เต้าไฟฟ้า และอ่างล้างจานปกติ ที่พักจะมีกระทะและหม้อมาให้อย่างละใบ และจานพลาสติกจำนวนหนึ่ง ข้าพเจ้าแนะนำว่าควรเตรียมอุปกรณ์ทำครัวเป็นของตัวเองบ้าง เช่น ช้อน ส้อม จาน มีด หรือจะสามารถเช่าเครื่องครัวอันประกอบไปด้วยจาน ถ้วย ช้อน ส้อม มีด และแก้วน้ำในราคา 5 ยูโรต่อเดือน หากสามารถเตรียมกระทะมาได้เองจะดีมาก เนื่องจากกระทะที่ทางโรงแรมจัดหามาให้ไม่ได้มีคุณภาพดีมาก นอกจากนี้ยังมีซูเปอร์มาร์เกต Carrefour ที่นักศึกษาสามารถไปซื้ออาหารมาประกอบอาหารได้เอง และยังมีราคาถูกกว่าซูเปอร์มาร์เกตในฝั่งสวิสเซอร์แลนด์มาก แต่โดยปกติจะปิดเวลา 19:30 น. ในวันจันทร์ถึงวันเสาร์ และจะปิดเวลาประมาณ 12:00 น. ในวันอาทิตย์

หากต้องการซักรีดในที่พัก จะต้องไปแลกเหรียญสำหรับเครื่องซักผ้าที่แผนกต้อนรับของโรงแรมก่อน เหรียญละราคา 2.50 ยูโร และจะต้องใช้เหรียญสำหรับเครื่องซักผ้า และต้องใช้อีกเหรียญสำหรับเครื่องอบผ้า ดังนั้นหากต้องการซักผ้าและอบผ้า จะต้องจ่ายเงิน 5 ยูโรต่อครั้ง

หากมีปัญหาเกี่ยวกับที่พัก แผนกต้อนรับของโรงแรมจะเปิดให้บริการเวลา 8:00 น. จนถึงเที่ยงวัน และจะเปิดให้บริการอีกครั้งเวลา 15:00 น. ถึง 19:00 น. ทุกวันจันทร์-วันศุกร์ และจะปิดวันเสาร์-อาทิตย์

การผูกมิตรกับเพื่อนต่างชาติ

ตลอดทั้งโครงการนี้ ข้าพเจ้าได้มีโอกาสผูกมิตรกับเพื่อนต่างชาติในหลายโอกาส ซึ่งถือว่าเป็นข้อดีของโครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนของเซิร์น เนื่องจากจะมีกิจกรรมต่าง ๆ ที่นักศึกษาในโครงการสามารถรวมตัวกันพบปะสังสรรค์ได้ตลอด รวมไปถึงเพื่อนในที่ทำงานและที่พักอีกด้วย ข้าพเจ้าได้พบปะเพื่อนจากหลายสาขาวิชาและหลากหลายประเทศในหลาย ๆ โอกาส และยังมี ความชอบต่าง ๆ กันมากมาย นอกจากนี้ข้าพเจ้าได้แลกเปลี่ยนช่องทางการติดต่อผ่านโซเชียลมีเดียต่าง ๆ เพื่อการติดต่อและถามไถ่สารทุกข์สุกดิบได้ตลอดแม้หลังจากโครงการนี้ไปแล้ว

การผูกมิตรกับเพื่อนต่างชาติในโครงการนี้ถือว่าง่ายมาก เนื่องจากเพื่อนในโครงการนี้เท่าที่ข้าพเจ้าพบเห็นเป็นมิตรมาก แต่ที่สำคัญคือเราควรเป็นมิตรกับเพื่อนต่างชาติด้วย เนื่องจากหากเรา จะต้องการคบกับคนไทยในเซิร์นเท่านั้นอาจจะต้องผิดหวัง เนื่องจากนอกจากกลุ่มคนไทยของ ข้าพเจ้าแล้วก็ไม่ค่อยมีนักฟิสิกส์และวิศวกรคนไทยที่ทำงานในเซิร์น ข้าพเจ้าจึงแนะนำว่าควร รวบรวมความกล้า แล้วเริ่มทักทายและทำความรู้จักกับเพื่อนต่างชาติให้มาก เนื่องจากนี่คือโอกาส อันดีที่สามารถทำให้เราได้รู้จักกับวัฒนธรรมทั่วโลกได้

เงิน

ข้าพเจ้าได้รับเงินสนับสนุนจากโครงการความร่วมมือไทยเซิร์นและเซิร์น ซึ่งปีนี้เป็นปีแรกที่ เซิร์นทำบัตรเครดิตให้กับนักศึกษาในโครงการเพื่อป้องกันเงินสดหาย เนื่องจากกลุ่มนักศึกษาซึ่ง รวมถึงข้าพเจ้ามาถึงเซิร์นสองสัปดาห์ก่อนเริ่มงาน และทำให้ข้าพเจ้าเพิ่งทราบว่าข้าพเจ้าต้องเตรียม รายการเดินบัญชี (bank statement) เพื่อทำบัตรเครดิต ดังนั้นข้าพเจ้าแนะนำให้เตรียมรายการ เดินบัญชีให้เรียบร้อยก่อนออกเดินทางจากเมืองไทย จะได้ไม่มีปัญหาขณะกรอกใบสมัครทำบัตร เครดิต

เนื่องจากนักศึกษาจะได้บัตรเครดิตแทนเงินสด ดังนั้นการใช้จ่ายเงินจะต่างออกไปจากการ ใช้เงินสดออกไปมาก เช่น หากร้านค้ารับบัตรเครดิต นักศึกษาควรใช้บัตรเครดิตแทนเงินสด เนื่องจากหากนักศึกษาใช้บัตรเครดิตกดเงินสด ธนาคารจะคิดค่าธรรมเนียม หากจำเป็นต้องกดเงิน สดจริง ๆ ควรกดเงินสดให้มาก ๆ ในคราวเดียวเพื่อความคุ้มค่า

บทที่ 4

รายงานเชิงเทคนิค

รายงานเชิงเทคนิคต่อไปนี้เป็นของรายงานที่ปรากฏใน CERN Document Server ซึ่งในโครงการนี้มีเงื่อนไขให้นักศึกษาในโครงการอัปโหลดรายงานของตนขึ้นไปยังระบบ รายงานฉบับนี้ยังสามารถเปิดอ่านได้จากลิงก์ <https://cds.cern.ch/record/2278180>

Search for four-top-quark production with four-lepton final states in CMS

Vichayanun Wachirapusitanand¹, Martijn Mulders², and Pedro Vieira De Castro
Ferreira Da Silva²

¹Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand

²CERN, Geneva, Switzerland

Abstract: The search for four-top-quark production with four leptons as a final product at $\sqrt{s} = 13 \text{ TeV}$ is presented in this report. In this analysis, Monte-Carlo generated datasets, both with four-top-quark production process and background processes, are used to train two machine learning systems with boosted decision tree and neural networks. By utilising discriminators from these two machine learning techniques, we have determined limits of four-top-quark production cross section in 35.9 fb^{-1} of CMS data recorded in 2016, approaching the sensitivity of cross section limits reported in previous analyses by the CMS experiment.

Search for four-top-quark production with four-lepton final states in CMS

Vichayanun Wachirapusanand¹, Martijn Mulders², and Pedro Vieira De Castro Ferreira Da Silva²

¹Chulalongkorn University, Bangkok, Thailand

²CERN, Geneva, Switzerland

Abstract

The search for four-top-quark production with four leptons as a final product at $\sqrt{s} = 13$ TeV is presented in this report. In this analysis, Monte-Carlo generated datasets, both with four-top-quark production process and background processes, are used to train two machine learning systems with boosted decision tree and neural networks. By utilising discriminators from these two machine learning techniques, we have determined limits of four-top-quark production cross section in 35.9 fb^{-1} of CMS data recorded in 2016, approaching the sensitivity of cross section limits reported in previous analyses by the CMS experiment.

1 Introduction

Four-top-quark processes, where two pairs of top-antitop quarks are created upon collision between two gluons during QCD processes according to the Standard Model, remains elusive even with the high centre-of-mass energy achievable by LHC. According to the Standard Model, at $\sqrt{s} = 8$ TeV, the process has an extremely low cross section of $\sigma_{t\bar{t}t\bar{t}} = 1.3 \text{ fb}$, which can be increased into 9.2 fb with value of $\sqrt{s} = 13$ TeV [3]. This cross section is extremely low when compared to another similar process with only one pair of top quarks, named $t\bar{t}$ process, which has a cross section of 832 pb , roughly 90 000 times greater than the four-top-quark process. However, by estimating the limits for the cross section of the process, the limits are found to be much higher than the amount the Standard Model has predicted. CMS experiment has determined the cross-section limit, with 95% confidence level, to be 32 fb for $\sqrt{s} = 8$ TeV [4], almost 25 times the predicted cross-section, and 118 fb for $\sqrt{s} = 13$ TeV [5], 10 times greater the predicted cross section. This gap between the predicted cross section and the obtained limit of the cross section for the said process still leaves room for Physics beyond the Standard Model, so called new physics, which could significantly enhance the four-top production rate.

For this project, the cross section of four-top-quark production with a final state containing four leptons is measured using discrimination values from two machine learning techniques, boosted decision tree and neural network, where a machine learning system is trained using MC datasets appropriate to the four-lepton final state. This report also compares the results obtained in this method with a previous search by CMS: TOP-16-016 [6].

2 Previous search by CMS experiment, as described by TOP-16-016

In TOP-16-016, the cross section limits for four-top-quark process was estimated using data from CMS with integrated luminosity of 2.6 fb^{-1} at $\sqrt{s} = 13$ TeV. Events with exactly two leptons of opposite charges or exactly one lepton are examined in the analysis. This analysis also makes use of machine learning discriminant using the boosted decision tree technique in order to determine limits for the cross section of the four-top-quark process. The cross section limit obtained from the analysis, interpreted as signal strength, or the ratio of the measured cross section value to the predicted value by Standard Model (SM), are reported in Table 1. However, collision events with four leptons as a final state are not considered in the analysis, which is the final state we will be examining in this analysis instead.

Table 1: Four-top-quark measured cross section, reported in TOP-16-016

Channel	Expected limit ($\times \sigma_{t\bar{t}\bar{t}\bar{t}}^{\text{SM}}$)	Observed limit ($\times \sigma_{t\bar{t}\bar{t}\bar{t}}^{\text{SM}}$)
Single lepton	$16.4^{+9.8}_{-5.7}$	17.2
Dilepton	$24.7^{+16.7}_{-9.2}$	14.5
Combined	$12.8^{+8.3}_{-4.5}$	10.2

3 Dataset preparation

In this analysis, several datasets from both MC and Data are used. For machine learning training, MC datasets are used thoroughly with assigned processes as tags to identify signal and background events. MC datasets used in this analysis are generated from four-top-quark production, top-antitop production, single top production, W boson production, Drell-Yan production, multiboson production, top-antitop production with neutrino, and other rare productions such as TTHiggs production. In this case, MC events generated from four-top-quark process are assigned as signal events, while MC events generated from other processes are considered as background events. All MC events are generated with $\sqrt{s} = 13$ TeV. Data datasets used in this analysis are from 2016 run at $\sqrt{s} = 13$ TeV from single muon, single electron, muon-EG, double-EG, and double muon triggers. Altogether, data datasets used constitute an integrated luminosity of 35.9 fb^{-1} .

A preselection of events has been carried out so that all events contain at least four leptons and four jets, and at least two of the jets qualified as b-tagged jet with a medium level cut using combined secondary vertex (CSV) b-tagging discriminator value. All events, both in MC and data dataset, are checked for consistency between data and trigger conditions.

During the preselection process, 22 variables will be recorded into an NTuple to be inputted into machine learning system as follows:

- Four highest b-tagging discriminant values from jets
- Scalar sum of jet p_T and lepton p_T (H_T)
- Scalar sum of b-jet p_T and light jet p_T (H_T)
- Smallest angle among all jets in an event
- Smallest angle among all b-jets only in an event
- Third and fourth largest lepton isolation value, both charged hadron isolation and mini isolation
- Missing energy p_T
- Number of jets, b-jets, and leptons
- Number of leptons by type and charge

4 Machine learning setup

In this analysis, we used Toolkit for Multivariate Data Analysis (TMVA) [2] already available in ROOT data analysis framework [1]. TMVA supports many machine learning techniques, such as support vector machine and k-nearest neighbor, as well as a number of configurations for each technique. In this analysis, two of the techniques are used: boosted decision tree (BDT) and neural network (NN). BDTs are configured to be automatically optimized for best parameters as possible, while the same auto optimisation can not be applied to NN. Instead, we set the neural network to have three layers containing 42, 32, and 22 variables.

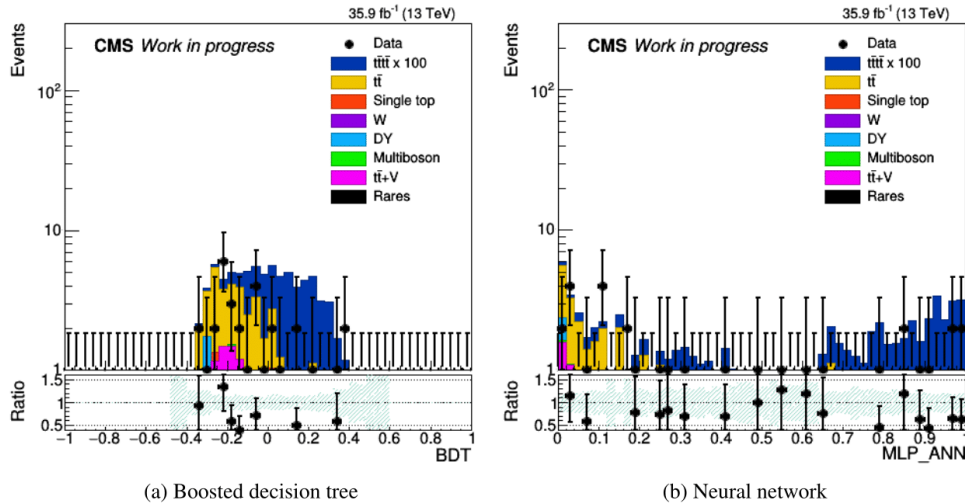

Fig. 1: Distribution of machine learning discriminant value on MC and data datasets for two machine learning techniques

Table 2: Four-top-quark cross section estimation

Machine learning method	Expected limit ($\times \sigma_{tt\bar{t}\bar{t}}^{\text{SM}}$)	Observed limit ($\times \sigma_{tt\bar{t}\bar{t}}^{\text{SM}}$)
Boosted decision tree	$21.6_{-6.9}^{+10.7}$	21.6
Neural network	$19.3_{-6.5}^{+10.4}$	19.3

5 Machine learning discriminant values

The distribution of machine learning discrimination values, both from BDT and NN, are displayed in figure 1. Since, by SM prediction, the four-top-quark cross section is extremely low even for an integrated luminosity of 35.9 fb^{-1} , becoming invisible in a plot. To solve this, we have to “magnify” the cross section of four-top-quark production by 100 times. The distribution of machine learning discriminators are magnified in the plots, but are not magnified in our four-top-quark cross section measurement.

6 Four-top-quark cross section limit

After obtaining the distribution of machine learning discriminant values, both in BDT and NN, we rebinned the distribution with a factor of 10 in order to make sure all bins contain background events. We also need to include MC samples with systematic variations caused by initial and final state radiations. The cross section limits are calculated using asymptotic CL_S method, and are calculated separately for each machine learning method. The results of the estimation are shown in table 2, and compared with results from TOP-16-016 in figure 2.

From figure 2, the limits from our analysis approach the sensitivity of the analysis from TOP-16-016, both in oppositely-signed dileptons and single lepton channels. The limits are clearly far from the SM prediction, but this does not indicate that the cross section itself is going to be far from SM prediction, with a signal strength of 1. The limits presented in this analysis are not the final cross section estimation for four-top-quark production. It does not show any signs of new physics yet. In an optimistic point of view, we can still claim that the statistics for the data are too low to rule out any new physics

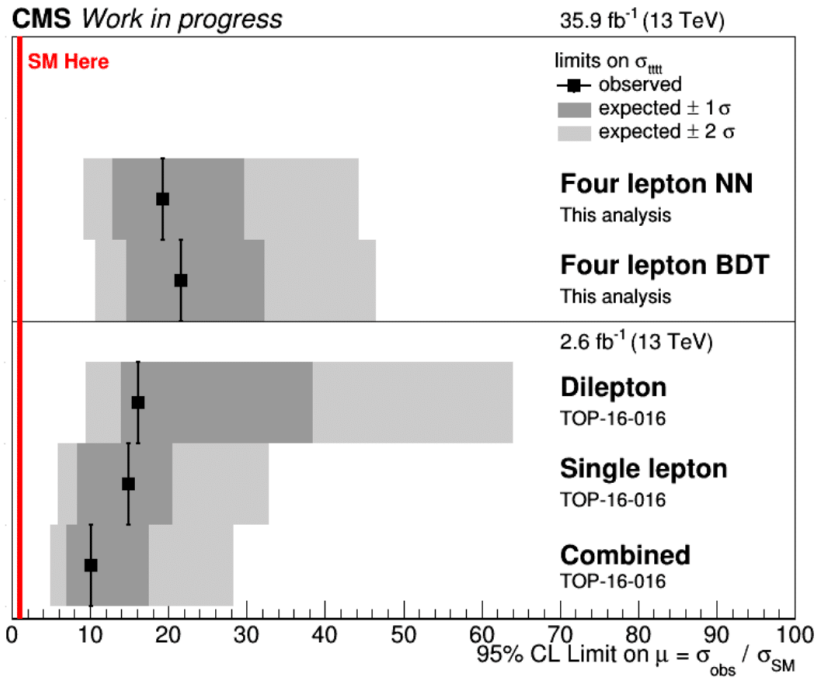

Fig. 2: Comparison summary between cross section estimation by this analysis versus the results from TOP-16-016

at all, and that we need much more data from our soon-to-be-upgraded particle colliders, both in present and in the future, in order to confidently rule in or rule out new physics.

7 Conclusion

By using events with four lepton final states, limits were derived on the four-top-quark production cross section, approaching the sensitivity of previous analyses done by CMS experiment on both oppositely-signed dilepton and single lepton channels. The limits calculated in this analysis do not show any sign of new physics, but they are still far from the prediction by SM, because the data used in this analysis are still too low to rule in or rule out anything from the results. The results for this analysis and other analyses measuring cross section for the same process can be greatly enhanced by adding more data from particle colliders.

8 Acknowledgement

I would like to thank Dr Martijn Mulders and Dr Pedro Vieira De Castro Ferreira Da Silva for their support of my work during the past two months of me being a summer student here in CERN, and Dr Dima Kovalskyi for helping me out with event visualization. I would also like to thank Dr Norraphat Srimanobhas for taking care of me and my fellow Thai summer students during our stay here at CERN. I would like to thank Thai-CERN Collaboration project for giving me all the support I need to be in this place. Last but not least, I would like to thank CERN for giving me an opportunity to work with one of the best high-energy physics laboratories in the world. Watch me, CERN, I'll be back!

References

- [1] R. Brun and F. Rademakers, "ROOT: An object oriented data analysis framework," Nucl. Instrum. Meth. A **389** (1997) 81. doi:10.1016/S0168-9002(97)00048-X
- [2] A. Hocker *et al.*, "TMVA - Toolkit for Multivariate Data Analysis," PoS ACAT (2007) 040 [physics/0703039 [PHYSICS]].
- [3] G. Bevilacqua and M. Worek, "Constraining BSM Physics at the LHC: Four top final states with NLO accuracy in perturbative QCD," JHEP **1207** (2012) 111 doi:10.1007/JHEP07(2012)111 [arXiv:1206.3064 [hep-ph]].
- [4] V. Khachatryan *et al.* [CMS Collaboration], "Search for Standard Model Production of Four Top Quarks in the Lepton + Jets Channel in pp Collisions at $\sqrt{s} = 8$ TeV," JHEP **1411** (2014) 154 doi:10.1007/JHEP11(2014)154 [arXiv:1409.7339 [hep-ex]].
- [5] V. Khachatryan *et al.* [CMS Collaboration], "Search for new physics in same-sign dilepton events in proton-proton collisions at $\sqrt{s} = 13$ TeV," Eur. Phys. J. C **76** (2016) no.8, 439 doi:10.1140/epjc/s10052-016-4261-z [arXiv:1605.03171 [hep-ex]].
- [6] A. M. Sirunyan *et al.* [CMS Collaboration], "Search for standard model production of four top quarks in proton-proton collisions at $\sqrt{s} = 13$ TeV," Phys. Lett. B **772** (2017) 336 doi:10.1016/j.physletb.2017.06.064 [arXiv:1702.06164 [hep-ex]].

บทที่ 5

บันทึกประจำวัน

บันทึกประจำวันต่อไปนี่ปรับปรุงจากบันทึกประจำวันซึ่งปรากฏในเว็บบล็อก “เด็กบ้าไปเซิร์น” ของข้าพเจ้า ผู้อ่านสามารถอ่านต้นฉบับได้ที่ minimore.com/b/LtSPA จุดประสงค์ของข้าพเจ้าในการเขียนเว็บบล็อกนี้คือการเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับฟิสิกส์อนุภาค การทดลองในเซิร์น และประสบการณ์ในชีวิตของข้าพเจ้าตลอดสองเดือนที่ผ่านมาในโครงการให้กับผู้ชมทั่วไป โดยไม่จำเป็นต้องมีความรู้ทางฟิสิกส์อนุภาคใด ๆ

วันที่ 0: 3 มิถุนายน 2560

“ตายแล้ว นี่เราจะบินแล้วหรือ”

ผมนึกในใจพลางใจหาย พอรู้ตัวว่าอีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะบินไปจากเมืองไทยแล้ว

ย้อนกลับไปเมื่อตอนเดือนพฤศจิกายนปีที่แล้ว เมื่อผมรู้ข่าวว่าผมได้รับเลือกให้เป็นนักศึกษาในโครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนเซิร์น และได้โอกาสไปทำงานกับองค์กรวิจัยฟิสิกส์อนุภาคที่มีชื่อเสียงโด่งดังระดับโลก ผมก็รู้สึกแฮปปี้นะ รู้สึกว่าเราจะได้มีโอกาสทำในสิ่งที่รัก พร้อมกับทำในสิ่งที่เราอยู่กับมันมาทั้งชีวิต

เมื่อผมยังเด็ก ๆ ผมเชื่อว่าผมเก่งคณิตศาสตร์มาก ๆ ครับ แต่อย่างหนึ่งที่ผมรู้ตัวดีในตอนนั้นคือผมโง่วิทยาศาสตร์เอามาก ๆ เพราะวิทยาศาสตร์อะอะไรก็ให้เราจำอะไรก็ไม่รู้ เช่น ฉลามกับเหาฉลามมีความสัมพันธ์อย่างไร ลมบก ลมทะเลมาเมื่อไหร่ โลหะกับอโลหะต่างกันอย่างไร หัวใจคนเรามีกี่ห้อง ลิ้นหัวใจมีกี่อัน ชื่ออะไรบ้าง เมฆลายนี้ชื่อว่าอะไร พิซไบเลียงเดียวกับไบเลียงคู่ต่างกันตรงไหนบ้าง สารประกอบอินทรีย์ตัวนี้อ่านว่าอะไร และอีกสารพัด "ความรู้" ให้เรานั่งจำ ๆ ๆ ซึ่งผมไม่ถนัดเลย เอาแค่จำให้ได้ว่าวันนี้เอาดินสอกับปากกาไปก็แท่งก็ถือว่าบุญแล้ว

แต่ชีวิตผมก็เหมือนกับชีวิตคนอื่น ๆ ครับ มันต้องมีจุดหักเหในชีวิตบ้าง อย่างที่มาร์ก ซักเกอร์เบิร์กยอมลาออกจากฮาร์วาร์ดมาก่อตั้งเฟซบุ๊กอย่างโดดเดี่ยวเดียวดายกลางท้องทะเล (แต่จริง ๆ ก็ไม่ได้โดดเดี่ยวเท่าไหร่) จุดหักเหในชีวิตของผมคือค่าย สอวน. ฟิสิกส์ครับ เนื่องจากตอนแรกผมจะสอบ สอวน. คณิตศาสตร์แต่ไม่ติด ดันไปติด สอวน. ฟิสิกส์แทน

ผมเริ่มรู้จักกับฟิสิกส์ตั้งแต่ ม.3 สมัยเข้าค่ายฟิสิกส์โอลิมปิก สอวน. เดชะบุญที่ผมได้มีอาจารย์ที่ดีมาสอนให้ผมรู้จักฟิสิกส์ ไม่ใช่แค่ท่องสูตรฟิสิกส์อย่างนกแก้วนกขุนทอง แต่สอนให้เอาคณิตศาสตร์มาอธิบายความเป็นไปของโลก ไม่สิ ความเป็นไปของจักรวาล รวมไปถึงกฎต่าง ๆ

ของจักรวาลที่พระเจ้าเป็นคนกำหนด ด้วยความที่ผมเก่งเลขเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ทำให้ผมเริ่มรัก “วิทยาศาสตร์” สาขานี้ขึ้นมา

และในขณะเดียวกัน ผมก็ตรัสรู้ ว่า สิ่งที่เราไม่ชอบถึงขั้นเกลียดไม่ใช่วิทยาศาสตร์ แต่เป็น ชีวิตวิทยา!

และความชอบฟิสิกส์ของผมนี้แหละ ที่นำพาผมมายังสัจต่าง ๆ ในชีวิต ตั้งแต่เรียนต่อ มหาวิทยาลัย ผมก็เข้าเรียนภาควิชาฟิสิกส์ คณะวิทยาศาสตร์ ในมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง และทำให้ผม ได้สัมผัสกับฟิสิกส์สาขาต่าง ๆ ได้เข้าใจว่าสิ่งต่าง ๆ ตั้งแต่รอบตัวไปถึงนอกโลกเป็นอย่างไร จนลงเอย ที่ฟิสิกส์อนุภาค ส่วนหนึ่งเพราะผมก็ชอบเขียนโปรแกรมด้วย (เดี๋ยวผมจะอธิบายนะครั้นว่ามันเกี่ยว กันตรงไหน) และเนื่องจากมีอาจารย์ที่ได้ร่วมงานกับเชิร์นเป็นประจำ ทำให้ผมมีความฝันว่าสักวันเรา จะได้ทำงานในองค์กรวิจัยนิวเคลียร์แห่งยุโรป ซึ่งก็คือเชิร์นนั่นแหละครับ

รู้ตัวอีกที ผมก็ยืนโหนรถไฟฟ้า BTS กับพ่อแม่ไปสุวรรณภูมิแล้วครับ

“Have a safe flight na. Wish you all the best.”

“เดินทางปลอดภัยครับ”

“เดินทางปลอดภัยนะจ๊ะ เจ้เอาใจช่วย”

“เดินทางปลอดภัยนะฮับ”

“โชคดีนะ คุณแลตัวเองดี ๆ ละ”

“ขอของฝากด้วยได้มัย ฟลีส”

ก่อนผมจะออกบิน เพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ของผมที่รู้ข่าวว่าผมจะบินไปวันนี้ต่างพากันอวยพร ให้ผม บ้างก็ขอของฝาก และที่ขาดไม่ได้ แทบทุกคนที่ขอของฝากจะต้องขอเสื้อยืดเชิร์นในตำนาน ครับ

ลายบนเสื้อตัวนั้นคือ Standard Model Lagrangian ซึ่งเป็นปริมาณทางฟิสิกส์ที่สำคัญ ที่สุดในการศึกษาฟิสิกส์อนุภาค เจ้า Lagrangian ตัวนี้เหมือนแว่นวิเศษที่ทำให้เรา “เห็น” กระบวนการต่าง ๆ ของอนุภาคมูลฐาน การศึกษาเกี่ยวกับอนุภาคมูลฐานนี้แหละครับคือส่วนหนึ่งของภารกิจของเชิร์นที่ต้องการศึกษาความลับของจักรวาลของเราว่ามันประกอบจากอะไร มันเกิดได้ อย่างไร และอุปกรณ์ที่ทำออกมาเพื่อศึกษาของพวกนี้จะเอาไปใช้ประโยชน์อะไรได้อีกบ้าง

ด้วยความสำคัญของ Lagrangian ตัวนี้ ประกอบกับชื่อเสียงของเชิร์น ทำให้เด็กฟิสิกส์ ทั้งหลายอยากได้มาครอบครองสักตัวในชีวิต

เอาเข้าจริงแล้ว ผมก็ไม่รู้ด้วยซ้ำนะครับว่าผมจะต้องมาเจอกับอะไรที่เซิร์นในช่วงสองเดือนต่อจากนี้ ถ้าให้ผมเดาตอนนี้ผมคงเดาได้ว่าจะได้เจอกับบรรยากาศการวิจัยที่เข้มข้น แต่ “บรรยากาศการวิจัยที่เข้มข้น” มันเป็นอย่างไหนล่ะ จะเหมือนกับบรรยากาศการวิจัยในไทยรีเปลา มันจะเหมือนการทำ Senior project ของเรารีเปลา เราจะไหวมั๊ย อยู่ที่โน่นจะมีเพื่อนร่วมวิจัยรีเปลา หรือเราต้องอยู่ทำงานตัวคนเดียวตลอดสองเดือนนี้ละ เขาจะคิดยังไงกับเราและงานของเราละ

เออ! ช่างมันเถอะ! ไปถึงเดี๋ยวก็รู้เองแหละ

วันที่ 1: 4 มิถุนายน 2560

เคยรู้สึกว่ามีสิ่งที่อยู่ตรงหน้ามันดูเหมือนเป็นเรื่องไม่จริง เหมือนฝันของตัวเองมากกว่า จนอยากต่อหน้าตัวเองให้รู้ว่าเราไม่ได้ฝันไปจริง ๆ รีเปลาครับ

วันนี้ผมรู้สึกแบบนั้นจริง ๆ เลย ตอนที่เดินเข้ามายังเซิร์นครั้งแรก

วันนี้แก่นักศึกษาในโครงการฤดูร้อนเซิร์นสี่คนเดินทางมาถึงเมืองเจนีวา ประเทศสวิตเซอร์แลนด์ครับ เมืองนี้เป็นเมืองที่มีชายแดนประเทศฝรั่งเศส และเป็นเมืองที่มีองค์กรวิจัยนิวเคลียร์แห่งยุโรป (เซิร์น) ตั้งอยู่ ซึ่งสองเดือนนับต่อจากนี้ พวกผมจะต้องใช้ชีวิตประจำวันในสถานที่ที่เป็นแหล่งกำเนิดการค้นพบต่าง ๆ มากมายที่สันสະเทือนองค์ความรู้เชิงฟิสิกส์มานักต่อนัก โดยเฉพาะการค้นพบอนุภาคฮิกส์ (หรือที่เขาชอบเรียกกันว่าอนุภาคพระเจ้า) ในปี ค.ศ. 2015

ทันทีที่พวกผมเดินทางเข้ามาเพื่อจะเช็คอินเข้าห้องพักในเซิร์น ผมก็เห็นป้ายโลโก้ของเซิร์นพร้อมตัวอักษรโลหะเขียนว่า

European Organization for Nuclear Research

Organisation européenne pour la recherche nucléaire

เอาจริง ๆ นะ ผมไม่อยากเชื่อเลยว่าเราจะมาถึง เหมือนกับว่านี่คือภาพฝัน ตอนที่ผมเดินผ่านป้ายนั้น ผมตบหน้าตัวเองเพื่อจะรู้ว่าเราไม่ได้ฝันไปจริง ๆ นะ เรากำลังเหยียบแดนดินถิ่นอาณาเขตที่นายไฝ่ฝันจะมาให้ได้ทั้งชีวิตเลยนะ นี่ไง นายทำตามฝันได้สำเร็จครั้งนึงแล้วนะท้อป (เออ ผมลืมแนะนำตัวตั้งแต่ตอนที่แล้ว ผมชื่อท้อปนะครับ ยินดีที่ได้รู้จักครับ)

ผมขออธิบายเรื่องชื่อที่มาของตัวย่อ CERN ก่อนนะครับ แต่เดิมองค์การวิจัยนิวเคลียร์แห่งยุโรปแห่งนี้ใช้ชื่อเป็นภาษาฝรั่งเศสว่า Conseil européen pour la recherche nucléaire หรือชื่อภาษาอังกฤษว่า European Council for Nuclear Research ซึ่งพอแปลเป็นไทยได้ว่า “สภาวิจัยนิวเคลียร์แห่งยุโรป” สภาวิจัยนี้คือสภาที่กำกับดูแลการสร้างห้องปฏิบัติการฟิสิกส์นิวเคลียร์แห่งที่สำคัญที่สุดในยุโรปที่สามารถเป็นสถานที่ให้นักฟิสิกส์ทั่วยุโรปร่วมแชร์องค์ความรู้และอุปกรณ์การทดลองราคาแพง ๆ ได้ และชื่อสภาแห่งนี้คือที่มาของตัวย่อว่า CERN ครับ

“สภาวิจัยนิวเคลียร์แห่งยุโรป” ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1952 จากการร่วมลงนามความร่วมมือโดยประเทศในแถบยุโรป 11 ประเทศ สองปีต่อมา ห้องปฏิบัติการวิจัยก็ได้ก่อสร้างแล้วเสร็จในเมืองเจนีวา สมาพันธรัฐสวิส (ก็คือประเทศสวิตเซอร์แลนด์นั่นแหละครับ) ทำให้เกิด Organisation européenne pour la recherche nucléaire หรือ European Organization for Nuclear Research ขึ้นมา ทำให้ “สภาวิจัย” ที่มีจุดประสงค์แต่เดิมเพื่อกำกับดูแลการสร้างห้องปฏิบัติการแห่งนี้สลายตัวไป แต่องค์กรแห่งนี้ก็ยังคงใช้ตัวย่อ CERN จวบจนปัจจุบัน

พิมพ์จนถึงตอนนี้ผมก็ยังไม่หายตื่นเต้นเลยครับว่าผมจะได้เจอกับอะไรบ้างในดินแดนมหัศจรรย์นามว่า “แฮร์รีน” (ชื่อตัวย่อแฮร์รีนแหละครับ แต่อ่านอย่างฝรั่งเศสได้แบบนี้) ถึงตอนนี้ผมเหมือนอยู่ในฝัน และเหมือนฝันอื่น ๆ ที่เรามีขณะหลับ ผมคาดเดาอะไรไม่ได้อีกต่อไปแล้วครับว่าจะเกิดอะไรพิสดารขึ้นมาอีก

วันที่ 2: 5 มิถุนายน 2560

ที่กรุงเทพมหานครเมืองฟ้าอมรของเรา ผมมักจะประสบกับปัญหารถเมล์ในรูปแบบต่าง ๆ มากมายครับ เช่น รถมาช้าชนิดที่ว่ากว่าจะมาหนึ่งคันต้องใช้เวลาแสนโกฏิปีเหมือนกามนิตคุยกับวาสิฏฐี เอาแน่เอานอนไม่ได้เหมือนประจำเดือนมา เบาะพัง ๆ ขาด ๆ กระเป๋าไม่ยอมยกที่นั่งให้ บางที่นั่งรถปอ. อย่างสบาย ๆ ก็โดนไล่ลงให้ไปนั่งรถร้อน พอย้ายไปนั่งบรรดารถไฟทั้งหลายทั้งใต้ดินและบนดิน ก็พอจะบรรเทาความเครียดนี้ได้บ้าง แต่ถ้าคุณต้องย้ายไปนั่งอีกระบบหนึ่ง คุณต้องลำบากซื้อตั๋วของอีกระบบต่างหาก และข่าวบัตรพิเศษที่จะทำให้เราสามารถเปลี่ยนระบบรถไฟได้สบาย ๆ ก็เงียบหายไปในหลุมดำรีเปล่าก็ไม่ทราบได้

พ่อแม่พี่น้องชาวกรุงเทพทั้งหลายครับ หากท่านกำลังประสบกับความเครียดระดับ 10 จากบริการอันดีงามของระบบขนส่งมวลชนกรุงเทพแล้ว ผมขอเชิญทุกท่านมาพบกับระบบขนส่งมวลชนเจนีวา (Transports publics genevoise) เลยครับ

วันนี้คือวัน Whit Monday ครับ เป็นวันสำคัญทางศาสนาคริสต์วันหนึ่งที่เป็นวันหยุดราชการของสวิส ร้านต่าง ๆ ตามท้องถนนจะพร้อมใจกันปิดหมด รวมไปถึงเชียร์นด้วยอาจารย์พั๊ด (อ. ดร. นรพัทธ์ ศรีมโนภาส) ผู้ดูแลนักศึกษาในโครงการ (ซึ่งก็คือพวกผมนี่แหละ) เลยอาสาจะพาไปเดินเล่นในเมืองเจนีวากัน

แต่ก่อนจะเดินเล่นในเจนีวา เราต้องมีตั๋วรถเมล์ก่อนครับ ระบบตั๋วรถเมล์ของที่นี่จะนับเป็นเขต หากเรานั่งรถเมล์โดยมีจุดหมายปลายทางในเขตเดียวกัน เราจะเสียค่าตัวหนึ่งเขต หากข้ามเขตก็จะต้องเสียค่าตัวของเขตที่เราจะนั่งไปด้วย แต่หากเราต้องการเที่ยวในเจนีวา เราจะต้องซื้อตั๋วในเขต Tout Geneve ซึ่งจะนับเขตนั่นเป็นสองเขตทันที เพราะเขต Tout Geneve หรือเขตในเมืองใหญ่มากครับ นอกจากนี้ หากเราจะนั่งรถทั้งวัน เราก็สามารถซื้อตั๋วสำหรับทั้งวัน และใช้นั่งได้ตลอดทั้งวันเลยครับ สบาย ๆ

คราวนี้ผมจะเล่าถึงข้อดีของระบบรถเมล์ TPG แห่งนี้นะครับ ขอไล่เป็นข้อ ๆ เลย

- รถสะอาดมาก ติดแอร์ทุกคัน มีที่นั่งอย่างดี มีที่จอดวีลแชร์ มีระบบเสียงบอกป้ายต่อไป (ถึงแม้ว่าจะเป็นภาษาฝรั่งเศสก็เถอะ แต่ระบบนี้เป็นแบบฝึกหัดการออกเสียงภาษาฝรั่งเศสได้ดีเลยนะครับ)
- รถรางที่นี้ก็มี ใครไม่เคยเห็นรถรางมาก่อนผมแนะนำให้มาสักการบูชารถรางที่สวิสเลยครับ
- มีสายการบินรถให้เลือกเยอะมาก และทุกสายจะวิ่งไปมาในสวิส และบางสายจะข้ามไปยังฝั่งฝรั่งเศสด้วย
- ทุกป้ายจะมีตารางเวลามากกว่ารถสายไหนมากก็โหม่ง (แต่เป็นภาษาฝรั่งเศส)

- ตัวรถเมล์ที่ซื้อสามารถใช้ขึ้นรถไฟและลงเรือได้ด้วย
- และที่สำคัญที่สุดคือ เราสามารถเปลี่ยนระบบจากรถเมล์เป็นรถราง รถไฟ หรือเรือได้ด้วยการเดินไปขึ้นรถราง รถไฟ หรือเรือได้เลย! ไม่ต้องมาลำบากซื้อตั๋วแยกต่างหากอีกต่อไป! ขอแค่นี้ยังมีเวลาเหลือในตัวก็พอ!

ด้วยข้อดีมากมายของระบบขนส่งมวลชนอันศิวิไลซ์ของที่นี่ ผมขอแนะนำชาวกรุงเทพฯทุกท่านที่พอจะมีบุญมาเที่ยวเงินบาทให้มานั่งรถเมล์ที่นี่เพื่อบำบัดสุขภาพจิตกันครับ

วันที่ 3: 6 มิถุนายน 2560

สิ่งหนึ่งที่ผมไม่เคยทำได้ดีเลยคือการจำชื่อคนครับ หากเราอยากคบใครสักคนเป็นเพื่อน เราควรรู้จักและจดจำชื่อของเพื่อนคนนั้น เวลาเรียกหากันจะได้เรียกถูก อันนี้คือสัจธรรมอย่างหนึ่งของการเข้าสังคมของมนุษย์ดาวโลกซึ่งมนุษย์ดาวโลกเช่นผมทำได้ไม่ค่อยดีนัก เช่นเดียวกับการจำชื่ออาณาจักรสัตว์หรือดิวิชันของพืชในชีววิทยา

วันนี้คือวันปฐมนิเทศสำหรับ summer students ของพวกผมครับ ซึ่งนอกจากพวกผมที่เป็นนักเรียนไทยสี่คนแล้วก็ยังมี summer students อีกหลากหลายเชื้อชาติ รวม ๆ แล้วก็มีประมาณ 20 กว่าคนที่มาปฐมนิเทศในครั้งนี้นี้ summer students เหล่านี้มาจากหลายสาขาครับ เช่นฟิสิกส์ วิศวกรรมไฟฟ้า วิศวกรรมคอมพิวเตอร์ วิทยาศาสตร์คอมพิวเตอร์ ฯลฯ เนื่องจากโครงการต่าง ๆ ในเซิร์นไม่ได้มีแค่การศึกษาวิจัยฟิสิกส์อย่างเดียว แต่ยังมีกรอบการออกแบบอุปกรณ์การทดลองให้มีความแม่นยำมากขึ้นและมีประสิทธิภาพมากขึ้นเรื่อย ๆ รวมไปถึงการออกแบบและปรับปรุงระบบการจับเก็บและเรียกใช้ข้อมูลที่ได้จากการทดลองอีก เรียกได้ว่าหากเซิร์นมีแต่นักฟิสิกส์ ไม่มีวิศวกรในสาขาต่าง ๆ ที่คอยช่วยหนุนหลังให้พวกเรา เราก็คงไม่มีวันได้ค้นพบอนุภาคใหม่ ๆ รวมไปถึงองค์ความรู้อื่น ๆ ของฟิสิกส์อนุภาคแน่ ๆ

การจดจำใบหน้าคนทั้งหมดยี่สิบกว่าคนภายในวันเดียวนี้ สำหรับผมถือว่ายากแล้วนะครับ แต่การมานั่งจำชื่อคนทั้งหมดยี่สิบกว่าคนยิ่งยากเข้าไปใหญ่ ยิ่งเมื่อยี่สิบกว่าคนที่ว่านั้นมาจากทั่วทุกมุมโลก สำหรับสมองน้อย ๆ ของผมที่ไม่ถนัดความจำเลย งานนี้ยากยิ่งกว่าการคำนวณหนัก ๆ เช่นการเขียนพจน์ Lagrangian สำหรับกระบวนการ Electroweak อีกนะครับ

ก่อนอื่นเลย ผมพอจะจำเพื่อนร่วมชะตากรรมอีกสามคน (หรือนักศึกษาไทยในโครงการที่ไปด้วยกันกับผม) ได้อยู่บ้าง ทั้งสามคนนี้ชื่อกัน (ณัฐภพ หลักดี) วินโดว์ (จิรายุ มงคลเกียรติชัย) และฉินหลง (ธนัช จตุภัทรฉัตร) วินโดว์เป็นรุ่นน้องเรียนฟิสิกส์ กันเป็นรุ่นน้องโรงเรียนผมที่ตอนนี้เรียนวิศวะ ส่วนฉินหลงเป็น “รุ่นน้อง” ที่ชิวจากหอมมาเรียนวิศวะ อันนี้ผมจำได้ เพราะเรารู้จักกันมาตั้งแต่ได้รับเลือกเข้าโครงการนี้แล้ว

ส่วนคนอื่น ๆ อีกร่วมยี่สิบคนที่ไม่ได้มาจากเมืองไทยเธอ จำชื่อได้สักครึ่งหนึ่งก็บุญแล้วครับ

ดังนั้น บนสนทนาระหว่างผมกับ summer student คนอื่น ๆ จะเป็นไปในทำนองนี้ครับ

“เอ่อ... ชื่ออะไรนะครับ”

“ชื่อ xxx จ๊ะ”

“อ้อ ยินดีที่ได้รู้จักครับ เราชื่อท้อปนะ เหมือนท้อปควาร์กเลย”

“โ้ว ยินดีที่รู้จักค่ะ”

(ผมหันไปคุยกับคนอื่น ๆ และกลับมาหา xxx คนเดิม)

“เอ่อ... ชื่อ yyy ใช่มั้ยครับ”

หรือ

“เอ่อ... นายเป็น summer student ใช่มั้ย”

“ใช่ เราเจอกันแล้วไง ตอนปฐมนิเทศอะ”

“เออสิม”

สำหรับชื่อเพื่อนใหม่หลาย ๆ คน เอาแค่อ่านออกเสียงก็ยากแล้วครับ

“นายชื่ออะไรนะ”

“ชื่อ &#*&\$@#!@”

“หา?”

“เรียกเราว่า &#* ก็ได้นะ”

และฝรั่งก็มีปัญหาเวลาเรียกชื่อคนไทยอย่างเรา ๆ เหมือนกันครับ

“เธอชื่ออะไรนะ”

“เรียกเราว่าท้อปก็ได้”

“เออ ดีแล้ว ฉันได้ยินชื่อจริงเธอตอนเธอแนะนำตัวแล้วฉันรู้สึกแบบว่า ‘อะไรเนี่ย’ ”

“เออจริง ปกติชื่อสกุลคนไทยก็ยาวจื๊แหละ เราถึงต้องมีชื่อเล่นกัน”

และนี่คือบรรดาเพื่อน ๆ อีกยี่สิบกว่าชีวิตที่เข้าร่วมโครงการ summer students พร้อม ๆ กันกับผมนะครับ

วันที่ 4: 7 มิถุนายน 2560

วันนี้ขอเปลี่ยนหัวข้อจากการใช้ชีวิตในเซิร์นเป็นรีวิवर้านอาหารนะครับ เนื่องจากวันนี้ อาจารย์พั๊ด ผู้ดูแลนักศึกษาไทย (ซึ่งก็คือพวกผม) ชวนไปกินร้านบุฟเฟ่ต์อาหารไทยที่ฝรั่งเศสกัน และด้วยความที่พวกเราอยากกินอาหารไทย (ทั้ง ๆ ที่เพิ่งจะจากเมืองไทยมาไม่นาน) เราจึงตกลงไปด้วยกันอย่างเสียมิได้

ร้านนี้ชื่อว่า Royal Thai ครับ เป็นร้านอาหารที่ตั้งอยู่ที่ฝั่งฝรั่งเศส ดังนั้นเราต้องนั่งรถเมล์ข้ามประเทศจากสวิสไปกินที่ฝรั่งเศสกัน ป้ายหน้าร้านเป็นสีออกชมพูหวานแหวว แบ็กกราวนด์น่าจะเป็นรูปแอร์การ์ดบินไทยนุ่งชุดประจำชาติ แต่ตัวป้ายตัวรูปมาเฉพาะปากกับสไบเท่านั้น และใส่ชื่อ Royal Thai ด้วยฟอนต์ที่แลดูแล้วไม่ไทยเลยด้วยซ้ำ ออกแนวร้านอาหารอินเดียมากกว่า

บุฟเฟ่ต์ที่นี่จะแบ่งตามวันและเวลาครับ ที่นี้มีทั้งบุฟเฟ่ต์มื้อกลางวันและมื้อเย็น ส่วนราคาก็จะต่างกันไป วันนี้คือวันพุธ และเรามากินบุฟเฟ่ต์มื้อเย็น ดังนั้นราคาจะอยู่ที่ 19 ยูโรต่อหัว ซึ่งก็ถือว่าไม่เลวครับ เพราะด้วยราคานี้ เราพบกับไลน์บุฟเฟ่ต์อาหารไทยที่ดูดีมาก เช่น ข้าวผัด ไก่ผัด เป็รียวหวาน เป็ดพะโล้ ผัดผัก ปลาผัดคึ้นฉ่าย พะแนงหอยแมลงภู๋ ส้มตำ ของทอด ปอเป็ยะทั้งแบบทอดและแบบสด และยังมีอาหารที่คนไทยด้วยกันยังงงว่ามันไทยตรงไหน คือซูชิแซลมอนกับข้าวห่อสาหร่าย (เข้าใจว่าเจ้าของร้านอาจจะไปดูงานที่ร้านอาหารบุฟเฟ่ต์ของไทย และเห็นว่าทุกร้านต้องมีซูชิด้วย เขาอาจจะเข้าใจว่ามันคืออาหารไทยนะครับ)

พูดถึงรสชาติแล้ว เท่าที่ผมตักอาหารกินไปเรื่อย ๆ และค่อย ๆ ละเลียดรสไป ผมอยากเขียนรีวิวให้มาก จนกระทั่งนั่งงัน (รุ่นน้องโรงเรียนผม) ทักว่า

“ตั้มอย่าจืดมากเลย”

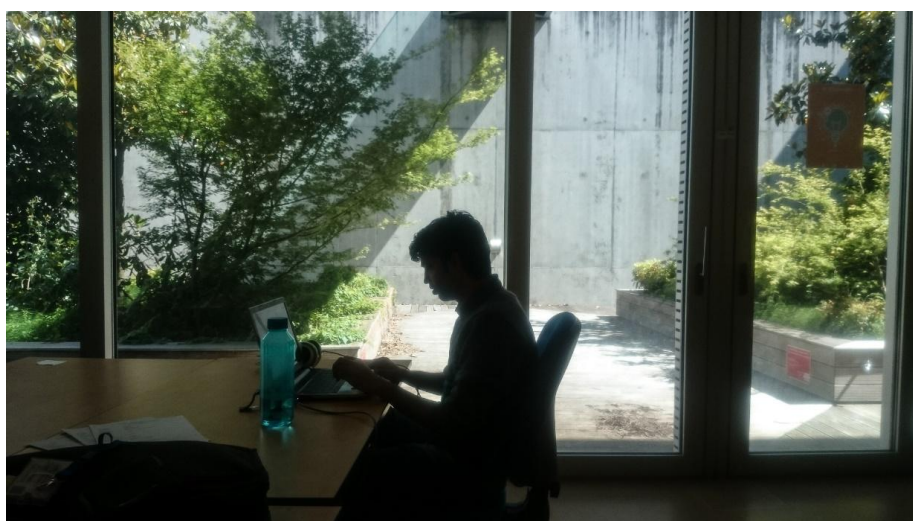
ใช่ครับ ร้านนี้มีต้มยำด้วย แต่อาหารประจำชาติอย่างต้มยำในร้านนี้กลับจืดชืด ถือว่า ผิดฝีมือมาก ได้ยินดังนั้นผมจึงไปตักชิมดู และพบว่ามันจืดจริง ๆ อย่างที่มันบอก ถ้าร้านนี้มาทำต้มยำ ในไทยให้คนไทยกิน ร้านนี้อาจจะถูกขับไล่ไสส่งกลับประเทศไปได้เลย เพราะรสชาติมันผิดฝีมือมาก จริง ๆ ตัวผมที่ไม่กินเผ็ดยังกิน “ต้มยำ” ถ้วยนี้ได้สบาย ๆ เมื่อผมชิมต้มยำถ้วยนั้นแล้วผมรู้ได้ทันทีว่า ร้านนี้ขายฝรั่งแน่นอน (ร้านนี้ยังมียำสำหรับขายด้วยนะครับ แต่รสชาติไม่เผ็ดเลยด้วยซ้ำ) หากต้มยำ ถ้วยนี้ขายให้ฝรั่งก็ถือว่าพอสบผ่าน แต่หากจะให้ต้มยำถ้วยนี้เป็นทูตทางวัฒนธรรมอาหารไทย ให้สมกับอันดับหนึ่งของผลสำรวจความนิยมอาหารไทยในหมู่ฝรั่งเมื่อปี ค.ศ. 1999 ต้มยำถ้วยนี้ควร กลับไปเรียนอนุบาลต้มยำใหม่ นะครับ

หากเรามองข้ามต้มจืดถ้วยนั้นที่ควรจะเผ็ดแต่ไม่เผ็ดไปแล้ว ก็ถือว่าเป็นร้านบุฟเฟ่ต์อาหาร ไทยที่ดีมากเลยที่เดียวครับ ด้วยราคาที่พอ ๆ กับร้านบุฟเฟ่ต์อาหารญี่ปุ่นในไทย ผมว่าเหมาะมาก สำหรับฝรั่งที่อยากลองอาหารไทย พอ ๆ กับที่คนไทยอยากลองอาหารญี่ปุ่นครับ

วันที่ 5: 8 มิถุนายน 2560

วันนี้เป็นวันทำงานวันแรกของผมครับ ผมได้เจอกับอาจารย์ที่ปรึกษาโปรเจกต์ของผม และ เนื่องจากผมต้องมีโต๊ะทำงานเป็นหลักเป็นแหล่ง (เอาไว้เวลามีคนต้องการติดต่อจะได้เรียกมาได้) อาจารย์ที่ปรึกษาก็พาผมไปคุยกับเลขานุการของโครงการ CMS เพื่อหาโต๊ะว่างให้ผม

ผมได้โต๊ะว่างมาโต๊ะนึงครับ อยู่ในอาคารใกล้กับออฟฟิศของอาจารย์ที่ปรึกษา โต๊ะที่ผมได้ เป็นแบบ open space นั้นแปลว่าเป็นโต๊ะทำงานที่ไม่ได้อุดอู้อยู่ในห้องคนเดียว และเรายังมีเพื่อน ทำงานโต๊ะข้าง ๆ ไว้แก่เหงาได้ ข้อเสียของตำแหน่งของโต๊ะของผมมีอยู่อย่างเดียวครับ คือ วิวแย่มาก วิวของผมเป็นพื้นที่โล่ง ๆ มีผนังคอนกรีตเป็นแบ็กกราวนด์ มีต้นไม้ สองสามต้น แค่นั้น เจ้ากัน รุ่น้องโรงเรียนผมได้วิวที่นั่งเป็นแบบทุ่งหญ้าเหมือนในหนัง The Sound of Music ยังไงยังงั้น

ผมไปที่โต๊ะ พร้อมกับเปิดคอม ด้วยความหวังที่ว่าจะได้ทำงานที่อาจารย์มอบหมายให้ และหยิบสายชาร์จพร้อมหัวแปลงปลั๊กไฟที่อุตสาหกรรมเตรียมมา ปรากฏว่า นอกจากวิวที่แย่อแล้ว ยังมีความแย่ออีกอย่างหนึ่งที่โต๊ะตัวนี้มีให้ครับ คือ หัวปลั๊กเสียบไม่เข้า

ก่อนหน้านี้ผมสามารถใช้หัวแปลงปลั๊กแบบที่ผมเตรียมมาตอนอยู่ที่ที่พักได้ เพราะที่ที่พักใช้เต้ารับปลั๊กไฟแบบ C ซึ่งผมเสียบใช้ชาร์จมือถือที่ที่ที่พักได้ แต่พอมาถึงที่ทำงาน เต้ารับของปลั๊กดันเป็นแบบ J ซึ่งเป็นแบบที่นิยมใช้ในสวีตเซอร์แลนด์

ภาพที่เห็นตอนนี้คือผมกำลังมุดลงไปใต้โต๊ะเพื่อจะดูว่าทำไมเราถึงเสียบสายนี้เข้าเต้ารับตัวนี้ไม่ได้ ทั้ง ๆ ที่เต้ารับเสียบสองขาได้เหมือนกัน คำตอบคือแบบ J จะมีลักษณะหัวเป็นหกเหลี่ยม ซึ่งทำให้หัวปลั๊กแบบอื่น ๆ ที่ไม่ได้มีทรงหกเหลี่ยมหมดสิทธิ์เสียบเข้าไป

ถึงตอนนี้ในหัวผมเปิดเพลงธรณีกรรแสงของพระเจนดุริยางค์ละครับ แต่เดชะบุญที่ผมไปเห็นพี่สาวนักวิจัยชาวอินเดียคนหนึ่งหยิบอะแดปเตอร์ของเขาออกมา ผมจึงถามเขาว่า

“พี่ชื่อที่ไหนครับ”

“พี่เอามาจากอินเดียจะ จะยิ้มก่อนมั๊ย”

“ยิ้มครับ ขอขอบคุณมากครับ”

ผมจึงรอดจากวิกฤตินี้มาได้ และก็ต้องยอมเสียเงินอีก 24 ฟรังก์สวิสกับหัวแปลงปลั๊กอีกแบบหนึ่ง เพื่อจะได้ไม่ต้องกระอักกระอ่วนใจยิ้มอะแดปเตอร์ของพี่สาวชาวอินเดียอีก

วันที่ 6: 9 มิถุนายน 2560

ตอนนี้ผมนอนอยู่คนเดียวในห้องพักใหม่ที่เราต้องย้ายออกชั่วคราว เนื่องจากทางเชิร์นไม่สามารถจองที่พักให้เราได้ในช่วงหนึ่งสัปดาห์ต่อจากนี้ รุ่นน้องอีกสามคนจึงวางแผนไปเที่ยวกัน แต่ด้วยสภาพกระเป๋าของผมที่ไม่พร้อมออกไปลุยอย่างมาก ผมจึงยอมปฏิเสธไป

และนั่นทำให้ผมนอนเหงา ๆ อยู่คนเดียวในห้องนอน และผมก็ชอบคุยกับตัวเองตอนนอนด้วยสิ

“นาย”

“อะไร”

“เราอยากไป Interlaken แบบ one day trip อะ”

“อันนั้นใช่ปะที่พีเอ็ด (พี่คนไทยคนหนึ่งที่ทำวิจัยกับ ALICE) เขาเล่าให้ฟัง”

“เออ ภูเขาสวยออก”

“ไปยังไง”

“ซื้อตั๋วรถไฟ”

ผมหยิบแท็บเล็ตมาเช็กราคาตั๋ว

“ตายแล้ว ตัวไป-กลับ 144 ฟรังก์สวิสเลยนะ!”

“เออ จริงด้วย”

“แพงจัง”

“เดี๋ยวนะ”

“อะไร”

“นายก็ซื้อ Swiss Travel Pass เอาสิ นายอายุต่ำกว่า 26 ปี ก็ซื้อแบบ Youth แถมนาย
เป็นพวกอยากไปก็ไปเลย ก็ซื้อแบบ Flex pass เอา ง่าย ๆ”

“เออจริงด้วย เท้าไหว”

“ถ้าแบบไปสี่วันในหนึ่งเดือนก็ 254 ฟรังก์สวิส”

“...”

“นั่นแหละ ได้ไปสี่วันเลยนะ”

“เงินในกระเป๋าเรา มันจะพอมั้ยนะ”

“... เออ จริงด้วย นายคือเรา เราคือนายนี่หว่า”

“เราว่าอย่าเลย ฟรังก์นี้เที่ยวเจนิวาคนเดียวดีกว่า”

“เออ เอาไว้สภาพทางการเงินเราดีกว่านี้แล้วค่อยเที่ยวเหอะ ตอนนี้อยู่ไม่ไหวจริง ๆ”

“เอาจ้ะ ฟรังก์นี้เราไป Gare Cornavin ไปถามรายละเอียด Swiss Travel Pass ของนาย
ดีกว่า”

“ดีเลย”

“นาย”

“อะไรอีก”

“เราอยากเดินอิกเกียสวีสอะ เราจำได้ว่ารถเมล์สาย Y มันจอดด้วย”

“นอนหอะ!”

วันที่ 7: 10 มิถุนายน 2560

เคยดูการ์ตูนวันพีซกันมั๊ยครับ มันจะมีอยู่ฉากหนึ่งที่มังกี้ ดี ลูฟี่ พระเอกในเรื่องเหวี่ยงแขนขึ้นฟ้า และตะโกนออกไปว่า “ฉันจะเป็นราชาโจรสลัดให้ได้เลย!” คราวนี้ นึกภาพผมนะครับ ทำท่าแบบเดียวกันเลย แต่ผมอยากตะโกนออกไปแทนว่า “วันนี้เราจะต้องไปดู Jet d'Eau ให้ได้เลย!”

Jet d'Eau หรือชื่อเต็ม ๆ ว่า Le Jet d'Eau de Genève คือน้ำพุใจกลางเมืองเจนีวาที่ปัจจุบันพุ่งได้สูงถึง 140 เมตร น้ำที่พุ่งออกจากรูน้ำพุแห่งนี้มีความเร็วตั้งต้น 200 กิโลเมตรต่อชั่วโมง และน้ำพุแห่งนี้พ่นน้ำเป็นปริมาตร 500 ลิตรต่อวินาที ไซค์รับ 500 ลิตรต่อวินาที

Jet d'Eau ถือกำเนิดขึ้นครั้งแรกในปี ค.ศ. 1886 เพื่อกำจัดแรงดันที่สะสมในโรงงานไฟฟ้าพลังน้ำที่ La Coulouvrenière ต่อมาในปี ค.ศ. 1891 Jet d'Eau ก็ถูกย้ายไปตั้งที่ใหม่เพราะคนเจนีวาเห็นว่าน้ำพุ ๆ ออกมาแบบนี้มันสวย และในปี ค.ศ. 1951 ก็มีการสร้างสถานีปั้มน้ำเพื่อปั้ม Jet d'Eau ให้ขึ้นฟ้าจนทุกวันนี้

และแน่นอนครับว่า ในเมื่อเป็นสถานที่อันโด่งดังแบบนี้ ผมต้องไม่พลาดแน่ ๆ วันนี้ผมจึงคว่ำก๊อกลงสูดรีกไปเสพความงามของ Jet d'Eau ทันที

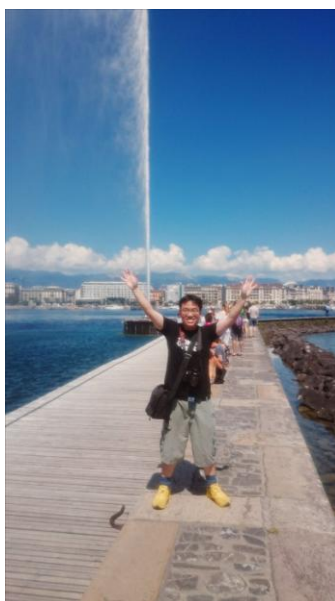
เมื่อมาถึงแล้ว ผมก็ไม่ผิดหวังจริง ๆ ครับ Jet d'Eau เป็นน้ำพุ ดังนั้นเมื่อแสงตกกระทบตัว Jet d'Eau ซึ่งประกอบด้วยน้ำ มันก็สะท้อนแสงเป็นแสงสีขาวนวลเหมือนหิมะ นอกจากสีขาวนวลของ Jet d'Eau แล้ว ลวดลายของมันก็เปลี่ยนแปลงเรื่อย ๆ เพราะน้ำเป็นของที่ไหลได้ ทำให้ ลวดลายของละอองน้ำบน Jet d'Eau เปลี่ยนไปเรื่อย ๆ ตลอดเหมือนตุ๊กตาเป่าลมหน้าเต็นท์รถมือสองบ้านเรา นอกจากนี้เราสามารถเดินเข้าไปใกล้ ๆ Jet d'Eau เพื่อรับพร (น้ำ) ที่กระเซ็นมาหาเราได้ขณะมีลมพัด ไม่ต้องห่วงนะครับ ถ้าคุณไปดู Jet d'Eau ใกล้ ๆ สภาพของคุณจะเหมือนหลวงพ่อพรมน้ำมนต์แค่นั้น ไม่เหมือนคุณโดนสาดน้ำสงกรานต์หรอกครับ

เมื่อเสพความงามจนหน้าใจแล้ว ผมจึงไปกินแมคโดนัลด์ในเมือง และกลับมาใหม่ ไม่ได้ติดใจน้ำพุมากหรอกครับ แต่แค่จะวิดีโอคอลรอดเพื่อน ๆ ที่ไทยให้อิจฉาเล่น ๆ แค่นั้นเอง

แต่พอผมกลับมาใหม่ ผมก็ต้องเปลี่ยนใจ จากแค่ถ่ายรูปรอดเพื่อน ก็ต้องกลับมาถ่ายรูปอย่างจริงจังใหม่อีกรอบ เนื่องจากปริมาณน้ำของ Jet d'Eau มันมีเยอะมาก ทำให้น้ำของ Jet d'Eau สามารถบังแดดได้ และในเมื่อดวงอาทิตย์ไม่ได้อยู่ที่เดิมทั้งวัน และมันเปลี่ยนตำแหน่งไปได้เรื่อย ๆ Jet d'Eau มันก็คือนาฬิกาแดดดี ๆ นี่เองครับ เราสามารถถ่าย Jet d'Eau ทั้งในสภาพเข้าหาแสงและย้อนแสงได้ในวันเดียว!

และแน่นอนครับว่า ในเมื่อมาสักการะบูชาแลนด์มาร์กแห่งนี้แล้ว ผมก็ต้องถ่ายรูปตัวเอง และโพสต์รูปลงเฟซบุ๊กบอกแก่เพื่อน ๆ ว่า

“I MADE IT!”

วันที่ 8: 11 มิถุนายน 2560

ที่กรุงเทพฯ ผมจะประสบกับปัญหานั่งรถเมล์เลย์ป้ายครับ ซึ่งส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นเพราะความพลาดของผมเอง เช่น ลืมลง หรือขึ้นรถผิดสาย แต่ปัญหานี้ก็จะเกิดกับผมนาน ๆ ครั้ง และผมมักจะหาทางกลับได้สบาย ๆ เพราะยังงี้เสียเราก็ออยู่ในกรุงเทพฯ อยู่แล้ว

ไม่นึกเลยครับว่าผมจะต้องมาเจอกับปัญหานี้ที่เจนีวา

เมื่อคืนนี้เลยครับ ขณะที่ผมนั่งรถเมล์กลับที่พัก ผมดันนั่งรถเลย์ไปหนึ่งป้าย! ตอนสี่ทุ่ม!

คือปกติวันอาทิตย์จะเป็นวัน slow life ของคนเจนีวาอยู่แล้วครับ และป้ายที่ผมต้องลงอยู่ในเมืองปริมณฑลชื่อ Saint-Genis-Pouilly ในฝรั่งเศส ซึ่งมีลักษณะไม่ใช่เมืองจริง ๆ แต่เป็น commune คล้าย ๆ กับชุมชนเล็ก ๆ น่ารัก เต็มไปด้วยบ้านเล็ก ๆ คอนโด โรงแรมอันเจียบสงบ และร้านรวงกับคาร์ฟูร์นิดหน่อย ที่สำคัญคือ ที่นี่เป็นเมืองที่ฮิปสเตอร์เห็นแล้วรู้ได้เลยว่าเป็นเมือง slow life อย่างแท้จริง ยิ่งเมื่อรวมความชนบทของเมืองกับความ slow life แบบนี้แล้ว ร้านขายของต่าง ๆ ตั้งแต่ร้านขายชีสเล็ก ๆ ไปจนถึงคาร์ฟูร์จะพร้อมใจกันปิดวันอาทิตย์หลังเที่ยงเป็นต้นไป

และนั่นทำให้ถนนใน Saint-Genis-Pouilly ตอนสี่ทุ่มวันอาทิตย์คือสถานที่อันเปลี่ยวอย่างแท้จริง ยิ่งพระอาทิตย์ตกดินไปแล้วด้วยนะคุณเอ๊ย

ถึงตอนนี้ผมก็ยืนเหงา ๆ อยู่ที่ป้ายรถเมล์สักป้ายที่ไม่คึกคักอย่างแรง พร้อมกับรำพึงกับตัวเองว่า “แย่แล้ว เราจะกลับยังไงดีล่ะ” เพื่อนที่ผมมีอยู่คนเดียวตอนนี้คือ Google Maps ในมือถือ และมันเหมือนจะบอกกับผมว่า “นายเดินย้อนกลับไปยังป้ายเดิมเถอะ”

ด้วยความเชื่อมั่นในเพื่อนคนนี้ ผมจึงยอมเดินย้อนกลับไปยังป้ายเดิม แต่การเดินกลับที่พักคนเดียวตอนสี่ทุ่มวันอาทิตย์มันไม่ได้มีปัญหาแค่ความไม่คึกคักเส้นทางครับ

ปัญหาอีกอย่างหนึ่งคือคนแปลกหน้าที่เราไม่รู้ว่าจะเอามาจี้ปล้นเราเมื่อไหร่

ที่กรุงเทพฯ เรามักจะได้ยินข่าวโจรที่ออกปล้นคนเดินถนนกลางคืนบ่อย ๆ เช่นเหยื่อโดนจี้กระเป๋านทางเดินเท้า เหยื่อโดนจี้บนสะพานลอย เหยื่อโดนจี้บน _____ (เติมชื่อสถานที่สาธารณะเปลี่ยว ๆ เอาเองนะครับ) นักข่าวหน่อยก็คือเหยื่อโดนข่มขืนหรือแทงตายตรงนั้นเลย ตอนนั้นในหัวผมมีแต่ข่าวทำนองนี้แล้วครับ และนั่นทำให้เป็นการเดินถนนที่น่ากลัวที่สุดแล้ว

และที่น่าตื่นเต้นกว่านั้นคือ มีคนแปลกหน้าอยู่สองสามคนใกล้ ๆ ป้ายรถเมล์จริงด้วย! และเขาทักผมอย่างเป็นมิตรว่า “หนีห่าว”! ถึงตอนนี้ผมไม่สนใจแล้วครับว่าเขาคิดว่าผมเป็นคนจีนรีเปลา ผมก็ได้แต่ตอบไปว่า “ไฮ” แล้วรีบจ้ำหนีไปเลย!

ถ้านี่คือรายการเรื่องจริงผ่านจอ ก็คงจะมีพิธีกรรมพูดคำคมเหมือนพ่อสอนลูก แต่บล็อกผมไม่ใช่เรื่องจริงผ่านจอ นะครับ ดังนั้นผมคงบอกได้แค่ว่า “เด็กคือയാລงรഥഥേല്ല്യലയാലയാലയാ”

วันที่ 9: 12 มิถุนายน 2560

เมื่อมาที่เจนีวาใหม่ ๆ พวกผมรู้ว่าต้องซื้ออาหารเข้าหอพักเพื่อทำกินเองและประหยัดค่าใช้จ่าย อาจารย์พัตจึงพาพวกผมไปซูเปอร์มาร์เก็ตในฝั่งสวิสชื่อ Migros หลังจากเดินเที่ยวเล่นและนั่งรถไฟในเจนีวาทั้งวัน สภาพในซูเปอร์มาร์เก็ตของเขาเหมือนกับของเราครับ คือ มีอาหาร ของใช้ เครื่องครัว ซ็อกโกแลต และของฝากจากสวิสชนิดหน้อย จะต่างกันก็แค่ราคาทั้งหมดอยู่ในหน่วยสวิสฟรังก์เท่านั้นเอง

เมื่อซื้อเสร็จแล้ว อาจารย์ก็เล่าให้พวกผมฟังอีกว่า ถ้าไปซื้อของที่ซูเปอร์มาร์เก็ตฝั่งฝรั่งเศส จะประหยัดกว่านี้ “แบบ significantly เลยอะ” อาจารย์บอก

ตัดภาพมาที่วันนี้ครับ พวกผมสามคนที่จำต้องระเห็จไปนอนโรงแรมหนึ่งสัปดาห์กำลังเดินซื้อของอยู่ในคาร์ฟูร์ในฝั่งฝรั่งเศส

หากยังจำกันได้ บ้านเราก็เคยมีห้างคาร์ฟูร์อยู่ นะครับ มีสาขาเยอะเหมือนห้างโลตัสเลยจริง ๆ แล้วคาร์ฟูร์เป็นเครือซูเปอร์มาร์เก็ตระดับโลก มีสาขาแรกในฝรั่งเศส และปัจจุบันมีสาขาอยู่ในยุโรป เอเชีย อเมริกาใต้ และแอฟริกา คาร์ฟูร์เคยร่วมทุนกับกลุ่มเซ็นทรัลเพื่อมาเปิดสาขาในไทย โดยตั้งชื่อบริษัทว่าบริษัท เซ็นคาร์ จำกัด และดำเนินธุรกิจเรื่อยมาจนกระทั่งปี 2553 คาร์ฟูร์ก็ยอมถอนทุนในไทยเนื่องจากไม่สามารถทำกำไรได้ โดยมีกลุ่มคาสโนจากประเทศฝรั่งเศส ซึ่งกำลังถือหุ้นของบิ๊กซีอยู่ เป็นผู้ชนะการประมูล ทำให้คาร์ฟูร์ในไทยทั้งหมด 41 สาขาเปลี่ยนชื่อเป็นห้างบิ๊กซีทั้งหมด

ทั้งหมดนี้ผมอ่านจากวิกิพีเดียเอานะครับ

กลับมาที่คาร์ฟูร์ของเราต่อ นะครับ คาร์ฟูร์ที่นี่เป็นคาร์ฟูร์สาขาเล็ก ๆ ใช้ชื่อแบรนด์ว่า คาร์ฟูร์ มาร์เก็ต (Carrefour Market) เป็นคาร์ฟูร์ขนาดเล็ก ๆ พอ ๆ กับโลตัสที่ใช้ชื่อแบรนด์ว่า เทสโก้ โลตัส ตลาด ที่พิเศษคือ คาร์ฟูร์ที่นี่มีบิ๊มน้ำมันอยู่ด้านหน้า ซึ่งก็มีตราของคาร์ฟูร์อยู่เหมือนกัน

และราคาของของที่นี่ถือว่าถูกกว่ามากครับ เพราะค่าครองชีพของฝรั่งเศสราคาถูกกว่าของเจนีวามาก ทำให้อาหารกล่องไม่โครเวฟที่นี่ราคาประมาณ 3 ยูโรเท่านั้น น้ำส้มกล่องราคา 1 ยูโร นมราคาขุโรกว่า ๆ และสลัดราคา 99 เซนต์เท่านั้น แต่ที่น่าตกใจที่สุดคือน้ำขวดลิตรครึ่งราคา 19 เซนต์! 8 บาท! เมืองไทยไม่เคยมีน้ำขวดราคานี้นะครับ!

ด้วยราคาถูกแบบนี้ ผมจึงปฎิญาณกับตัวเองว่า เราจะต้องคั้นคั้นมาซื้อของกินของใช้ที่นี่ให้ได้ เพื่อฐานะทางการเงินที่มั่นคงของตัวเอง!

วันที่ 10: 13 มิถุนายน 2560

“สวิตเซอร์แลนด์หนาวนะลูก น้ำที่เพิ่งไปบอกแม่มา”

“ไม่หนาวหรอกแม่ เขาบอกว่าร้อน”

“ใครบอก”

“อาจารย์กับรุ่นพี่ที่เคยไปไง”

“เออ ตามใจ เอาซาสั้นไปก็ได้”

เมื่อมาถึงแล้ว ผมก็ตระหนักได้ว่า ไม่มีใครบอกว่าเจนีวามันจะร้อนมากมายได้ขนาดนี้ อากาศที่เจนีวาในช่วงซัมเมอร์แบบนี้ร้อนมากครับ ถึงแม้ว่าอุณหภูมิจะอยู่ที่ 20 กว่าองศาเซลเซียส แต่อุณหภูมิเพียงอย่างเดียวก็ไม่ได้บ่งบอกความร้อนของเจนีวาได้ เพราะที่นี้แดดแรงมากครับ แรงแมากจริง ๆ พอ ๆ กับแดดเชียงใหม่เลย

เนื่องจากสวิตเซอร์แลนด์มีฤดูหนาวที่มีหิมะตกได้ ดังนั้นอาคารส่วนใหญ่ เช่น หอพัก ก็จะมีฮีตเตอร์เพื่อให้ความอบอุ่น ทำให้ผู้อยู่อาศัยไม่ต้องก่อไฟหรือวางเพลิงบ้าน / หอพักตัวเอง นอกจากนี้อาคารที่สร้างจะเป็นอาคารแบบมิดชิด เอาเป็นว่าใครเดินฝ่าลมหนาว ๆ เข้าอาคารจะได้รับความอบอุ่นทันที

แต่อาคารหลายแห่งไม่มีแอร์ในฤดูร้อน

ในเมื่อแอร์ไม่มี ก็ต้องหาทางอื่นเพื่อระบายอากาศร้อน ๆ ออกไปให้ได้โดยไม่ต้องใช้แอร์ เพราะมันไม่มีแอร์เหมือนบ้านเรา วิธีหนึ่งก็คือเปิดหน้าต่าง ซึ่งใช้ได้ดีในเวลากลางคืนหน้าร้อนนะครับ เพราะอากาศตอนกลางคืนช่วงนี้จะเหมือนกับเราเปิดแอร์ที่อุณหภูมิต่ำ ๆ แบบไม่เกรงใจน้ำแข็งขั้วโลก วิธีนี้จะเวิร์กตอนนอนกลางคืนมากครับ

แต่กับช่วงกลางวันที่ร้อนมากแบบเชียงใหม่ฤดูร้อน การเปิดหน้าต่างออกมา เช่น การเปิดหน้าต่างหรือช่องลมที่อาคารออฟฟิศในเซิร์น (บางอาคารในเซิร์นมีช่องลมแบบเปิด - ปิดได้ด้วยนะครับ) อาจไม่ช่วยอะไรเท่าไร ยิ่งในมิวเซียมที่มีบริเวณลานในบ้านที่ล้อมรอบด้วยกำแพงสี่ด้านยิ่งแล้วใหญ่

เขาจึงใช้วิธีที่สอง คือ เปิดพัดลม

ใช้ครับ พัดลมเหมือนบ้านเราเลย มีใบพัด มีปลั๊กเสียบ และเป่าลมเย็น ๆ ออกมาได้เหมือนบ้านเราเลย

ตลอดช่วงสัปดาห์กว่า ๆ ที่ผมมาอยู่ที่นี่ ผมสังเกตว่าสถานที่เดียวที่มีแอร์คือบนรถเมล์ครับ แต่เอาจริง ๆ แล้วเราก็ไม่รู้หรอกครับว่าที่ไหนมีแอร์หรือไม่มีแอร์ เพราะลมที่นั่นมันเย็นไปเสียหมด คงต้องอยู่อีกสักพักใหญ่ ๆ ถึงจะพอรับรู้ได้แหละครับว่าที่ไหนมีแอร์จริง ๆ หรือที่ไหนใช้ระบบ open-air

เรื่องที่น่ากังวลกว่าอากาศร้อนที่นี้มีอยู่อย่างเดียวนะครับ คืออากาศร้อนอย่างไทยนี่แหละ

วันที่ 11: 14 มิถุนายน 2560

วันนี้มีอาจารย์วิศววะจุฬาฯ จากเมืองไทยมาเชิรันครับ

ก่อนหน้าวันนี้หนึ่งวัน อาจารย์พุดนัดกับพวกผมว่าอาจารย์ติดประชุมช่วงที่อาจารย์จาก วิศววะมาพอดี จึงให้พวกผมไปรับอาจารย์ที่สนามบินแทน เนื่องจากเป็นอาจารย์จุฬาฯ อาจารย์พุดจึง ให้เด็กจุฬาฯ ไปรับ แต่เงินหลง (วิศววะจุฬาฯ) ติดงาน หวয়จึงไปออกอยู่กับผม (วิทยาจุฬาฯ) และกัน (วิศววะจุฬาฯ) แทน (วินโดว์เรียนฟิสิกส์ที่ มช. นะครับ)

เชิรันจะมี shuttle bus ให้บริการอยู่สี่สายหลัก ๆ โดยจะวิ่งวนไป ๆ มา ๆ ระหว่าง Meyrin site ฝรั่งเศส Pervessin site ฝรั่งเศส ที่พักฝรั่งเศส และสนามบินเจนีวา Meyrin site กับ Pervessin site เป็นคล้าย ๆ กับสาขาของเชิรันที่จะมีอาคารสำนักงานและแล็บต่าง ๆ จริง ๆ แล้วเชิรันมีไซต์งานอื่น ๆ อีกรอบ ๆ ท่อเครื่องเร่งอนุภาค Large Hadron Collider ที่มีเส้นรอบวง 27 กิโลเมตรนะครับ แต่ออฟฟิศหลัก ๆ จะอยู่ที่ Meyrin กับ Pervessin

shuttle bus หนึ่งในสี่สายนี้สามารถไปจากอาคารหลักในเชิรัน วนไปที่โรงแรมของเชิรัน และวนต่อไปยังสนามบินได้ ผมจึงใช้โอกาสนี้นั่งรถสายนี้เพื่อไปยังแอร์พอร์ต (สนามบิน) เสียเลย โชคดีที่อาจารย์พุดหารางเวลารถสายนี้มาให้แล้ว ผมจึงไม่ค่อยเดือดร้อนกับการวางแผนเท่าไร หลังจากที่ผมคุยกับอาจารย์ที่ปรึกษาผมแล้ว ผมก็เดินไปขึ้นรถแบบสโลว์ไลฟ์ได้เลย เพราะ shuttle bus ของที่นี่จะออกตามตารางเวลา (รวมไปถึงรถเมล์ของเจนีวาค่ะด้วยนะครับ)

ระหว่างผมนั่งรถ shuttle bus ของเชิรันอย่างสบาย ๆ นั่งกันคันไปนั่งรถเมล์ผิดฝั่ง

ผมถึงสนามบินเจนีวาในเวลาไล่เลี่ยกันกับเวลาเครื่องลงจอดของอาจารย์วิศววะพอดี ผมจึงไป ยืนรอรับ พร้อมชูป้ายต้อนรับที่วาดเอาบนแท็บเล็ตในรถนั่นแหละ ผ่านไปสักพักใหญ่ ๆ อาจารย์ วิศววะฯ ก็เดินออกมาจากศุลกากรในสนามบิน จริง ๆ ผมไม่เคยรู้จักกับอาจารย์หรอกครับ แต่ผม

เขียนในป้ายไว้ว่า “จุฬาฯ” ใจ อาจารย์จึงรู้ว่าผมเป็นคนมารับ เพราะคงไม่มีใครเขียนป้ายต้อนรับภาษาไทยในสนามบินเจนีวาแน่ ๆ

เพื่อเป็นการต้อนรับอาจารย์วิศวะฯ ผมจึงคุยกับกัน (ทั้ง ๆ ที่น้องยังมาไม่ถึงสนามบินนั้นแหละ) ว่าเราจะพาอาจารย์ไปกินไหนดี ก็ได้ข้อสรุปว่า เราจะพาอาจารย์ไปกินอาหารอิตาเลียนแถว ๆ สนามบิน ที่สำคัญคือ อาจารย์จะเลี้ยงเราครับ ประหยัดค่าอาหารไปได้อีกมือ

สุดท้ายนี้ ถ้าอาจารย์มาเห็นบล็อกตอนนี้ ผมขอกราบขอบพระคุณที่เลี้ยงข้าวพวกผมมากนะครับ ทำให้พวกผมรอดตายไปได้อีกมือหนึ่ง ขอขอบคุณมากครับ :-D

วันที่ 12: 15 มิถุนายน 2560

วันนี้เราเข้าเรียนคอร์สปฐมนิเทศ CMS (CMS Induction course) ครับ

สำหรับคุณผู้อ่านท่านใดที่อยากรู้ว่าเขาเรียนอะไรกันนะครับ คอร์สนี้จะเป็นคอร์สเตรียมความพร้อมที่บรรยายรายละเอียดต่าง ๆ ของเครื่องตรวจวัดอนุภาค Compact Muon Solenoid (เรียกย่อ ๆ ว่า CMS) ซึ่งเป็นเครื่องตรวจวัดอนุภาคหนึ่งในหลาย ๆ เครื่องที่ประจำการอยู่ที่เซิร์น คอร์สนี้จะเริ่มเนื้อหาตั้งแต่ดีไซน์ของตัวเครื่อง การตรวจจับอนุภาคในเครื่อง การส่งผ่านข้อมูลจากตัวเครื่องไปยังศูนย์ข้อมูล และการส่งต่อข้อมูลให้นักฟิสิกส์ในกลุ่มการทดลอง CMS ได้วิเคราะห์กัน ตอนนี้ผมกำลังวิเคราะห์ข้อมูลจากตัวเครื่อง CMS ดังนั้นผมก็ควรจะลงคอร์สนี้ จริงมั๊ยครับ (อีกอย่างนึงคือ ผมอยากเห็นตัวเครื่อง CMS ตัวเป็น ๆ สักครั้ง ผมเคยเห็นแต่รูปที่อาจารย์เอามาปะข้างฝาในห้องแล็บที่จุฬาฯ ยังไม่เคยเห็นตัวจริงสักที ผมเลยลงคอร์สนี้ด้วยเหตุผลนี้อีกเหตุผลหนึ่งแหละครับ)

ระหว่างคอร์ส เรายังมีการบรรยายสั้น ๆ เกี่ยวกับการสื่อสารงานของเราออกสู่สาธารณะ พุดง่าย ๆ คือการบอกกับชาวบ้านว่าเราค้นพบอะไรบ้าง เราทำอะไรบ้าง และเงินภาษีที่จ่ายโดยรัฐบาลของประเทศสมาชิกต่าง ๆ คุ่มค่ากับที่รัฐบาลจ่ายไปจริง ๆ ที่นี่ก็มีคำถามจากนักเรียนว่าเราจะจัดการกับวิดีโอข่าวปลอมที่โพสต์กันใน YouTube กล่าวหาว่าเรากำลังจะยึดครองโลกบ้างละ หาว่าเราจะสร้างหลุมดำบ้างละ หาว่าเราจะเปิดประตูรกบ้างละ ฯลฯ (วิดีโอพวกนี้มีจริง ๆ นะครับ แต่ผมไม่แนะนำให้คุณนะ)

ผมจำคำตอบไม่ได้เท่าไรว่าผู้บรรยายตอบอะไรบ้าง แต่ผมแน่ใจว่าเขากล่าวหามาเป็นขยะแท้ ๆ เลย เราไม่ได้ทำแบบที่เขากล่าวหาเลยนะครับ แต่ผมเชื่อว่าเรากำลังทำสิ่งที่คนทั่วไปไม่เข้าใจจริง ๆ ขนาดฟิสิกส์ธรรมดา ๆ คนทั่วไปยังไม่สนใจกันเลย บ่นว่ายากบ้างละ บ่นว่าไม่เก่งเลขเลยไม่เข้าใจบ้างละ บ่นว่ามันเอาไปใช้ในชีวิตประจำวันไม่ได้บ้างละ คนที่เข้าใจฟิสิกส์เลยยิ่งน้อยไปใหญ่ ผมจะออกไปบอกกับป้าชายช้าวที่ร้านอาหารจุกๆ ว่า “ป้า ๆ เราค้นพบอนุภาคฮิกส์แล้วนะ” ก็กลัวป้าจะเอาปังตอเขี่ยงใส่หน้าอีก ผมบอกแบบนี้ไม่ได้ ไม่ได้จริง ๆ

ผมจำเรื่องตลกจากอาจารย์ที่ภาควิชาผมได้เรื่องหนึ่งครับ อาจารย์คนนี้ทำงานด้านฟิสิกส์ในสสารควบแน่น (Condensed Matter Physics) และอยู่มาวันหนึ่ง ขณะอาจารย์อยู่ในฟิตเนส เพื่อนของอาจารย์ก็ถามเรื่องงาน อาจารย์เลยเล่าให้ฟังว่ากำลังเขียนงานวิจัยเกี่ยวกับเซ็นเซอร์แก๊ส และหนังสือเกี่ยวกับผลึกสสาร คือถ้าอาจารย์เล่าให้เด็กฟิสิกส์อย่างผมฟัง ผมก็เข้าใจนะ และพอเข้าใจก็มีความเป็นไปได้สองแบบ คือ จบบทสนทนาอย่างไม่อาร์ท หรือจะคุยกันต่อว่าเซ็นเซอร์แก๊สของอาจารย์ทำงานยังไง หรืออาจารย์ศึกษาผลึกสสารแบบไหน แต่กับเพื่อนของอาจารย์ที่ฟิตเนส เขาไม่เข้าใจเลยครับ เหมือนคำพวกนี้หลุดออกมาจากหนังสือไฟซะงั้น อาจารย์เลยต้องสาละวนอธิบายว่าอะตอมคืออะไร มันจัดเรียงตัวแบบไหน แต่เพื่อนของอาจารย์ก็ยังงงเหมือนอาจารย์มาจากดาวนาเม็กยังงี้ยังงั้นเลย

เคสของผมก็เหมือนกันเลยครับ คือถ้าผมออกไปบอกแม่ค้าในตลาดว่า “ป้า ๆ เราเจออนุภาคฮิกส์แล้วนะ ดีใจกับผมหน่อย” เขาคงโทรเรียกศรัทธาให้มารับตัวผมไปแล้ว เพราะเขาคงคิดว่าผมบ้า (ซึ่งจริง ๆ เพื่อนผมก็คิดกันอย่างนั้นทุกคน จะร้องไห้) ผมคงได้ไปเลิกเซอร์ Standard Model ที่ศรัทธาให้คนบ้าด้วยกันฟัง หรือถ้าโชคดี ผมคงติดอยู่ที่สถานีตำรวจ และต้องสาละวนอธิบาย Standard Model ให้คุณตำรวจใจดีฟัง แต่จะมีประโยชน์อะไรละครับ ในเมื่อบ้านเรายังขอหยวกกับเจลลดไข้ ตักน้ำจากบ่ออุจจาระดื่มเพื่อรักษาโรค และยังเชื่อว่าน้ำมะนาวผสมโซดาจะรักษา มะเร็งได้ ฟังดูตลกนะครับ แต่พอเรามาคิดว่าการที่เขายังมีความเชื่อใจ ๆ กันแบบนี้ทั่วโลก ทั้งเรื่องมะนาวโซดาและหลุมดำใน LHC แสดงว่าการศึกษาวิทยาศาสตร์ของเราต้องเน้นเฟะขนาดไหน ผู้ใหญ่ที่ไม่รู้วิทยาศาสตร์ก็ไม่รู้ว่าเราทำอะไร เลยตีตนไปก่อนไข้ขึ้นมา และกล่าวหาเราอย่างลอย ๆ ทำให้เราเหมือนนักวิทยาศาสตร์ชั่ว ๆ ที่พยายามจะยึดครองโลกเหมือนในการ์ตูนอะไรสักอย่าง

ตายจริง ผมเริ่มกลัวจริง ๆ แล้วนะเนี่ย

วันที่ 13: 16 มิถุนายน 2560

วันนี้เป็นวันที่สองของคอร์สปฐมนิเทศ CMS และเราไปทัศนศึกษาที่ Point 5 มาครับ

สถานีควบคุม CMS ที่ 5 (CMS control point 5) หรือย่อว่า P5 คือสถานีควบคุมตัวเครื่อง CMS ซึ่งจะมีโรงงานไว้สำหรับอัปเกรดและซ่อมแซมตัวเครื่อง พร้อมกับเครื่องมือเพื่อลำเลียงตัว CMS ลงใต้ดิน (อย่าลืมนะครับว่าเครื่องพวกนี้ต้องอยู่ใต้ดิน เพราะท่อ LHC อยู่ใต้ดิน และอนุภาคก็จะเคลื่อนที่ไป ๆ มา ๆ ในท่อใต้ดิน ดังนั้นเราต้องหาทางวางเครื่องพวกนี้ใต้ดิน) ที่นี่ยังมีเครื่องปั่นไฟ แท็งก์หล่อเย็นไว้ควบคุมอุณหภูมิเครื่อง ป้อนอากาศที่จะส่งอากาศลงข้างล่างให้คนที่ทำงานข้างล่างหายใจได้ และ trigger farm ซึ่งเป็นฟาร์มซูเปอร์คอมพิวเตอร์ที่อยู่ข้าง ๆ ตัวเครื่อง เพื่อคัดกรองข้อมูลที่ไม่ต้องการชั้นแรกออกไป ก่อนจะส่งออกไปยังที่อื่น

ก่อนจะลงไปทัวร์กันข้างล่าง เราก็ต้องเข้าฟังบรรยายเกี่ยวกับความปลอดภัยกันนิดหน่อย งานบรรยายนี้เล่าเกี่ยวกับการวางตัวในที่ทำงาน เราควรทำอะไร เราไม่ควรทำอะไร โดยเฉพาะถ้าที่ทำงานคุณมีสนามแม่เหล็กแรง ๆ เลเซอร์ ไฟฟ้าแรงสูง ก๊าซที่หายใจเข้าไปไม่ได้ และกัมมันตภาพรังสี

และเนื่องจาก P5 มันมีทุกอย่างที่ผมได้บอกไว้ทั้งบนดินและใต้ดินเลย ดังนั้นมันก็เป็นไปได้ว่าจะเกิดความวุ่นวายในรูปของอุบัติเหตุบ้างเป็นธรรมดา และมันเคยเกิดขึ้นจริง ๆ ครับ แต่ตลอด 25 ปีที่ผ่านมานับตั้งแต่มีตัวเครื่อง CMS ขึ้นมาก็เกิดอุบัติเหตุน้อยมากจนนับครั้งได้ ที่นี้มีระบบแจ้งเหตุฉุกเฉินที่สุดยอดมากครับ หนึ่งในเครื่องมือที่เขาคือโทรศัพท์แดงหรือ Red phone ซึ่งมีสีแดงและเป็นระบบใช้สายโทรศัพท์ ดังนั้นต่อให้ไฟตกไปแล้ว เรายังโทรแจ้งเขาได้ว่า “ไฟตกนะ” ข้อดีอีกอย่างหนึ่งคือเมื่อยกหูโทรศัพท์แล้ว เจ้าหน้าที่จะรู้ได้ทันทีว่าโทรมาจากไหนโดยไม่ต้องบอกอะไรสักคำ ถ้าเราบอกไม่ได้ เช่น กำลังขาดอากาศหายใจ ก็ไม่ต้องฝืนพยายามบอกครับ เจ้าหน้าที่จะตามหาเราจนเจอเอง

ทุกอย่างใน P5 เป็นอันตรายได้หมดครับ เช่นน้ำ ก๊าซรั่ว สายเปลือย กัมมันตภาพรังสีรั่ว ไฟตก หรือแม้กระทั่งตัววีซีแอลที่หลงเข้ามายังท่อ LHC ในเมื่อเขาบอกว่าทุกอย่างเป็นอันตรายได้ ผมเลยถามเอาฮาไปว่า “เพื่อนร่วมงานล่ะครับ เป็นอันตรายด้วยรีเปล่า”

ตอนนั้นผมคิดว่าผมถามไปแล้วทุกคนในห้องจะฮา แต่ไม่ครับ เกือบทุกคนเงิบกริบ ผู้บรรยายที่เป็นเจ้าหน้าที่ดูแลความปลอดภัย (ที่ไม่ใช่ยาม) สำหรับพนักงานทุกคนที่นี่ก็ยอมรับว่าเคยมีเพื่อนร่วมงานทะเลาะกันมาแล้ว แต่กรณีนั้นผ่านมานานมาก ผมจึงพออนุมานได้ว่าคนที่นี่ไม่ค่อยกันมานานมากแล้วตั้งแต่ “อุบัติเหตุ” ในครั้งนั้น

พอมาคิดดูแล้ว เซิร์นก็มีนักฟิสิกส์ วิศวกร และพนักงานในภาคส่วนอื่น ๆ จากทั่วโลก ร้อยพ่อพันแม่ มีวัฒนธรรม จารีต ประเพณีต่าง ๆ กัน แต่กลับอยู่ร่วมกันได้ พอได้มาเห็นมวลมหาประชาชนที่มีความหลากหลายอย่างสุดโต่ง สูงต่ำดำขาวต่าง ๆ กัน และมีความแตกต่างทาง

วัฒนธรรมอย่างมาก แต่ก็ยังสามารถทำงานร่วมกันเป็นองค์กรเดียวกันได้ และยังสามารถค้นพบความลับของจักรวาลด้วยกันได้อีก มั่นน่าฟังนะครับ

แหม อยากให้การเมืองบ้านเราเป็นแบบนี้บ้างจริง ๆ

วันที่ 14: 17 มิถุนายน 2560

วันนี้พวกเราออกไปเที่ยวกันที่เมือง Zermatt ครับ

Zermatt (อ่านว่าแซร์มัตต์) เป็นเมืองท่องเที่ยวเมืองเล็ก ๆ ที่ตั้งอยู่ตรงตีนเขา เมื่อมองขึ้นไปจะเห็นยอด Matterhorn ซึ่งเป็นยอดเขาโดดเดี่ยวกับที่เห็นในขนม Toblerone อันนั้นแหละครับ ลักษณะของยอดเขาของจริงเป็นสามเหลี่ยมตรงแฉับแบบเดียวกับขนม Toblerone มีความเชื่ออย่างหนึ่งว่าคุณ Theodor Tobler ผู้คิดค้นขนม Toblerone ได้แรงบันดาลใจมาจากยอด Matterhorn นี้ แต่จากปากคำของลูกของเขา คุณ Tobler ไปได้แรงบันดาลใจมาจากการไปดูโชว์ที่ Folies Bergères ต่างหากครับ และชื่อ Toblerone ไม่เกี่ยวอะไรกับยอดเขาเลย เพราะมันมาจากชื่อ Tobler และคำว่า torrone ซึ่งหมายถึงตั้งเมชนิดหนึ่งในภาษาอิตาเลียนครับ

เขียนชื่อ Toblerone บ่อย ๆ แล้วเปรี้ยวปากอยากกินจริง ๆ ครับ

ที่ Zermatt จะมีสถานที่ท่องเที่ยวสองที่ครับ คือ Matterhorn Glacier Experience และ Gornergrat Bahn อันแรกจะเป็นกระเช้าเพื่อขึ้นไปยังยอดใกล้ ๆ Matterhorn ไปดู Matterhorn ริมทะเลสาบ และไปเล่นสไลเดอร์หิมะที่นั่น ถ้าเรามี Swiss Travel Pass พร้อมคูปองในคู่มือท่องเที่ยวเล่มแดง เราก็สามารถแลกกล่องข้าวได้ฟรีนะครับ อีกอันคือรถไฟขึ้น Gornergrat เป็นยอดเขาอีกยอดหนึ่งที่ยอดเห็น Matterhorn ได้อีกมุมหนึ่ง และข่าวดีคือถ้าเราซื้อตั๋วขึ้นหลังบ่ายสาม เราจะมีส่วนลดพิเศษให้ครับ

บนยอด Gornergrat จะมีร้านอาหาร โรงแรม ร้านค้าเล็ก ๆ และท้องฟ้าจำลองให้ละลายทรัพย์เข้าไปชมกันได้ แต่เราไม่ค่อยจะมีเงินติดตัวกัน พอมาถึงยอด Gornergrat พวกเราจึงทำได้แค่เดินเล่นถ่ายรูปภูเขาตามประสาเกาะเหวี่ยงไทยในยุโรป จนพอใจแล้วก็เดินกลับ ก่อนกลับผมก็ไปถ่ายป้ายเก็บไว้เป็นที่ระลึก เพื่อจะได้รู้ว่ายอดไหนชื่ออะไรบ้าง (ยอดเขาก็มีชื่อนะครับ เหมือนคนชื่อเมย์ตุ๊ก แจน กุ๊บก๊ีบ ลำไย นั่นแหละ)

พอผมถ่ายรูปเสร็จแล้ว ก็เดินลงจากเขา และมองหาเพื่อนร่วมทริป ไม่เจอ ไม่เป็นไร สงสัยพวกเขาคงเดินลงไปรอที่รถไฟละ ผมเลยลงลิฟต์และส่อง ๆ เอาว่าพวกเขาอยู่บริเวณไหนของป่าย ก็ยังไม่เจอ ผมเดินย้อนกลับไปบนยอดเพื่อดูว่าเขากำลังมองหาผมที่ยอดรีเปลา ก็ไม่เจอ

“ตายแล้ว!” ผมนึกในใจ “นี่เราหลงกับคนอื่นแล้วหรือ ทำยังไงดี ถ้าเราจะตะโกนเรียกหา เขาจะหาว่าเราบ้ามึน ไม่สิ บ้าแน่ ๆ ใครจะบ้าตะโกนหาคนบนนี้กันล่ะ ไม่สิวิไลซ์เลย เอาไงดี เอาไงดี” ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นมา “เอาเถอะ ยอมโทรศัพท์หากก็ได้”

ผมจึงกดโทรศัพท์โทรหากัน โทรครั้งแรกไม่ติด ใจผมตกไปอยู่ตาตุ่ม “แย่แล้ว อยู่บนเขา สงสัยไม่มีสัญญาณ เอาไงดี” แต่ด้วยความไม่อยากทำเพื่อนร่วมทริปหาย ประกอบกับไม่อยากทำตัวเป็นคนบ้าบนยอดเขา Gornergrat ผมจึงยอมโทรไปอีกรอบ คราวนี้โทรติด

“ฮัลโหล อยู่ไหนอะ”

“พวกผมเข้าห้องน้ำในตึกอะพี”

และนั่นคือความตื่นเต้นที่สุดของผมในทริปนี้แล้วครับ

วันที่ 15: 18 มิถุนายน 2560

วันนี้เราออกเดินทางจาก Zermatt ไปดูทะเลสาบสองแห่งที่เมือง Kandersteg ชื่อ Oechinensee กับ Blausee ครับ ก่อนจะไปประมาณสักสองสัปดาห์ อาจารย์พัดก็ส่งกระทู้พันทิปที่แนะนำสถานที่ท่องเที่ยวต่าง ๆ ในสวิสให้ตัดสินใจกัน หนึ่งในนั้นคือทะเลสาบสองแห่งนี้แหละครับ กระทู้พันทิปกระทู้นั้นถึงกับยกให้เป็นสถานที่ unseen กันเลยทีเดียว

ตัดภาพมาที่ผมขณะเดินขึ้นเขาไปดู Oechinensee ครับ

“เหนื่อยจัง เมื่อไหร่จะถึง ทำไมทะเลสาบแห่งนี้มันลึกกลับขนาดนี้นะ”

Oechinensee เป็นทะเลสาบที่อยู่ท่ามกลางหุบเขาครับ วิธีการเดินทางคือคุณต้องขึ้นกระเช้าไป และเดิน เดิน เดิน ขึ้น ๆ ลง ๆ เขาจนกระทั่งถึงตัวทะเลสาบ ซึ่งพาร์ทเดินขึ้น ๆ ลง ๆ นี้แหละครับตัวดีเลย เพราะมันเหนื่อยมาก ยิ่งคนที่ไม่ค่อยได้ออกกำลังกายอย่างผมนี่ตายลูกเดียว

พอมาถึง Oechinensee แล้ว เราก็เจอกับฝรั่งจำนวนหนึ่งเล่นน้ำ พายเรือ ปิกนิก แก้วน้ำเตรียมไปเล่นน้ำ ฝรั่งนี่เขาไม่ยี่หระหรือเขินอายอะไรเลยครับเวลาจะเปลี่ยนเสื้อผ้าเล่นน้ำ เขาก็แค่ถอด ใส่ ลงน้ำเลย ถ้าเป็นคนไทยอย่างเราต้องสาละวนอยู่กับการหาที่แอบเปลี่ยนเสื้อผ้า ผูกผ้าขาวม้าหรือผ้าเช็ดตัว ค่อย ๆ ถอด ค่อย ๆ ใส่ ส่งสายตาลอกแล่งเหมือนจะมีใครแอบดูเรา กว่า จะเปลี่ยนเสื้อผ้าไปลงน้ำได้ก็เสียเวลาพอควร แต่ฝรั่งไม่ครับ มาถึงริมทะเลสาบแล้วอยากเล่นน้ำก็ถอดกันตรงนั้นเลย

หลังจากแวะถ่ายรูปกับ Oechinensee แล้ว พวกผมก็นั่งรถต่อไปยัง Blausee แห่งที่สองครับ นอกจาก Oechinensee แล้ว เมือง Kandersteg ยังมีทะเลสาบอีกแห่ง คือ Blausee เราสามารถนั่งรถเมล์จากสถานีรถไฟตรงไปยังทางเข้าได้เลย ทางเข้าของ Blausee เป็นบุธพร้อมตัวหนังสือสีฟ้าตัวใหญ่ ๆ เขียนว่า Blausee พร้อมกับที่จอดรถอันเต็มไปด้วยรถ เราจึงสังหรณ์ใจว่าคนต้องเยอะแน่ ๆ แล้วเราก็เดาไม่ผิดจริง ๆ ครับ

Blausee เป็นทะเลสาบอีกแห่งคล้าย ๆ กับ Oechinensee แต่ทางเดินเข้าจะไม่ทรมาณเท่า Oechinensee ครับ เราสามารถเดินทอดน่องผ่านป่าดงดิบเล็ก ๆ ที่มีทางคอนกรีตไว้ให้ เมื่อเดินเข้าไปแล้วจะพบกับทะเลสาบน้ำสีเขียวมรกตใสมาก ไสขนาดเห็นตัวปลาในนั้นได้เลย นั่นแหละครับคือ Blausee

และเนื่องจากทางเดินเข้าไม่ได้โหดร้ายทารุณมาก เราก็จะพบกับครอบครัวต่าง ๆ มาปิกนิก เล่นซิงซ์ กินข้าวที่ร้านอาหาร และช่วงนี้มันมีเทศกาลดูหนังริม Blausee ด้วย เราจึงเห็นจอหนังขาว ๆ ขนาดใหญ่ซึ่งไว้วางน้ำกันเลย

เมื่อเห็นดังนั้นแล้ว เพื่อนร่วมทริปทั้งสามก็เสียอารมณ์เล็กน้อย เพราะที่นี้มันกลายเป็นแหล่งท่องเที่ยวแมส ๆ ไปแล้ว มันไม่ธรรมชาติ เราอยากเจอธรรมชาติจริง ๆ! พวกเขาจึงเดินอ้อมไปอีกทางเพื่อออกจาก Blausee และหนีไปให้ไกลจากความศิวิไลซ์ที่สุดจนกว่าจะถึงป้ายรถเมล์

แต่เอาจริง ๆ ผมชอบบรรยากาศแบบนี้แหละ บรรยากาศที่มีคนมาทำกิจกรรมร่วมกัน มาปิกนิก เล่นซิงซ์ ถ่ายรูป มันทำให้ผมไม่เหงาถึงขั้นมาเที่ยวน้ำตกคนเดียว อีกอย่างนึง การท่องเที่ยวไม่เห็นจำเป็นต้องเหนื่อยเลยนี่ ทำไมเราต้องยอมเหนื่อยแบบขึ้น ๆ ลง ๆ เขาหลาย ๆ ลูก

เพื่อชมวิวดวงสามชั่วโมงแล้วกลับละ ทำไมเราไม่หาความงามกับสถานที่แบบนี้บ้าง ที่ท่องเที่ยวมันจะสวยไม่สวยก็ได้ขึ้นกับคนนี่หว่า ไม่งั้นเขาจะบอกเหอว่าเมืองต่าง ๆ มันสวย ทั้ง ๆ ที่คนก็เยอะ

อีกอย่าง จอหนังที่เขาชิงไว้กลางทะเลสาบก็สวยดีนะ ผมชอบ

วันที่ 16: 19 มิถุนายน 2560

โดยปกติแล้ว shuttle bus ของเซิร์นจะมีให้บริการอยู่สี่สายครับ แต่ละสายก็จะเดินทางไปยังสถานที่ต่าง ๆ กัน เช่นสายปกติที่ผมขึ้นประจำจะเดินทางจากที่พักไปยังอาคาร 500 ซึ่งก็คืออาคารหลักของเซิร์น มีโรงอาหาร มีธนาคาร มีบริการไปรษณีย์ และที่สำคัญคือมีหอประชุมหลักที่เคยเป็นสถานที่ประกาศการค้นพบอนุภาคฮิกส์เมื่อปี ค.ศ. 2012 ทุกวันผมจะขึ้นรถสายนี้จากที่พักและเดินลงจากรถไปอาคารหลักได้เลย ซึ่งก็โอเคสำหรับผมมาก เพราะตึกที่ทำงานของผมก็ไม่ได้ไกลจากตึกนี้มากเท่าไร พอเดินไหว พอจะกลับ ผมก็สามารถรอขึ้นรถที่ตึกนี้และกลับที่พักได้เลยง่าย ๆ สบาย ๆ

แต่ช่วงสองสามวันนี้จะมีการก่อสร้างที่บริเวณโดยรอบของตึก 500 ทำให้รถสายนี้ต้องเปลี่ยนไปจอดรับผู้โดยสารที่ทางเข้าหลักอีกทางหนึ่งใกล้กับอาคาร 33 ที่เป็นแผนกต้อนรับของเซิร์น (อาคารนี้ยังมีนิทรรศการ Microcosm ด้วยนะครับ เดี่ยววันหลังจะเล่าให้ฟัง)

ปัญหาอย่างเดียวของผมตอนนั้นคือ ผมไม่รู้ว่าจะรถสายนี้เปลี่ยนไปจอดตรงไหน ทำให้ผมยืนงง ๆ รอรถที่ตึก 500 ในขณะที่มีการก่อสร้างโดยรอบ ด้วยความหวังว่า shuttle bus มันจะมา ผมยืนรอเรื่อย ๆ เดินไปเดินมาหน้าตึก จนกระทั่งสังเกตเห็นประกาศว่า “เนื่องจากมีการก่อสร้างโดยรอบอาคาร 500 ดังนั้น shuttle bus จะจอดที่ทางเข้าตึก 33 แทน ขอภัยในความไม่สะดวก” ติดอยู่หน้าตึก

ถึงตอนนี้ผมรู้สึกเหมือนคนโง่เลยครับ ผมจึงต้องกระวีกระวาดไปตึก 33 เพื่อจะขึ้นรถ แต่พอผมไปถึงตึก 33 shuttle bus คันนั้นก็เคลื่อนตัวหนีห่างออกจากผมไป เหมือนมันกำลังจะบอกว่า “นายมาช้าไปนะ” และหัวเราะใส่ผมด้วยอาการเยาะเย้ยเหมือนตัวร้ายในหนังอะไรสักอย่าง

แล้วตอนนี้ผมจะทำอะไรได้ละครับ จะนั่งรถเมล์เงินี่วกกลับก็เสียเงินอีกสองฟรังก์สวิส แถมนั่งรถมาอีก จะเดินกลับก็สงสารขาตัวเองที่อุตส่าห์หอบสังขารไปเดินทะเลอน ๆ ขึ้น ๆ ลง ๆ Matterhorn Gornergart Oechinensee กับ Blausee เมื่อสุดสัปดาห์ที่ผ่านมา ผมจึงเหลือทางเลือกสุดท้าย คือ รอ shuttle bus มันมาอีกครั้งนึง

เวลาหนึ่งชั่วโมงต่อจากนั้น ผมก็อยู่อย่างเหงา ๆ โทรศัพท์คุยกับรุ่นน้องที่ไทย ถกเรื่องเขียนโปรแกรม เกม และอื่น ๆ จนผมดูเวลาแล้วคิดว่ารถกำลังมา ผมจึงวางสายแล้วขึ้นรถที่ตึก 33

และนั่นแปลว่าผมต้องลากสังขารเดินไปประมาณ 800 เมตรเพื่อไปให้ถึงที่ทำงานและเจออาจารย์ที่ปรึกษาของผม ที่แยกว่านั่นคือผมต้องเดินคนเดียว เพราะคนอื่น ๆ ก็ไปทำงานกันที่อาคารใกล้เคียง ๆ R2 กันหมด

เซ็งมากครับ เช็ดด้วย ต่อไปจะไม่ขึ้นแล้ว

วันที่ 18: 21 มิถุนายน 2560

ผมเติบโตมากับครอบครัวเชื้อสายจีนครับ ผมจึงโตมากับความเชื่อสำเร็จรูปอย่างหนึ่งว่า เราไม่ควรกินเนื้อวัว เพราะมันเป็นสัตว์ใหญ่บ้างละ เพราะว่าเรานับถือเจ้าแม่กวนอิมบ้างละ โตขึ้นมาผมก็ไม่กินเนื้อวัว แต่ไป ๆ มา ๆ พอโตขึ้นอีกก็สงสัยว่า “เฮ้ย เจ้าแม่กวนอิมเขาห้ามกินเนื้อวัวจริงหรือ” เลยไปคุย ๆ หากกระทู้พันทิป จนได้ข้อสรุปว่าในเมืองอื่นที่นับถือเจ้าแม่กวนอิมกันเป็นล่ำเป็นสันเช่นฮ่องกง เขาก็กินเนื้อสัตว์ใหญ่นี้กันเป็นล่ำเป็นสันเหมือนกัน พอถามพ่อแม่ว่าบ้านเรากินเนื้อวัวมั๊ย แม่ก็ตอบว่า “กินได้ แต่ก็ไม่ค่อยกิน” นับแต่นั้นผมก็เริ่มเปิดใจกินเนื้อสัตว์ใหญ่ขึ้นมาถึงแม้ว่าตอนกินครั้งแรกจะรู้สึกเหนียวกว่าเนื้อหมูก็เถอะ

โดยปกติโรงอาหารในเซิร์นจะมีอาหารเป็นเมนู ๆ ประจำวันขาย ราคาของอาหารที่นี้เป็นราคาแบบเอื้ออาทรมากครับเมื่อเทียบกับร้านอาหารในเมืองเช่นเจนีวา โดยปกติจะมีเมนูมาให้สองเมนู ถ้าไม่ย่อยก็ได้ เขาก็ยังมีเมนูมังสวิรัต พาสต้า พิซซ่า เนื้อย่าง เมนูพิเศษที่จะแพงกว่าหน่อย ๆ พร้อมกับสลัดบาร์ให้ตักกินกันได้ โดยคิดราคาตามน้ำหนัก

วันนี้ครับ ที่โรงอาหารมีเมนูเนื้อ veal เสิร์ฟพร้อมกับเครื่องเคียง ด้วยความโง่อังกฤษของผมจึงเข้าใจว่า veal คือเนื้อแกะ

“เออ เนื้อแกะหรือ น่าลองนะ อยู่ไทยไม่เคยกินมาก่อน วันนี้มาเปปพิสตาร์สักหน่อยดีกว่า” คิดได้ดังนั้น ผมก็จัดแจงสั่งเนื้อ veal กินคู่กับข้าวควินัว (หรือเมล็ดควินัว - quinoa - ที่เขาขายกันแพง ๆ ในไทยนั่นแหละครับ จริง ๆ มันคือธัญพืชพันธุ์หนึ่งจากแอฟริกา กินได้เหมือนข้าวไทยเลย ผมเลยเรียกเอาเองว่าข้าวควินัว) และผักผัก

พอได้เนื้อ veal มาในงาน ผมก็ไปนั่งกิน พอกินไปได้คำหนึ่งก็เกิดสงสัยว่า “veal มันคือเนื้อแกะจริงหรือ” เลยคั่นกุเกิลดู และพบว่ามันเป็นเนื้อลูกวัว ไม่ใช่เนื้อแกะ

“อ้าว เนื้อลูกวัวหรือ ไม่ใช่เนื้อแกะ อดเปิดพิสตารเลย เออ กิน ๆ ไปเหอะ เนื้อลูกวัวเราก็กินเหมือนกันนี่นา”

ว่าแล้วผมก็จัดแจงตักเนื้อลูกสัตว์ใหญ่เข้าปาก ตามด้วยข้าวควินัว ผักผัก และน้ำเกรวี

“เออ เนื้อลูกวัวนี้มันอร่อยดีแฮะ”

วันที่ 19: 22 มิถุนายน 2560

เซิร์นมีคอนเสิร์ตด้วยนะครับ

ช่วงสัปดาห์นี้คือ CMS week ครับ เป็นสัปดาห์ที่นักฟิสิกส์จากทั่วโลกที่ทำงานกับเครื่องตรวจจับอนุภาค CMS มาร่วมประชุมด้วยกันในหัวข้อต่าง ๆ เกี่ยวกับตัวเครื่องและการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากตัวเครื่อง งานจะคล้าย ๆ กับงานประชุมวิชาการประจำปี แต่จะจัดกันหลาย ๆ ครั้งต่อปีครับ ส่วนวันนี้พิเศษหน่อย เพราะเรามีคอนเสิร์ตจากนักฟิสิกส์ในการทดลอง CMS มาเล่นและร้องเพลงคลาสสิกให้ฟังกัน

คอนเสิร์ตนี้เป็นคอนเสิร์ตง่าย ๆ และจัดที่ห้องประชุมหลักในอาคารหลักครับ เป็นห้องเดียวกันกับที่มีการประกาศการค้นพบอนุภาคฮิกส์เมื่อปี ค.ศ. 2012 แต่คราวนี้เราไม่ได้มาฟังการประกาศอนุภาคใหม่อะไร เราแค่มาฟังเพลงคลาสสิกเท่านั้น คนที่มาฟังส่วนใหญ่ก็คือคนในเซิร์นทั้งนั้นแหละครับ และการแต่งตัวก็ได้พิเศษอะไร ไม่ต้องมีพิธีรีตองอะไร แค่เลิกงานแล้วมาฟังเพลงคลาสสิก แค่นั้นเอง แต่ผมขอบนะ ทำไมเราต้องแต่งตัวดี ๆ เพื่อมาฟังเพลงคลาสสิกในยุคที่เราสามารถกดฟังเพลงพวกนี้จาก YouTube ได้แล้ว เพลงคลาสสิกควรเป็นของสูงจริง ๆ หรือ

กลับมาที่คอนเสิร์ตต่อครับ นักดนตรีในงานทุกคนเป็นนักฟิสิกส์ที่ประจำอยู่การทดลอง CMS (มีนักฟิสิกส์ที่ทำงานที่ ATLAS มาเล่นด้วยหนึ่งคนนะครับ) บางคนเล่นไวโอลิน บางคนเล่นเปียโนในที่มีในห้องประชุมอยู่แล้ว บางคนขับร้องเพลงโอเปร่า (เขาเปิดเพลงทำนองที่เตรียมมาให้และร้องนะครับ ไม่มีใครเล่นเครื่องดนตรีให้ฟัง) ตามธรรมเนียมของคอนเสิร์ตเพลงคลาสสิกแล้ว เขาจะต้องมีโปรแกรมของคอนเสิร์ตที่ระบุเพลงที่ร้องและเล่น ผมดูโปรแกรมของคอนเสิร์ตแล้ว ผมรู้จักแค่ Un bel di vedremo จากโอเปร่าเรื่อง Madame Butterfly ของ Giacomo Puccini เพลงเดียวที่เหลือนี้มันอะไรกัน

นักดนตรีทุกคนในงานนี้ร้องและเล่นดนตรีได้ดีมากครับ จนผมลืมไปเลยว่าพวกเขาทั้งหมดเป็นนักฟิสิกส์นะ จะว่าไปแล้วนักฟิสิกส์มันไม่จำเป็นต้องเป็นเนิร์ด ใส่แว่นหนาเตอะ แต่งตัวเซย ๆ บ้าหอบฟางแบกหนังสือไปมา ไม่มีงานอดิเรกอะไรนอกจากชกตัวอยู่กับห้องสมุด แล็บ หรือหน้ากระดานดำ เพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ของผมที่เรียนฟิสิกส์รวมไปถึงอาจารย์ของผมที่เป็นนักฟิสิกส์ต่างก็มีงานอดิเรกอย่างอื่นกันทั้งนั้น เช่น เล่นเกม เตะบอล แข่งวิ่งมาราธอน ถ่ายรูป หรือแม้กระทั่งเป็นดีเจเปิดแผ่นก็มี เห็นมั๊ยครับ นักฟิสิกส์เป็นคน ไม่ใช่สิ่งมีชีวิตจากดาวนาเม็กนะ

อีกอย่าง ผมชอบเสียงโซปราโนของนักร้องหญิงในงานมากครับ เพราะจริง ๆ

วันที่ 20: 23 มิถุนายน 2560

เวลาอยู่ต่างประเทศนาน ๆ เป็นเดือน ๆ เราติดต่อกับคนที่บ้านยังไงครับ ถ้าบ้านรายน้อยก็เปิดโรมมิ่งโทรหา ถ้ารวยมาก ๆ ก็โทรตั้งแต่เข้ายันเย็น แต่สำหรับคนจน ๆ อย่างพวกเราที่ไม่มีเงินจ่ายค่าโรมมิ่งเป็นล้าน ๆ บาท วิธีที่ดีกว่าก็คือใช้ไลน์หรือแอปออนไลน์อื่น ๆ เช่น Facebook Messenger เพื่อติดต่อกับคนที่บ้าน

สวีตเซอร์แลนด์ตั้งอยู่ในเขตเวลา Central European Time (CET) ซึ่งจะช้ากว่าเวลาที่ประเทศไทย 6 ชั่วโมง แต่เนื่องจากในช่วงนี้คือฤดูร้อนของเขา ทำให้พระอาทิตย์ส่องสว่างอยู่บนท้องฟ้านานเกือบยี่สิบชั่วโมง จึงต้องมีระบบ Daylight saving time (DST) เพื่อปรับนาฬิกาให้เร็วขึ้นหนึ่งชั่วโมง ทำให้เวลาที่พระอาทิตย์ขึ้นในตอนบ่ายมีมากขึ้น และให้เวลาที่พระอาทิตย์ขึ้นในตอนเช้ามีน้อยลง ระบบเวลาที่ประเทศในแถบยุโรปกลางใช้ในช่วงซัมเมอร์นี้จึงเป็นระบบ Central European Summer Time (CEST) ทำให้ช่วงนี้เวลาในสวีตเซอร์แลนด์จะช้ากว่าประเทศไทยเพียง 5 ชั่วโมงเท่านั้น

ดังนั้น ถ้าผมโทรหาเพื่อนในเวลาบ่ายสองของที่นี่ เวลาที่ไทยจะเป็นหนึ่งทุ่ม ถ้าแม่ไลน์มาหาผมตอนห้าทุ่มของที่นี่ ผมก็จะได้ข้อความในเวลาหกโมงเย็นของสวิส

บายโมงครึ่ง ด้วยความอยากคุยกับแก๊งเพื่อนและรุ่นน้องของผมที่เคยไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกัน ผมจึงกดวิดีโอคอลหาเพื่อน

“พี่ท็อปเป็นไงบ้าง”

“อยู่ไหนเนีย ห้องเล็กเซอร์หรือจ๊ะ”

“อยู่โน่นเป็นไงบ้าง”

“เฮงาหรือจ๊ะ ถึงได้โทรหา”

“พี่ท็อปไม่เล่นฟิลเตอร์หรือ” น้องหมายถึงฟิลเตอร์ประดับของบนหน้าใน Messenger นะครับ ซึ่งผมไม่ชอบเลย ทำไมคนเราอยู่ดี ๆ ต้องกดฟิลเตอร์เพื่อเอาแมวไปแปะไว้บนหัว กดฟิลเตอร์เพื่อแต่งหน้าเป็นหมีหรือกระต่าย หรือกดฟิลเตอร์เพื่อให้ตัวเองดูเหมือนอยู่ในผับบาร์ระหว่างวิดีโอคอลด้วย ผมเลยไม่ชอบใช้ เลยใช้ไม่เป็น จนต้องมะงุมมะงาหราหาปุ่มที่ว่านี้แหละครับ

ผมกดเลือกฟิลเตอร์ฟันไฟออกจากปาก สักพักรุ่นน้องก็ถ่ายรูปหน้าจอร์หว่างที่พวกเรากดฟิลเตอร์เก็บไว้เป็นที่ระลึก

“อยากไปสวิตเซอร์แลนด์บ้างจัง” เพื่อนคนหนึ่งเปรย

คำเปรยนั้นทำให้ผมฉุฉิดได้อย่างหนึ่ง สวิตเซอร์แลนด์เป็นเมืองที่คนทั่วไปอยากท่องเที่ยวมาก เพราะมีทั้งภูเขา ทะเลสาบ และอากาศเย็นตลอดปี (ทั้งแบบเย็นสบายและเย็นเกินไป) ด้วยความสวยของมัน ทำให้สวิตเซอร์แลนด์นับเป็นสถานที่ท่องเที่ยวอันดับต้น ๆ ที่คนไทยพร้อมใจกันไปหากมีเงิน ไปเที่ยว และเราก็ได้มาอยู่ในประเทศที่ว่ำนั้นแล้ว

เออ เราก็โชคดีเหมือนกันนะ

วันที่ 21: 24 มิถุนายน 2560

วันนี้เราขึ้นเหนือไปเมือง Schaffhausen เพื่อไปดู Rheinfall กันครับ

Rheinfall คือน้ำตกที่ใหญ่ที่สุดในยุโรป ด้วยความสูง 23 เมตร ความกว้าง 150 เมตร และมวลน้ำไหลแรงมาก ๆ ทำให้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวอันดับต้น ๆ ของสวิตเซอร์แลนด์โดยปริยาย ตัว Rheinfall จะมีสถานีรถไฟเป็นของตัวเองชื่อ Schloss Laufen am Rheinfall เวลาไปต้องลงจากสถานี Schaffhausen และลงสถานีนี้ ตัวสถานีจะเป็นเพิงไม้ธรรมดา ๆ มีม้านั่งให้หนึ่งแถวพร้อมกับป้ายบอกชื่อ ถึงตัวสถานีจะแลดูธรรมดา แต่ก็มีรถไฟมาจอดรับส่งนะครับ

ที่ Rheinfall จะมีบริการเรือแสวงบุญทัวร์ Rheinfall ที่ผมเรียกว่าเรือแสวงบุญเพราะว่าเรือลำนี้จะสามารถพาเราไปเข้าใกล้ตัว Rheinfall และรับน้ำมนต์ (ซึ่งก็คือละอองน้ำจาก Rheinfall

นั่นแหละครับ) ให้ชื่นใจกันไป นอกจากนี้ก็ยังมีเรืออีกสายหนึ่งที่สามารถพาเราไปส่งที่เขาลูกหนึ่งที่ตั้งขวาง Rheinfall เหมือนเขาตะปูบ้านเรา แต่ให้เราเดินขึ้นเขาเอาเอง

เมื่อมาถึงนี้แล้ว การจะไม่ขึ้นเรือไปรับน้ำมนต์อันศักดิ์สิทธิ์แห่ง Schaffhausen นับว่าเป็นบาป พวกผมสี่คนจึงยอมจ่ายเงินซื้อตั๋วขึ้นเรือแสวงบุญสองสายที่ว่ามานี้แหละครับ

เนื่องจากที่นี่คือสถานที่ท่องเที่ยวอันดับต้น ๆ ของสวิส ดังนั้นการจะเห็นนักท่องเที่ยวจำนวนมาก ๆ ก็ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา เหมือนเราเห็นชาวต่างชาติมาเดินพารากอนมากจนถึงขั้นเราเดินชนไหล่เขาได้สิบลีบ ๆ คนในแต่ละวัน แต่วันนี้มันแปลกครับ เพราะชาวต่างชาติส่วนใหญ่คือแขกอินเดีย ไม่ใช่ฝรั่ง จีน หรือแม้กระทั่งคนไทย

นึกภาพตามนะครับ แขกอินเดียยี่สิบสามสิบคนมาเป็นคณะทัวร์ และขึ้นเรือแสวงบุญไปหนึ่งลำเต็ม ๆ

คือผมไม่ได้คาดหวังอะไรกับแขกอินเดียนะครับ ผมมีเพื่อนเป็นแขกอินเดียอยู่เยอะ และผมก็ยังไม่เคยเห็นแขกอินเดียที่ไหนทำอะไรเสื่อม ๆ ต่อหน้าต่อตา แต่ผมแค่แปลกใจเฉย ๆ ว่าทำไมเราไม่ค่อยเห็นนักท่องเที่ยวที่เป็นแขกอินเดียเยอะขนาดนี้ในเมืองอื่น ๆ บ้าง อย่าง Zermatt Geneva หรือแม้กระทั่ง Zurich ที่เราไปแวะมาก่อนขึ้นรถไฟไป Schaffhausen หรือว่าเราไม่ได้สังเกตเองว่าเมืองพวกนี้มีแขกอินเดียมาเที่ยวด้วย เพราะเรามัวแต่ถ่ายรูปปลงอินสตาแกรมกันอยู่

สภาพของเรือคือเรือท่องเที่ยวจริง ๆ ครับ เป็นเรือยาว มีที่นั่งสองแถว มีผ้าใบเป็นเพดานเรือข้างบน แต่ผ้าใบข้างบนเล็กมากเหมือนกับว่าเมือง Schaffhausen เขาขาดแคลนผ้าใบทำเพดานเรือ เขาเลยทำมาขนาดเล็กมากถึงขั้นบังแดดอะไรไม่ได้เลยด้วยซ้ำ ข้อดีเพียงอย่างเดียวของดีไซน์นี้คือทำให้เราได้รับน้ำมนต์จาก Rheinfall จากด้านบนได้อีกทางหนึ่งนอกจากด้านข้าง

เรือแสวงบุญลำแรกเคลื่อนตัวเข้าใกล้ Rheinfall เรือ ๆ จากนั้นก็เร่งเครื่องเพื่อสู้กับมวลน้ำของ Rheinfall เพื่อเข้าไปรับน้ำมนต์ใกล้ขึ้นเรื่อย ๆ เมื่อกัปตันเห็นเรือเข้าใกล้มากพอที่จะดับเครื่องยนต์ ให้ Rheinfall ผลักเรือออกไปเอง ที่โชคดีคือเราได้เข้าไปรับน้ำมนต์ Rheinfall สองรอบได้แต่มีบุญกันสองเท่าเลยที่เดียวครับ

ส่วนเรือแสวงบุญลำที่สองพาเราไปจากท่าเรือตรงไปยังท่าเรืออีกท่าบริเวณเขาที่ขวาง Rheinfall ครับ ตัวเขามีขนาดเล็กมาก ทำให้ทางเดินขึ้นเขาแคบเอามาก ๆ เวลาขึ้นต้องเบียดกับคนที่พยายามจะลงจากเขา และด้านบนเขามีพื้นที่ให้คนขึ้นไปชมบรรยากาศน้ำตกศักดิ์สิทธิ์ได้เพียงไม่กี่คน เขาจึงมีเจ้าหน้าที่คอยดูแลความปลอดภัยและจำกัดจำนวนคนให้ขึ้นไปอยู่ข้างบน เมื่อมีคนลงมา เจ้าหน้าที่ก็จะเกณฑ์คนให้ขึ้นไปแทน เพราะมีคนต่อคิวเยอะมาก

เอาล่ะครับ หลังจากรอมานานนับแสนโกฏิปี ผมกับเพื่อน ๆ ชาวคณะก็ได้ขึ้นมาชมน้ำตกศักดิ์สิทธิ์นี้สักที นอกจากนี้เรายังถ่ายรูปอย่างพอเป็นพิธีเพื่อบอกกับชาวโลกว่า “เรามาแสวงบุญที่นี่ละนะ” ผมมองลงไปข้างล่างและพบกับแขกอินเดียสิบกว่าคน ทั้งชายและหญิง ทั้งเด็ก ๆ และคนแก่กำลังยืนต่อคิวรอพวกเราลงกันอยู่

พอเราถ่ายภาพจนหน้าใจแล้ว เราก็ยอมลงจากเขา แต่ตอนขาขึ้น เราต้องเบียดกับคนที่ลง ดังนั้นตอนเราลง เราก็ต้องมาเบียดกับคนที่กำลังจะขึ้น เป็นธรรมดาโลก เราควรทำใจ เหมือนพุทธศาสนสุภาษิตที่ว่า กมมุนา วตตติโลก - สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม

สรุปคือทริปนี้เราได้สัมผัสประสบการณ์กับ Rheinfall มามาก พร้อมกับค่าเสียหายประมาณ 20 ฟรังก์สวิส และละอองน้ำที่เกาะหน้าเลนส์กล้องเป็นต่าง ๆ เข้าชั้นเลวร้ายเลยที่เดียว แต่ก็คุ้มครับ

วันที่ 22: 25 มิถุนายน 2560

เมื่อคืนเราออกเดินทางจาก Schaffhausen ไปแวะหาอะไรกินที่ Zurich แล้วไปพักที่ Reiden เข้ามาเราก็ต่อรถไฟไปยังเมือง Luzern ครับ

Luzern หรือ Lucerne เป็นเมืองที่ตั้งอยู่บนทะเลสาบ Lucerne (Luzern เป็นชื่อเยอรมัน ส่วน Lucerne เป็นชื่อฝรั่งเศสครับ) ในเมืองจะมี Mt Rigi ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวอีกแห่งหนึ่งของสวิส เป็นภูเขาที่สามารถมองเห็นตัวเมืองและทะเลสาบ Lucerne ได้เลย ถ้าต้องการขึ้น Mt Rigi เราต้องนั่งเรือจากท่าเรือที่อยู่ใกล้ ๆ สถานีรถไฟเพื่อไปยังสถานีรถไฟ ใช้เวลาหนึ่งชั่วโมง และตัวสถานีรถไฟจะตั้งอยู่ใกล้ ๆ ท่าเรือ เราสามารถขึ้นจากเรือและไปขึ้นรถไฟต่อได้เลย

ข่าวดีคือทุกอย่างฟรีครับ ถ้าเราถือ Swiss Travel Pass เราสามารถลงจากรถไฟ โดดลงเรือ และโดดขึ้นรถไฟได้เลย ไม่ต้องไปซื้อตั๋วให้วุ่นวาย

ข้าวตัวอย่างที่สองคือ มีคุปองในคู่มือท่องเที่ยวเล่มแดง (เล่มเดียวกับที่มีคุปองแลกก่องข้าวพรีที่ Matterhorn นะครับ) ที่ทำให้เราสามารถสั่งเบอร์เกอร์ที่ร้านอาหารใน Mt Rigi แบบ 1 แกรม 1 ได้ ราคาเดิมของมันคือ 23.50 ฟรังก์สวิส แต่พอใช้คุปองแล้วก็จะเฉลี่ยเหลือจานละ 11.75 ฟรังก์สวิส

เบอร์เกอร์ราคา 11.75 ฟรังก์สวิส จัดจานแบบฝรั่ง กินเป็นข้าวเที่ยงได้ เอาอยู่แล้ว!

และเบอร์เกอร์ที่นี้ก็ไม่ไช่ธรรมดา ๆ นะครับ เป็นเบอร์เกอร์ระดับเทพเจ้าที่ดีที่สุดที่เคยกินมาเลย (จริง ๆ คือผมไม่ค่อยได้กินเบอร์เกอร์แบบนี้เท่าไร) เบอร์เกอร์ที่นี้เสิร์ฟบนจานแบบร้านชิซซ์เลอร์บ้านเรา เนื้อตรงกลางใหญ่มาก ใหญ่จริง ๆ ขนมนึ่งก็ดี ผักก็จัดเต็มมาก เขายังเสิร์ฟพร้อมกับมันฝรั่งทอดแบบชิซซ์เลอร์ให้อีก นี่ถ้าผมเปลี่ยนมันฝรั่งทอดเป็นข้าวได้นะ ร้านชิซซ์เลอร์ชัด ๆ

จะว่าไปแล้ว เบอร์เกอร์ที่นี้ก็ยิ่งถือว่าแพงกว่าข้าวที่เซิร์นนะครับ เพราะราคาของข้าวที่เซิร์นเริ่มที่ประมาณ 8 ฟรังก์สวิส และเปลอ ๆ จะได้ปริมาณมากกว่าเบอร์เกอร์ชิ้นนี้อีก แต่เราได้มากินเบอร์เกอร์ชิ้นนี้ที่ระดับความสูงพันกว่าเมตรเหนือน้ำทะเล กินเสร็จยังออกไปเดินดูวิวต่อได้อีก ก็ถือว่าคุ้มแหละครับ

วันที่ 23: 26 มิถุนายน 2560

เนื่องจากผมใช้เวลาวันเสาร์-อาทิตย์ไปกับการอะอะตะลอนเที่ยว ๆ ๆ ทิวสวิตเซอร์แลนด์ ผมจึงต้องมาขอใช้กรรมด้วยการมาทำงานบ้านในวันจันทร์ครับ คือซื้อกับข้าวจากคาร์ฟูร์ (ที่ปกติปิดทุ่มครึ่ง แต่ดันปิดตอนเที่ยงในวันอาทิตย์) กับการเอาผ้าไปซัก กว่าจะทำกับข้าวกินเสร็จก็สามสี่ทุ่ม ผมจึงต้องเดินแบกเสื้อผ้าที่ใส่แล้วของผมไปยังห้องซักผ้าตอนกลางคืน

ระหว่างที่ผมเดินกลับมาจากห้องซักผ้า ผมสังเกตเห็นกลุ่มคนมากกว่าห้าคนกำลังเล่นบอร์ดเกมกันอยู่ ด้วยความอยาก ผมจึงไปเล่นกับเขาด้วยระหว่างรออบผ้าเสร็จนั่นแหละ

เกมที่เขาเล่นมีชื่อว่า Ricochet Robots ครับ เป็นเกม puzzle ประเทืองปัญญาที่สามารถล้อมวงเล่นกันได้หลาย ๆ คน ตัวเกมจะประกอบไปด้วยตัวเดินห้าสี กระจาดช่องตารางที่มีเส้นขีด ๆ เป็นกำแพง และสัญลักษณ์เป้าหมาย ผู้เล่นจะเริ่มรอบด้วยการเปิดชิปที่มีรูปสัญลักษณ์บนกระจาดเป้าหมายคือให้นำตัวเดินสีที่กำหนดไปยังสัญลักษณ์ที่ปรากฏบนชิปด้วยตาเดินที่น้อยที่สุด โดยตัวเดินสามารถเดินไปตามแนวนอนหรือแนวตั้งได้ แต่ต้องเดินให้สุดกระจาดหรือชนเพดานหรือตัวเดินอื่น ๆ ห้ามหยุดเดินกลางคัน และเรายังสามารถใช้ตัวเดินอื่น ๆ เพื่อช่วยหยุดได้อีกนะครับ ไม่จำเป็นต้องเดินตัวเดียว ขอให้ใช้ตาเดินให้น้อยที่สุดก็พอ

และวิธีไปแจมของผมคือ ยืนดูเขาเล่นก่อน แล้วค่อยเล่นต่อ

“เล่นด้วยกันมั๊ย” เพื่อนฝรั่งถาม

“ไม่ดีกว่า เราขอดูก่อน”

วิธีเล่นของเขาคือ ถ้าเราได้วิธีแล้ว ให้บอกจำนวนตาที่ใช้ทันทีในวง และเขาจะเริ่มจับเวลาหนึ่งนาที ถ้าไม่มีใครมีวิธีที่สั้นกว่านี้ ผู้ที่ขานคนแรกจะต้องแสดงวิธีเดิน แต่หากมีคนที่ทำวิธีที่สั้นกว่านี้ได้อีก จะต้องแสดงวิธีเดินหลังจากหมดเวลาหนึ่งนาที

เริ่มเกมรอบใหม่ ผมเริ่มเข้าใจกฎบ้างละ ผมจึงเริ่มคิดทั้ง ๆ ที่ยืนอยู่วงนอกนั่นแหละ

“หก” ผมโพล่งขึ้นมาขณะที่ผู้เล่นคนอื่น ๆ นั่งล้อมกระจาดกันอยู่

“เฮ้ย ได้แล้วเธอ มา ๆ นั่ง ๆ” แล้วคนหนึ่งในวงก็จัดแจงที่นั่งให้ผมมานั่งที่แบบเดียวกับคนอื่น ๆ ในเกม รอบนั้นผมชนะครับ

จบเกม ผมชนะไปสี่จากสิบสองรอบ

วันที่ 24: 27 มิถุนายน 2560

วันนี้ผมได้ไปทัศนศึกษา Synchrocyclotron กับศูนย์ควบคุมเครื่องตรวจจับอนุภาค ATLAS มาครับ

Synchrocyclotron คือเครื่องเร่งอนุภาคเครื่องแรกของเซิร์นครับ เครื่องนี้ถูกสร้างขึ้นในปี ค.ศ. 1957 เพื่อเร่งอนุภาคให้มีความเร็วสูง ๆ และเป็นเครื่องเร่งอนุภาคประเภท synchrocyclotron เครื่องแรก ๆ ของโลกเลย หลักการทำงานของเครื่อง synchrocyclotron ทั่วไปคือให้อนุภาคเคลื่อนที่ในสนามไฟฟ้าที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา ทำให้ตัวอนุภาคเคลื่อนที่เร็วขึ้น

และเครื่องนี้จะควบคุมให้อนุภาคเคลื่อนที่เป็นวงกลมด้วยสนามแม่เหล็ก ความถี่ในการเปลี่ยนแปลงสนามไฟฟ้าของเครื่องนี้จะเปลี่ยนเมื่ออนุภาคเคลื่อนที่ใกล้ความเร็วแสงขึ้นเรื่อย ๆ เพื่อชดเชยผลจากทฤษฎีสัมพัทธภาพพิเศษของไอน์สไตน์

เมื่อถึงปี ค.ศ. 1964 เจ้าเครื่อง Synchrocyclotron หนึ่งเดียวของเซิร์นนี้ก็เปลี่ยนไปทำหน้าที่ให้กับการทดลอง ISOLDE เพื่อศึกษาประจุที่ไม่เสถียรต่าง ๆ จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1990 ISOLDE ก็เปลี่ยนไปใช้เครื่องเร่งตัวอื่น Synchrocyclotron เครื่องนี้จึงปิดตัวลง แต่ตอนนี้มันมีไว้จัดแสดงให้กับผู้เยี่ยมชมแทนครับ

อีกอย่างหนึ่งนะครับ ในการเร่งอนุภาค เราจะไม่บอกกันว่าอนุภาคของเราเคลื่อนที่ด้วยความเร็วเท่าไร แต่เราจะบอกว่าตอนนี้อนุภาคที่วิ่งวน ๆ ในเครื่องเร่งมีพลังงานเท่าไร เพราะว่าเมื่ออนุภาคเคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูง ๆ ในเครื่องเร่งอนุภาค มันจะเคลื่อนที่ด้วยความเร็วประมาณ 99.9% ของความเร็วแสง ยกตัวอย่างเช่นอิเล็กตรอนนี่ ๆ ตัวหนึ่งที่เคลื่อนที่ใน Synchrocyclotron จะเคลื่อนที่ด้วยความเร็ว 99.96% ของความเร็วแสง การบอกความเร็วแบบนี้มันไม่ได้มีประโยชน์อะไรต่อการคำนวณเลยครับ เพราะว่าเมื่อเรายิ่งเพิ่มความเร็วของอนุภาคเรื่อย ๆ ตัวเลขความเร็วที่ได้ก็จะเป็น 99.99% 99.999% หรือแม้กระทั่ง 99.999 999% ทำให้สังเกตได้ยาก นอกจากนี้เรายังมีสมการ $E = mc^2$ ซึ่งจริง ๆ E ในสมการนี้คือพลังงานมวลนิ่ง คือพลังงานของอนุภาคอะไรสักอย่างเมื่ออนุภาคอยู่นิ่ง ๆ แต่พลังงานจริง ๆ ของอนุภาคไม่ได้มีแค่นั้น มันยังมีพลังงานจลน์ที่เราไม่สามารถใช้สูตรคำนวณตอน ม. ปลายได้ เนื่องจากอนุภาคเหล่านี้เคลื่อนที่ด้วยความเร็วใกล้แสง จึงมีผลจากทฤษฎีสัมพัทธภาพพิเศษของไอน์สไตน์ด้วย การคำนวณพลังงานของอนุภาคสำคัญมากสำหรับการคำนวณและวิเคราะห์อันตรกิริยาของอนุภาคที่มาชนกัน ดังนั้นเราจะนิยมบอกว่าตอนนี้อนุภาคมีพลังงานเท่าไรแทนนะครับ

ส่วนเครื่องตรวจจับอนุภาค ATLAS เป็นเครื่องตรวจจับอนุภาคอีกตัวหนึ่งที่ประจำการบนท่อเครื่องเร่งอนุภาค LHC ครับ หลักการทำงานง่าย ๆ จะเหมือนกับเครื่องตรวจจับอนุภาค CMS ครับ คือตัวเครื่องจะมีอุปกรณ์ตรวจจับอนุภาคประเภทต่าง ๆ ไว้คอยตรวจจับอนุภาคที่เกิดขึ้นจากการชนกันของอนุภาคสองลำบริเวณตรงกลางของตัวเครื่อง หลังจากอุปกรณ์ตรวจจับพวกนี้ได้สัญญาณแล้วก็จะนำข้อมูลไปประมวลกันต่อว่าสัญญาณที่ได้จากการชนกันครั้งนี้มีค่าพอจะเก็บไว้มัย หรือจะทิ้งดี ถ้าเก็บไว้แล้วก็ต้องส่งต่อให้คอมพิวเตอร์ไปประมวลต่อให้ได้ภาพว่ามีอนุภาคอะไรออกมาบ้าง หากให้เปรียบเทียบกับอย่างอื่น เครื่องตรวจจับอนุภาคก็เหมือนกับกล้องดิจิทัล DSLR แหละครับ เครื่องนี้จะเก็บข้อมูลดิบจากเซนเซอร์เหมือนกล้อง และเราต้องเอาคอมพิวเตอร์มาประมวลต่อจนได้รูปสุดท้ายเองเหมือนกล้อง DSLR เลย ในปี ค.ศ. 2012 ATLAS กับ CMS เป็นสองการทดลองที่ช่วยให้ค้นพบอนุภาคฮิกส์ด้วยนะครับ

เนื่องจากวันนี้เครื่องเร่งอนุภาค LHC เปิดทำงานอยู่ นั่นแปลว่าจะมีอนุภาคจำนวนมากวิ่งไป ๆ มา ในท่อ LHC และชนกันเปรี้ยง ๆ ใน ATLAS เราจึงไปดูไม่ได้ เราเลยได้ไปดูศูนย์ควบคุมของ ATLAS แทนครับ

ศูนย์ควบคุมของ ATLAS แบ่งเป็นสองโซน คือ โซนทำงาน มีห้องควบคุม ห้องประชุม และห้องอื่น ๆ ที่ผมเข้าไปไม่ได้เพราะเขาทำงานกันอยู่ อีกส่วนหนึ่งคือนิทรรศการเล็ก ๆ สำหรับผู้เยี่ยมชม ATLAS มีตู้กระจกให้เราดูยืนดูคนใน ATLAS ทำงานกันอยู่ ให้ความรู้สึกเหมือนกำลังดูรายการเรียลลิตี้กันเลย ในห้องจะมีคอมพิวเตอร์ไว้ดูสถานะของ ATLAS ว่าตอนนี้เกิดอะไรขึ้นบ้างในตัวเครื่อง ที่สำคัญคือเขาไม่ต้องแต่งตัวเต็มยศมาทำงานนะครับ บางคนใส่เสื้อสั้นมาทำงานที่ห้องควบคุมก็ไม่เห็นมีใครมองแรงเหมือนไปฆ่าใครตายมา

ก่อนหน้านี้ผมเคยถามอาจารย์ที่ปรึกษางานที่นี่ว่าผมสามารถใส่กางเกงขาสั้นได้มั้ย เพราะอากาศที่นี่ตอนนี้มันร้อนเหลือเกิน เขาบอกว่า “ได้สิ ขอแค่ใส่เสื้อผ้ามาก็พอแล้วแหละ” การแต่งตัวของผมที่นี่จึงไม่เหมือนกับการแต่งตัวของผมในมหาลัยไทย ถ้าเป็นที่นี่นะครับ เอาแค่คุณใส่ยีนส์มาเรียน คุณก็อาจโดนตำและหรือไม่ก็หักคะแนนความประพฤติแล้ว แต่ที่นี่ไม่แคร์ครับ เขาแคร์งานที่คุณทำมากกว่า

อยากให้มหาวิทยาลัยไทยเป็นแบบนี้บ้างจริง ๆ ครับ ชีวิตผมคงจะสุขสบายกว่านี้

วันที่ 25: 28 มิถุนายน 2560

ผมไม่เคยหุงข้าวครับ

จริง ๆ นะครับ ก่อนมาที่เซิร์น พอผมรู้ว่าหากต้องการประหยัดเงิน ผมควรต้องทำกับข้าว ผมก็ใช้เวลาหนึ่งเดือนก่อนไปเพื่อฝึกทำกับข้าวกับแม่ไปสองสามเมนู เช่น ไข่เจียว ผัดผักง่าย ๆ แบบใช้ไมโครเวฟ มาமா และอื่น ๆ พอผมย้ายมาใช้ชีวิตที่นี่ ครีวก็เหมือนเป็นของเราจริง ๆ ผมจึงเริ่มลองมั่วเมนูตามที่เรอยากกิน โดยอาศัยการยืนดูแม่ทำกับข้าวบ้าง รายการกระจกหกด้านบ้าง ประสบการณ์จากร้านปิ้งย่างซาบูบ้าง ความอยากส่วนตัวบ้าง และสัญชาตญาณบ้าง ปรัชญาในการ mix and match ของการทำกับข้าวของผม ถ้าจะให้ถูกก็คงเหมือนคำคมของ อ. ยิ่งศักดิ์ว่า “กินได้ก็กิน กินไม่ได้ก็โยนทิ้งไป” แต่ผมก็ยังกินอยู่นะครับ

พอเริ่มฝึกวิชาการทำอาหารจากการลองผิดลองถูกไปเรื่อย ๆ ก็เริ่มหาญกล้าทำอย่างอื่น เช่น ต้มพาสต้า ผัดผัก จนกระทั่งวันหนึ่ง ผมหาญกล้าซื้อข้าวสารไทยหนึ่งถุงเล็ก ๆ จากคาร์ฟูร์ ด้วยความเชื่อที่ว่า “เรามีภูเกิล เราหาสูตรหุงข้าวได้อยู่แล้ว เราไม่กลัว”

วันหนึ่ง ผมอุกอาจหาญกล้าทำซูปปอด โอ โฟ สูตรจากตำราทำกับข้าวฝรั่งของรัชกาลที่ 5 (จริง ๆ ผมไม่มีหนังสือนั่นหรอกครับ หาสูตรจากภูเกิลเอาพร้อมกับความมั่วของตัวเอง) เพื่อให้เข้ากับซูป ผมจึงเริ่มหุงข้าวจากสูตรที่ผมเจอในพันทิป พอทำเสร็จแล้วก็ถ่ายรูปซูปและข้าวลงอินสตาแกรม

คอมเมนต์ของเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ของผมกับรูปซูปคือ

“ข้าวต้มหรือ”

“หนึ่งข้อใช้ไม่ได้ผลหรือพี่”

“ทำไมข้าวแฉะจัง เธอทำข้าวต้มหรือ”

“พี่ใช้หม้อฝรั่งหรือ มันไม่เหมาะกับข้าวไทยนะพี่”

“เมื่อคืนถึงขั้นเก็บมาฝันว่าสอนเธอหุงข้าวอะ”

“เอาข้าวใส่กล่องหรือชามอะไรก็ได้ที่กั้นมันเสมอ ๆ กั้นหน่อย แล้วก็ใส่น้ำหนึ่งช้อนนิ้ว เอาเข้าเวฟไฟแรงสุด 10 นาที ไม่ต้องปิดฝาครอบข้าว ถ้าออกมาแล้วข้าวยังไม่ค่อยนิ่ม จะคู้ ๆ คน ๆ ข้าวก่อนก็ได้ แล้วหาอะไรครอบ และเข้าเวฟต่อแบบไฟกลาง 5 นาที ออกมาเหมือนใช้หม้อหุงข้าว”

คอมเมนต์สุดท้ายจากรุ่นพี่ผมนี่เหมือนพระมาโปรดเลยครับ วันนี้ผมจึงจัดแจงหุงข้าวตามสูตรของรุ่นพี่คอมเมนต์สุดท้ายเลย พร้อมกับทำปลาผัดคื่นฉ่าย (ที่ใช้เซลารีแทนคื่นฉ่าย แน่นอนครับ

ว่าผมมีวัสดุอาหารปลาผัดคั้นฉ่ายจานนั่นเอง) หลังจากพยายามหุงข้าวตามสูตร (ซึ่งไม่ตรงเพราะน้ำที่ใช้หุงข้าวมันเดือดและล้นจนเต็มจานรองไมโครเวฟ ผมจึงหยุดหุง เช็ดออก และเอาไปหุงต่อ) ในที่สุดผมก็ได้ข้าวสวยร่วน ๆ ถูกปากผมมาก พร้อมกับปลาผัดคั้นฉ่ายราดลงบนข้าวอีก

เออ อร่อย

วันที่ 26: 29 มิถุนายน 2560

วันนี้ผมมีคิวทัศนศึกษาเครื่องท่วงปฏิสสาร (Antimatter decelerator) กับศูนย์คอมพิวเตอร์เซิร์น (CERN Computing Center) ถึงแม้ว่าจะมีการเปลี่ยนกำหนดการไปเครื่องเร่งไอออนพลังงานต่ำ (Low Energy Ion Ring) แทนเนื่องจาก Antimatter factory ที่มีเครื่องท่วงนั้นปิด

แต่เดิมสถานที่เก็บเครื่องเร่งไอออนพลังงานต่ำหรือ LEIR เคยเป็นที่เก็บเครื่องเร่งปฏิสสารพลังงานต่ำ (Low Energy Antimatter Ring - LEAR) นะครับ ในปี ค.ศ. 1995 นักฟิสิกส์ก็ได้ค้นพบอะตอมของปฏิสสารครั้งแรกที่เกิดจากเครื่องนี้ ซึ่งก็คือปฏิไฮโดรเจน (antihydrogen) อะตอมของปฏิไฮโดรเจนที่เราค้นพบนี้เกิดจากการเร่งปฏิโปรตอน (antiproton) ผ่านก๊าซซีนอน (Xenon) ให้ตัวปฏิโปรตอนมันชนกับอะตอมของก๊าซซีนอน เมื่อชนกันแล้ว พลังงานที่เกิดจากการชนกันจะก่อให้เกิดอิเล็กตรอนและโพสิตรอน (positron - คู่ปฏิยานุภาคของอิเล็กตรอน) ถ้าโชคดีโพสิตรอนจะอยู่ใกล้กับปฏิโปรตอนมากพอที่จะทำให้มันโคจรรอบปฏิโปรตอน ทำให้ได้อะตอมของปฏิไฮโดรเจน

สรุปคือ ปฏิโปรตอน + โพสิตรอน = ปฏิไฮโดรเจน ง่าย ๆ ครับ

ส่วนศูนย์คอมพิวเตอร์เซิร์นเป็นฟาร์มซูเปอร์คอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่ที่มีไว้เพื่อการจัดเก็บคำนวณ และส่งออกข้อมูลจากเครื่องตรวจจับอนุภาคต่าง ๆ รอบวง LHC พร้อมกับเป็นแกนกลางระบบอินเทอร์เน็ตของที่นี่ด้วย ศูนย์ข้อมูลของเซิร์นไม่ได้เป็นศูนย์ข้อมูลที่จัดการข้อมูลของ LHC ที่เดียวนะครับ เนื่องจากข้อมูลที่ไหลออกจากเครื่องตรวจจับอนุภาคมีปริมาณมหาศาลมาก ทำให้การจัดเก็บข้อมูลไว้ที่เดียวจึงเป็นไปได้ เซิร์นจึงต้องร่วมมือกับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ ทั่วโลกเพื่อสร้างเครือข่ายข้อมูลจากการทดลองต่าง ๆ รอบ LHC โดยเฉพาะ CMS และ ATLAS ในไทยก็มีศูนย์ข้อมูลที่เชื่อมตรงกับเซิร์นด้วยครับ อาคารศูนย์คอมพิวเตอร์ของเขาสร้างมาตั้งแต่ยุคปี 60 ดังนั้นโครงสร้างของตึกจึงจะดูโบราณเมื่อเทียบกับศูนย์ข้อมูลอื่น ๆ เช่นที่กูเกิลและเฟซบุ๊กนะครับ

การเปลี่ยนโปรแกรมทัศนศึกษาไม่ใช่ปัญหาของผมครับ ปัญหาคือเขานัดผมที่ร้านอาหารสองและวันนี้ฝนตก

จะด้วยปัญหาโลกร้อนหรืออะไรก็ตามแต่ อากาศในสวีตเซอร์แลนด์จะมีความสุดโต่งอยู่พอสมควรครับ คือ ถ้าวันไหนแดดออก อากาศจะร้อน ถ้าวันไหนฝนตก อากาศจะหนาว ไม่มีทางสายกลาง ร้อนคือร้อน หนาวคือหนาว หาความพอดีไม่ได้ เนื่องจากวันนี้ฝนตก วันนี้เลยหนาว

แต่เนื่องจากมันไม่มีรถที่สามารถพาผมไปยังโรงอาหารสอง (R2) ได้ ผมจึงต้องยอมเป็นพระเอกเอ็มวีเดินตากฝนไปถึง R2 โดยไม่แคร์สุขภาพตัวเอง ดินะที่เราใส่เสื้อกันหนาวมีอยู่

วันที่ 27: 30 มิถุนายน 2560

ตอนผมเรียนฟิสิกส์ที่ไทย ผมเคยลงเรียนวิชา Relativity หรือทฤษฎีสัมพัทธภาพ และกลศาสตร์ควอนตัม ทั้งสองวิชาเป็นวิชาเลือก แต่ด้วยความใฝ่รู้ของตัวเอง ผมเลยลงเรียนเพื่อให้เห็นความสวยงามของฟิสิกส์ โดยไม่สนว่าจะได้เกรดบีบวกหรืออะไร พอผ่านมาเรื่อย ๆ เพื่อนสายทฤษฎีก็เรียนวิชาอื่น ๆ ที่ยากยิ่งขึ้นไปอีก เช่นทฤษฎีสนามเบื้องต้น จักรวาลวิทยา และทฤษฎีสัมมาตรที่ยาวด ด้วยความใฝ่รู้ของตัวเองอีกนั่นแหละ ผมจึงลงเรียนตามเพื่อนพวกนี้ โดยไม่สนอีกเช่นกันว่าจะไม่ได้เอ เพราะมีความเชื่อว่า ถ้าเราจะเอาเอทุกวิชา ต่อให้วิชายากแค่ไหนเราก็ต้องทำได้สิ

แต่ด้วยความขี้เกียจเล็กน้อยถึงปานกลาง ผมจึงไม่เคยได้เอทุกวิชากับเขาสักที พอเห็นเพื่อน ๆ แชร่บนเฟซบุ๊กว่าตัวเองได้เอทุกวิชาบ้างละ ได้เกรดเฉลี่ยที่สวยงามกว่าเราบ้างละ ผมก็จะแสดงความยินดีกับเพื่อนด้วยการกดปุ่มโกรธให้เสียเลย

แต่มีอยู่วิชาหนึ่งที่ผมยังไม่เคยได้ขอยางรายลงเรียนเลยสักครั้ง คือ Relativistic Quantum Mechanics หรือกลศาสตร์ควอนตัมเชิงสัมพัทธภาพ ซึ่งเป็นลูกผสมระหว่างกลศาสตร์ควอนตัมกับทฤษฎีสัมพัทธภาพทั่วไป ทฤษฎีนี้สามารถนำไปอธิบายปรากฏการณ์ของอนุภาคเชิงควอนตัมที่เคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูง ๆ ได้

ไม่นึกเลยครับว่าผมจะได้ลงเรียนวิชานี้สักครั้งที่เซิร์น

ตลอดช่วงหนึ่งเดือนต่อจากนี้จะมี CERN Summer Student lectures ซึ่งเป็นซีรีส์การเรียนการสอนในหัวข้อต่าง ๆ ที่ครอบคลุมตั้งแต่ตัวเครื่องเร่งอนุภาคและอุปกรณ์ในตัว อุปกรณ์ในเครื่องตรวจจับอนุภาค รวมไปถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับฟิสิกส์อนุภาคเช่นวันนี้ครับ

ก่อนอื่น เราต้องเข้าใจก่อนว่าอนุภาคมูลฐานขนาดเล็ก ๆ เช่นอิเล็กตรอนหรือควาร์กจะมีสมบัติทางควอนตัม เช่น สามารถเป็นได้ทั้งอนุภาคและคลื่น มีสถานะไม่แน่นอนจนกว่าเราจะวัดมัน และหากวัดตำแหน่งก่อนวัดความเร็วของอนุภาค ผลที่ได้จะไม่เหมือนกันกับการวัดความเร็วของอนุภาคก่อนตำแหน่งของมัน คุณสมบัติพวกนี้คือสมบัติทางควอนตัมที่เราไม่สามารถสังเกตได้ทันทีในชีวิตประจำวัน เช่นประโยคคลาสสิกของไอแซกนิวตันอันหนึ่งที่ว่า “ดวงจันทร์มันไม่ได้อยู่ที่นั่นหากเรา

‘ไม่มองมันเหรอ’ แต่กลศาสตร์ควอนตัมก็สามารถอธิบายปรากฏการณ์ต่าง ๆ เกี่ยวกับอนุภาคได้ เช่น ทำไมเราวัดสมบัติของอนุภาคบางอย่างแล้วมันไม่เหมือนกันทุกอัน

เมื่ออนุภาคเหล่านี้เคลื่อนที่ด้วยความเร็วสูงขึ้นเรื่อย ๆ จนเข้าใกล้ความเร็วแสง เราจะต้องเอาทฤษฎีสัมพัทธภาพพิเศษมาปรับใช้กับอนุภาคเหล่านั้นด้วย เพราะว่ายังงี้เสียมันก็คืออนุภาคครับ มันจะต้องมีปรากฏการณ์ต่าง ๆ เพิ่มมาอีก หากเราใช้แค่ทฤษฎีสัมพัทธภาพพิเศษ เราจะสามารถอธิบายได้ว่าทำไมอนุภาคมีวออนถึงสามารถมีเวลาพอจะเดินทางมาเล่นน้ำที่ผิวโลกได้ ทั้ง ๆ ที่เวลาสลายตัวของมันมีไม่พอ แต่เมื่อเราเอามันมารวมกับกลศาสตร์ควอนตัม เราจะสามารถอธิบายอะไรหลาย ๆ อย่างเพิ่มมาได้อีก...

เอ่อ อะไรนะครับ ไม่ไหวแล้วเหรอครับ ได้ครับ พอก่อนก็ได้

วันที่ 28: 1 กรกฎาคม 2560

สถานีรถไฟโลซานน์ บ่าย – ท็อปยื่นเหงาอยู่กลางสถานี ในมือถือมือถือ โทรศัพท์ดัง

“ฮัลโหล พี่อยู่ไหนอะ”

“กลับหลังหันมานี่”

วันนี้ผมมาหารุ่นพี่ของผมคนหนึ่งชื่อพี่อาร์มครับ ปัจจุบันพี่เขาเรียนต่อโทที่ École polytechnique fédérale de Lausanne ที่โลซานน์ ซึ่งใกล้กับเจนีวามากถึงขั้นนั่งรถไฟไปไม่กี่ชั่วโมงก็ถึงแล้ว ด้วยความใกล้และความซึ้งก ลัวว่าจะใช้ Swiss Travel Pass ของตัวเองไม่คุ้ม (“ที่นั่งไปโลซานน์อย่างเดียวไม่คุ้มนะ” เฉินหลงเคยบอกกับผม) ผมจึงแว๊บไปเบิร์นก่อนกลับมาหาพี่อาร์มที่โลซานน์

ผมกับพี่อาร์มเดินบนถนนเลียบบทะเลสาบเจนีวา (Lake Geneva) ถ้ามได้สารทุกข์สุกดิบต่าง ๆ ตามประสานคนสองคนที่นาน ๆ ทีจะเจอกัน

“ก่อนหน้านี้ไปไหนมาละ”

“ไปเบิร์นมาครับพี่”

“ไปดูอะไร”

“ก็ไปดู Einsteinhaus กับพิพิธภัณฑ์ศิลปะของเขา”

“น่าจะไปดูหมีนะ” ผมไม่ได้ไปดู

“ต้องไปดูด้วยเหรอพี่”

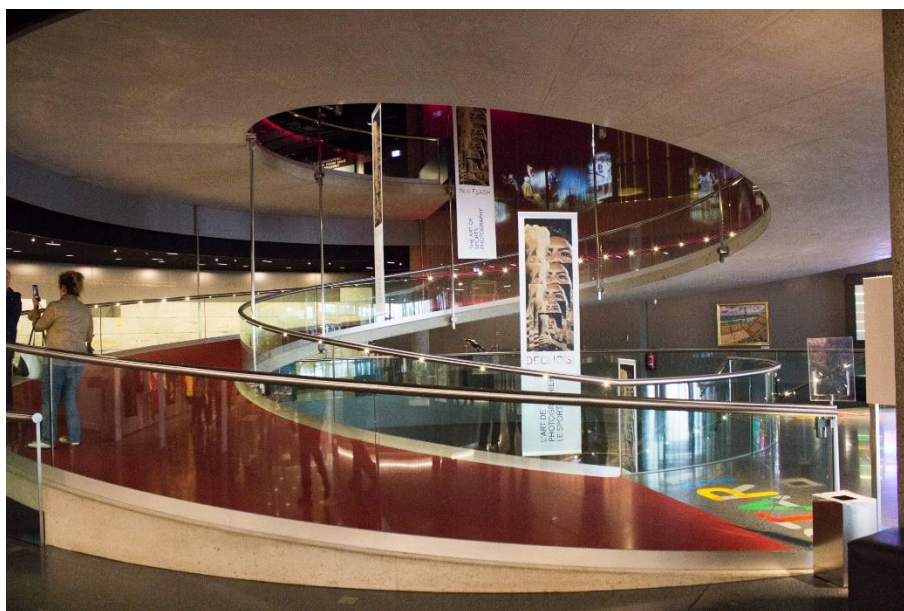
“ผมไม่ได้ออกมาให้ดูบ่อย ๆ นะ” พี่เขามาเฉลยทีหลังว่าผมเมืองเบิร์นจะมีดอกไม้เป็นของตัวเอง เลยเขตเมืองเก่าออกไปหน่อย

โลซานน์เป็นเมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งริมทะเลสาบเจนีวา ที่มีบรรยากาศต่างจากเจนีวาจากหน้ามือเป็นหลังตีนเลยครับ ที่เจนีวา เราจะพบคนจากหลายเชื้อชาติได้เยอะมาก เหตุผลหนึ่งก็คือเจนีวามีสำนักงานใหญ่สหประชาชาติ และสำนักงานขององค์กรระหว่างประเทศองค์กรอื่นเยอะมาก ๆ ส่วนโลซานน์เป็นเมืองการศึกษา จะมีนักเรียนต่างชาติอย่างฟิอาร์ทอยู่บ้าง แต่ไม่มากเท่าเจนีวา ผมจึงสังเกตความสงบสุขของคนในเมืองในวันอาทิตย์แบบนี้ได้เลย ประมาณว่าออกมาปิกนิกริมทะเลสาบเจนีวาแบบสโลว์ไลฟ์ ทุกอย่างเป็นแบบสโลว์ไลฟ์หมด ไม่มีรถติด คนไม่พลุกพล่าน เงียบจริง ๆ ครับ

บริเวณริมทะเลสาบเจนีวายังมีพิพิธภัณฑ์โอลิมปิก (Le Musée Olympique) ซึ่งเป็นพิพิธภัณฑ์ที่จัดแสดงเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของกีฬาโอลิมปิกทั้งหลาย

“เข้าไปดูก่อนได้นะ เตียวพี่รอดตรงนี้แหละ พี่ดูจนเบื่อแล้ว”

ด้วยความเป็นน้องชายที่แสนดี ผมจึงเดินปรี่เข้าไปยังมิวเซียมทันทีครับ ทิ้งให้ฟิอาร์ทยืนเหงา ๆ หน้าพิพิธภัณฑ์

ภายในตัวมิวเซียมจะมีงานจัดแสดงเล่าประวัติของกีฬาโอลิมปิก เริ่มตั้งแต่ในยุคโบราณที่เขาจัดกันในเมืองเอเธนส์ ไล่เรียงไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งการจัดโอลิมปิกในปัจจุบันว่ามีรายละเอียดต่าง ๆ อย่างเป็นบ้าง เช่น กีฬาที่จัดแข่ง เทรียนูรางวัล ประเทศเจ้าภาพ เริ่มจัดแบบปัจจุบันปีไหน เมื่อจัดการแข่งโอลิมปิกขึ้นมาจะจัดการกับสงครามอย่างไร ฯลฯ ตัวมิวเซียมจะมีลู่วิ่งเขียนกำกับว่า START

หมายถึงจุดเริ่มต้นนิทรรศการ และ FINISH หมายถึงจุดสิ้นสุดนิทรรศการ ให้ความรู้สึกเหมือนเดินทอดน่องบนสนามกีฬาโอลิมปิกเลยครับ นอกจากตัวมิวเซียมแล้ว ที่นี่ยังมีร้านขายของที่ระลึก พื้นที่ปิกนิก และยิม ไซค์ครับ เขาเขียนไว้เลยว่ามีมอยู่ แต่ผมไม่มีเวลามากนักเลยไม่ได้ดูละเอียดว่าเขาจะมีมด้วยหรือ

ที่สำคัญคือ เราสามารถใช้ Swiss Travel Pass ของเราเข้าไปดูได้ฟรีครับ

หลังจากปล่อยให้ฟาร์มเย็นเหงา ๆ คนเดียวหน้ามิวเซียม ผมก็เดินออกมาหาฟี่ แต่น่าเสียดายที่ผมต้องกลับเงินิวาเพื่อมารับอาจารย์อีกสองท่านจากโครงการครูสอนฟิสิกส์ภาคฤดูร้อนเซิร์น ผมกับฟี่อาร์มจึงใช้เวลาชั่วโมงสุดท้ายก่อนจะจากกันเดินไปยังสถานีรถไฟ โดยมีคนท้องถิ่นอย่างฟี่อาร์มนำทาง

เมื่อมาถึงสถานีรถไฟ ผมกับฟี่ก็ดูตารางเวลารถ

“รถเราออกกี่โมง”

“เดี๋ยวก็ออกแล้วฟี่”

“แน่แล้ว รถฟี่จะออกแล้วนี่หว่า จั๊นลาตรงนี้เลยละกัน”

“ได้ครับฟี่”

“โชคดีนะ” และฟี่อาร์มก็เดินจากไปคนเดียวเหมือนในหนังห้วง การ์ โว

วันที่ 29: 2 กรกฎาคม 2560

สารภาพตามตรงเลยนะครับ ก่อนที่ผมจะมาที่เงินิวา ผมไม่เคยรู้เลยว่ามันจะมีงานนี้ตรงกับช่วงที่ผมมาสวิสพอดี พอผมเริ่มค้นพบว่าม้งาน Montreux Jazz Festival ซึ่งแค่ชื่อก็ถูกจริตผมแล้ว ผมจึงพุ่งไปดูรายละเอียดต่าง ๆ ตั้งแต่โปรแกรมการแสดงจนถึงราคาตั๋วต่าง ๆ ในเว็บ ด้วยความหวังที่ว่าในเมื่อเรามาถึงที่แล้ว การจะไม่ไปฟังเพลงแจ๊สที่งาน Montreux Jazz Festival ที่เมืองมงเทรอก็คือบาปมหันต์

แต่ความหวังก็เริ่มริบหรี่เมื่อเห็นราคาตั๋วครับ ทุกวันในช่วงเทศกาล Montreux Jazz Festival จะมีศิลปินผลัดกันมาเล่นเพลงแจ๊สในสถานที่ต่าง ๆ กัน เช่น Auditorium Stravinski, Montreux Jazz Club และ Montreux Jazz Lab โปรแกรมที่น่าสนใจวันนี้คือ Herbie Hancock แสดงสดที่ Auditorium Stravinski ราคาตั๋วแบบ C อยู่ที่ 88 ฟรังก์สวิส และราคาตั๋วแบบ A อยู่ที่ 265 ฟรังก์สวิส

ข้าวดีคือตัวแบบ C หมด เหลือตัวแบบ A ราคา $265 \times 35 = 9275$ บาทไทย ข้าวดีอีกอย่างคือตัว C คือตัวยืน และตัว A คือตัวนั่ง

พอผมถอดใจยอมแพ้และตัดพ้อชีวิตว่า เออ เรายอมไปดูอย่างอื่นก็ได้ ผมก็เจอกับโปรแกรมการแสดงแบบฟรีที่เราสามารถ walk-in เข้ามาฟังได้เลย โดยไม่ต้องเสียเงินค่าเข้า หนึ่งในนั้นคือ Music in The Park ซึ่งวันนี้มี Southampton University Jazz Orchestra และ University of Texas Jazz Orchestra

วงออร์เคสตราแจ๊สสองวง แถมไปฟังฟรีอีกต่างหาก เอา!

วันนี้ผมจึงจับรถไฟจากสนามบินเจนีวา (ใช่ครับ สนามบินที่มีสถานีรถไฟด้วยนะ) ไปเมืองมอญเทรอนคนเดียว เนื่องจากรุ่นน้องอีกสามคนไปเที่ยวที่เมืองลูกาโน (Lugano) บริเวณชายแดนสวิส - อิตาลีตั้งแต่เมื่อวานแล้วก็ยังไม่กลับ พอผมมาถึงแล้ว ก็มีป้ายโฆษณาจากผู้สนับสนุนงานเป็นรูปมือกำลังเล่นเปียโน ผมเลยรู้สึกว่ารามาถูกเมืองละ

สถานที่จัดงานของ Montreux Jazz Festival คือบริเวณโดยรอบ 2m2c Montreux Music & Convention Center ซึ่งตั้งอยู่ที่ริมทะเลสาบเจนีวา (อีกแล้ว) บริเวณแสดงดนตรีจะอยู่ในอาคารศูนย์ประชุม และยังมีบริเวณโดยรอบอีก และเขายังมีแผนที่ที่เขียนระบุไว้ว่าบริเวณไหนมีการแสดงอะไรบ้าง ข้อเสียของแผนที่นี้มีอยู่อย่างเดียวครับ คือ มันไม่ได้บอกละเอียดว่าเรายืนอ่านมันที่ไหน มันแค่ชี้ไปยังขอบเพื่อจะบอกว่าคุณอยู่ตรงขอบ ๆ ของแผนที่นั้นะ นายหาทางเดินต่อเอาเอง ทำให้ผมต้องสาละวนเดินทางจนกว่าจะเจอ

นอกจากจะมีการแสดงดนตรีในงานแล้ว ยังมีแผงขายอาหารจากชาติต่าง ๆ เช่น สวิตเซอร์แลนด์ อาร์เจนตินา ประเทศแถบเอเชีย มีคิบบี เบอร์ริโต้ ไอศกรีม เครื่องดื่ม และของกินอีกมากมายที่พร้อมจะทำให้เราเสียทรัพย์ได้สบาย ๆ และที่นี้ยังมีแผงอาหารไทยด้วยครับ ในเมื่อผมถ่อสั่งข้าวจากกรุงเทพฯ มายังสวิสแล้ว ผมจึงเลือกอาหารที่ผมสมควรกินมากที่สุด

ผมสั่งแกงเขียวหวานราดข้าวจากแผงร้านอาหารไทยครับ

Music in the Park คือการแสดงดนตรีสดในสนามหญ้าธรรมดา ๆ ซิล ๆ ข้อดีคือเราสามารถเอาอาหารเข้ามากินได้ ผมจึงถือข้าวราดแกงเดินไปกินแถวนั้น ตอนนั้นกว่าเขาจะแสดงก็อีกชั่วโมงครึ่ง บริเวณสนามหญ้าในตอนนั้นจึงแทบไม่มีใคร เราจึงนั่งกินข้าวอย่างเหงา ๆ (อีกแล้ว) รอการแสดงไป

ป้ายสอง วง Southampton University Jazz Orchestra ก็เริ่มแสดง บริเวณสนามหญ้า ไม่มีที่นั่งครับ มีแต่โต๊ะม้านั่งกินข้าวจำนวนหนึ่ง ที่เหลือคือพื้นที่โล่ง ๆ คนที่มาฟังก็นั่งบนพื้นหญ้า บ้างนอน บ้างดูบุหรี บ้างกินข้าว บ้างก็นอนจริงจังเลย เหมือนมาพักผ่อนกันจริงๆ ต่างจากบรรยากาศการฟังเพลงอย่างจริงจังในหอประชุมเลย วงนี้เป็นวงออร์เคสตราแจ๊สจาก Southampton University และประกอบไปด้วยนักศึกษาทั้งหมด สโมสรวง University of Texas Jazz Orchestra ก็ขึ้นแสดงเป็นวงต่อไป วงนี้ต่างจากวงที่แล้วเนื่องจากมีอาจารย์มาเป็นคอนดักเตอร์กำกับนักศึกษาในวงเองเลย ที่สำคัญคือทั้งสองวงแสดงสดได้สนุกมาก ตามสไตล์ Jazz Orchestra ที่ผมชอบพอดี

หลังวงที่สองแสดงจบ ผมก็เดินออกมาด้วยความอึ้งอึ้งอย่างมาก จึงตัดสินใจเดินไป Jazz Shop เพื่อจะเจิมของที่ระลึกสักอย่าง ด้วยความคิดที่ว่าเราแอบปิ๊กกับงานนี้มาก ขอเราซื้อของเป็นที่ระลึกหน่อย โปสเตอร์ปีนี้สวยมากครับเมื่อเทียบกับโปสเตอร์ปีก่อน ๆ ที่เขาพิมพ์ลงโปสเตอร์ขายในร้าน แต่ครั้งจะซื้อโปสเตอร์ขนาด A1 ไปประดับบ้านก็กลัวว่าจะไม่มีที่แปะที่บ้านอีก ผมจึงยอมซื้อเสื้อยืดลายโปสเตอร์งานราคา 39 ฟรังก์สวิส หรือพันกว่าบาท

เข้าใจเลยครับว่าความรักทำให้คนตาบอดได้จริง ๆ โดยเฉพาะความรักแจ๊สเนี่ย

วันที่ 30: 3 กรกฎาคม 2560

คุณผู้อ่านที่รักครับ ผมเขียนบล็อกมาสามสิบวันแล้ว เคยนับมั้ยครับว่าผมเคยเขียนเรื่องงานของผมไปกี่ครั้ง ผมนับมาให้แล้วครับ

0 ครั้งครับ

คือผมมาสวิสครั้งนี้ไม่ได้มาเดินเล่นแกร่ว ๆ ในเซิร์น สุดสัปดาห์ก็ไปเที่ยว ไม่ใช่ซะครับ ผมมาเข้าร่วมโครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนเซิร์นโดยมีโปรเจกต์ที่รอผมอยู่แล้ว ซึ่งเป็นเงื่อนไขอย่างหนึ่งของการเข้าร่วมโครงการนี้ คือเราจะเรียนอย่างเดียวไม่ได้ เราต้องทำโปรเจกต์ด้วย เหมือนฝึกงานแหละครับ

ตอนนี้ผมกำลังทำงานในแผนก Experimental Physics ซึ่งจะแบ่งแยกย่อยลงไปอีกตามการทดลองของเซิร์น เช่น CMS ที่ผมทำอยู่ ATLAS ALICE LHCb ISOLDE ฯลฯ งานในกลุ่มนี้มีหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับฟิสิกส์ เช่น จำลองการชนของอนุภาคในเครื่องตรวจวัดอนุภาค วิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากเครื่องตรวจวัด เขียนโปรแกรมสำหรับการเรียกใช้ข้อมูลที่บันทึกไว้ รวมไปถึงออกแบบและอัปเดตเครื่องตรวจวัดอนุภาค และอื่น ๆ อีกมาก แต่ที่ไม่เกี่ยวข้องกันแน่ ๆ คือนักฟิสิกส์ทฤษฎีครับ นักฟิสิกส์ทฤษฎีจะอยู่คนละแผนกเลย

งานของผมตอนนี้คือการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากเครื่องตรวจวัดอนุภาค CMS ครับ ข้อมูลที่เรานำมาวิเคราะห์เพื่อศึกษาสมบัติของอนุภาคจะแบ่งเป็นสองส่วน คือ ส่วนข้อมูลจำลองและส่วนข้อมูลจริง ในการชนกันของอนุภาคในเครื่องตรวจวัดอนุภาคเช่น CMS เราจะเห็นอนุภาคจำนวนมากออกมาจากการชนกันเหล่านี้ CMS ก็จัดเก็บข้อมูลพวกนี้ไว้ให้ และคอมพิวเตอร์ก็จะนำข้อมูลดิบไปประมวลผลต่อว่ามีอนุภาคอะไรออกมาบ้าง แต่ข้อมูลที่ได้จะมีเพียงข้อมูลของอนุภาคสุดท้ายที่ออกมาแล้วเท่านั้น เราจะไม่มีความรู้ได้เลยว่า การชนกันของอนุภาคครั้งไหนจะเกิดอันตรกิริยาแบบไหน เราจึงต้องจำลองการชนของอนุภาคเพื่อให้เห็นว่า “อ้อ ถ้าโปรตอนสองลำชนกันแบบนี้แล้วเกิดอันตรกิริยานี้ มันจะได้ผลลัพธ์แบบนี้ละ” ต่อจากนั้นเราจะเอาผลการจำลองของอนุภาคมาเทียบกันว่าตรงกับข้อมูลจริงหรือไม่ การจำลองการชนของอนุภาคจะต้องอาศัยการวิเคราะห์ทางทฤษฎีว่าจะเกิดอันตรกิริยาอะไรบ้าง ถ้าเราอยากได้การชนที่มีอนุภาคเท่านี้ ๆ อยู่ มันจะมีอันตรกิริยาอะไรที่เป็นไปได้บ้าง การวิเคราะห์เหล่านี้ก็ต้องมีพื้นฐานจากทฤษฎี เช่น แบบจำลองมาตรฐานหรือ Standard Model ดังนั้นเมื่อผลที่ได้จากการจำลองการชนซึ่งมีพื้นฐานจาก Standard Model มีความใกล้เคียงกับผลจากการทดลองจริง เราก็พอบอกได้ว่า Standard Model มาถูกทางละ

ที่ผมไม่บอกว่า Standard Model ถูกต้องเป๊ะ ๆ เพราะว่าตอนนี้ยังมีปัญหาอื่น ๆ ที่ Standard Model ยังตอบไม่ได้ แต่ถ้าจะให้อธิบายว่ามันตอบไม่ได้ตรงไหนคงต้องจับเข่าคุยกัน

ยาว ๆ ละครับ เพราะเรื่องมันยาวและมันเยอะจริง ๆ ที่ผมบอกได้ตอนนี้คือว่านักฟิสิกส์ทั้งสายทฤษฎีและสายปฏิบัติต่างก็พยายามหาคำตอบว่าทำไม Standard Model ถึงตอบปัญหาบางอย่างไม่ได้ มันมีทฤษฎีอะไรที่อยู่เหนือ Standard Model รีเปล่า ทำให้เริ่มมีทฤษฎีต่าง ๆ ออกมาจากจินตนาการของนักฟิสิกส์ทฤษฎี ซึ่งทฤษฎีเหล่านี้เรียกรวม ๆ กันว่า Beyond Standard Model

เล่าชะยาว ผมขอตัวไปทำงานต่อนะครับ

วันที่ 31: 4 กรกฎาคม 2560

วันนี้อาจารย์พัดชวนพวกผมไปย่างเนื้อบาร์บีคิวกินกันเพื่อแก้อาการคิดถึงเนื้อสัตว์กันครับ

เชิรน์มีพื้นที่สำหรับปาร์ตี้บาร์บีคิวไว้สำหรับพวกเราโดยเฉพาะครับ เป็นพื้นที่เล็ก ๆ ที่อยู่ระหว่างตึกชมรมต่าง ๆ ของเชิรน์ เชิรน์มีชมรมต่าง ๆ หลากหลายประเภท เช่นชมรมกีฬา ชมรมเต้นรำ ชมรมดนตรี ชมรมไมโครคอนโทรลเลอร์ ชมรมถ่ายภาพ และอื่น ๆ อีก สภาพของตึกที่ใช้เป็นที่ทำการชมรมเป็นตึกยาว ๆ เล็ก ๆ และจะมีบริเวณระหว่างตึกที่มีเตาย่างบาร์บีคิว ซึ่งนั่นคือบริเวณที่เราจะมาปาร์ตี้กัน

การจะใช้เตาย่างบาร์บีคิวของที่นี่มีเงื่อนไขเพียงอย่างเดียวครับ คือ เราต้องจองคิวกับเชิรน์ผ่านเว็บก่อน ซึ่งอาจารย์พัดจองให้พวกเราเรียบร้อยแล้ว

ขั้นตอนต่อไปคือต้องไปซื้อของที่จะย่างในขณะที่อาจารย์พัดเข้าเมืองไปซื้อของเพิ่มเติมผม วินโดว์ และกันตัดสติงใจไปซื้อเนื้อมาอย่างที่คาร์ฟูร์ใกล้หอของเรา เหตุผลอย่างเดียวคือมันถูกกว่าในเมืองแค่นั้นแหละครับ

หลังจากซื้อเนื้อมาแล้ว เราก็เดินมายังเตาย่างบาร์บีคิวที่เราจองไว้ สักพักอาจารย์พัดก็ขนของที่ซื้อเข้ามา พร้อมกับแซกรับเชิญที่ผมไม่คิดว่าเขาจะมาที่นี่ได้ คือพี่อาร์มจากโลซานนครับ

ถึงแม้ว่าในวันที่ผมเจอพี่อาร์มที่โลซานนวันนั้น ถึงแม้พี่บอกว่าจะกลับไทยแล้ว พี่อาร์มก็ยังอุตส่าห์ดั้นด้นมาจากโลซานนมายังเจนีวาเพื่อมากินบาร์บีคิวกับอาจารย์พัดและพวกผมได้อีก ผมนี่ซาบซึ้งจริง ๆ

พอเราเริ่มย่างเนื้อไปได้สักพัก ก็เริ่มมีเสียงดนตรีจากห้องซ้อมดนตรีข้าง ๆ จำได้มั้ยครับว่าตอนนี้เราอยู่ระหว่างตึกที่เป็นชมรมต่าง ๆ รวมถึงชมรมดนตรีด้วย สรุปก็คือเราได้กินบาร์บีคิวกันอย่างส่วนตัว แถมมีดนตรีสดให้ฟังอีกต่างหาก ยิ่งไปกว่านั้นคือ วันนี้เป็นวันเกิดของน้องกันของเรา อาจารย์พัดจึงซื้อเค้กพร้อมจุดเทียนมาให้กันเป่าฉลองวันเกิดท่ามกลางดนตรีสดด้วย

แหม่ ผมชักไม่อยากจะกลับไทยแล้วครับ

วันที่ 32: 5 กรกฎาคม 2560

วันนี้มี Welcome drink สำหรับ Summer Students ครับ

สาเหตุที่วันนี้เพิ่งจะมี Welcome drink ทั้ง ๆ ที่ผมเข้ามาอยู่ได้เดือนกว่า ๆ แล้วเป็นเพราะว่า Summer Students ทุกคนไม่ได้เข้ามายังเซิร์นพร้อม ๆ กัน บางคนเช่นพวกผมเข้ามาเดือนที่แล้ว ส่วนบางคนก็เพิ่งเข้ามาได้ไม่ถึงสัปดาห์ วันนี้จึงเหมาะแก่การมาทำความรู้จักและดื่มกินกันกับเพื่อน ๆ Summer Students จากทั่วโลกด้วยกัน

ผมไปทำงานสายเล็กน้อย เพราะผมเพิ่งออกมาจากเวิร์กช็อป Machine Learning ผมเลยไม่รู้เรื่องว่าเขาทำอะไรกันบ้างตอนเริ่ม เมื่อผมไปถึงก็เห็นคนจำนวนมากมาเย็นจับกลุ่มกันในโรงอาหารแล้ว บ้างเป็นผู้ชาย บ้างเป็นผู้หญิง บ้างเป็นฝรั่ง บ้างเป็นคนเอเชีย บ้างเป็นคนแขก แต่แทบทุกคนในงานคือ Summer Students ทั้งหมด

ในงานจะมีเครื่องดื่ม ชีส และขนมเล็ก ๆ น้อย ๆ ไว้เสิร์ฟตลอดงาน เครื่องดื่มทุกอย่างไม่มีแอลกอฮอล์นะครับ บรรยากาศตอนนั้นคือกินแบบค็อกเทล คือยืนคุยกันเหมือนงานเลี้ยงค็อกเทลอย่างไฮโซ ต่างกันตรงที่พวกเราไม่ได้แต่งชุดราตรีมา บางคนใส่เสื้อสั้น บางคนใส่เสื้อยืด ดูห่างไกลจากบรรยากาศงานเลี้ยงค็อกเทลที่เป็นภาพจำในละครไทยมาก จุดประสงค์สำคัญของงานนี้คือให้เราเย็นคุยกัน ผมจึงได้เจอเพื่อน ๆ ชาติด่าง ๆ มากมาย ได้ทำความรู้จักกันและคุยกันนิดหน่อย หัวข้อสนทนายอดฮิตสำหรับทุกคนที่คุยกับผมไม่ใช่คำถามว่ามาจากไหน ทำงานฝ่ายไหน เรียนอะไรมา แต่เป็นชื่อจริง - นามสกุลจริงของผมนี่แหละ

ผมเป็นคนขี้ลืม ชอบลืมของโน่นนี่นั่นบ่อย ๆ จนเริ่มสงสัยว่าเราเป็นญาติกับปลาทองรีเปล่า ผมจึงห้อยบัตรประจำตัวของผมไว้ที่คอเป็นประจำเพื่อกันบัตรหาย และบัตรของผมนี้สะดุดตา

คนอื่น ๆ ในงานมาก เพราะว่าชื่อกับนามสกุลของคนไทยอย่างเรา ๆ สำหรับฝรั่งมันก็อ่านยากมาก อยู่แล้ว ยิ่งชื่อจริงกับนามสกุลจริงของผมที่อยู่บนบัตรยิ่งยาวกว่ามาตรฐานคนไทยอีก ทำให้ฝรั่งหลาย ๆ คนพยายามจะอ่านชื่อนามสกุลผมให้ได้

“ชื่ออะไรอะ”

“เราชื่อท็อป”

“บนบัตรนั่นชื่อจริงนายหรือ อ่านให้ฟังหน่อย”

ผมอ่านชื่อจริง - นามสกุลจริงเป็นภาษาไทย

“อะไรนะ”

ผมอ่านชื่อจริง - นามสกุลจริงเป็นภาษาไทยอีกรอบ

“อะไรนะ ขออีกที”

“เรียกเราว่าท็อปเหอะ”

วันที่ 33: 6 กรกฎาคม 2560

ทุกเย็นหลังเลิกงานจากเซิร์น ผมจะมีความสุขกับการทำอาหารเย็นในห้องครัวของหอพัก เพราะเท่าที่สังเกต จะไม่ค่อยมีคนทำกับข้าวพร้อมกับผม อาจเป็นเพราะเขาไม่นิยมทำกับข้าวกัน ตอนหนึ่งถึงสองทุ่ม เขาอาจจะไปหาอะไรกินมาก่อนหน้านี้แล้ว หรือผมเป็นตัวช่วยที่ไม่มีใครอยากเข้าใกล้เวลาทำอาหารก็ไม่ทราบได้ ผมก็จะอยู่ในวันเดอร์แลนด์ของผมที่เรียกว่าห้องครัวเกือบทุกเย็น คอยทำกับข้าวโดยอาศัยสัญชาตญาณและกิเลสของลิ้นนำทาง พุดง่าย ๆ ก็คือมันนั่นแหละครับ

แต่วันนี้พิเศษหน่อย ตรงที่ว่ามีเพื่อน ๆ ที่นอนห้องอื่น ๆ เข้ามาโดยไม่ได้นัดหมายหลาย ๆ คนระหว่างผมยืนทำกับข้าวอยู่ บ้างก็เป็นผู้หญิงมาทำกับข้าวจริงจัง บ้างก็เป็นผู้ชายหัดทำกับข้าว แต่บางคนอาศัยซื้ออาหารแช่แข็งแล้วเวฟเอา

เพื่อนคนหนึ่งในกลุ่มชื่อบ๊อบบี้ครับ มาจากอินโดนีเซีย เรียนวิศวกรรมไฟฟ้าอยู่ที่อินโดนีเซีย เราเคยเจอกันตอน Welcome drink เมื่อวาน อีกคนชื่ออังเดร มาจากสโลวะเกีย เขานอนห้องตรงข้ามผม ดังนั้นผมจะเจอเขาทุกเช้าตอนกินข้าวเช้าในครัว ทุกเช้าผมจะเห็นเขาหยิบขนมปังแฉวย แยมอะไรสักอย่างของเขา และนม พร้อมกับมิดพอกสวิตซ์มาตัดขนมปังของเขา บางวันเราก็คุยกันเรื่องงานบ้างสั้น ๆ แต่ผมจำไม่ได้ว่าเคยเห็นเขาตอนเย็นในห้องครัววีเปล่า

ส่วนสาว ๆ อีกสองคนที่เดินเข้ามา คนหนึ่งชื่ออนาสตาเซีย มาจากอิตาลี และเธอทำพาสต้า อีกคนมาจากกรีซแต่ผมจำชื่อไม่ได้

วันนี้ผมทำผัดผักบุ้งราดข้าวทานต่อหน้าบ๊อบบี้ เขาตกใจมากเลยถามผมว่า “เฮ้ย นายกินหมตนี้ด้วยหรือ” ผมก็งง ๆ ว่าอ้าว เราทำกับข้าวเอง ทำไมจะกินไม่หมดล่ะ เลยตอบไปว่า “ทำไมอะ ก็แค่ผัดเอง” แต่พอบ๊อบบี้ทักผมมาแบบนี้ ผมก็เริ่มสับสนในตัวเองว่า ตกลงเขาไม่ชินกับปริมาณการกินของเรา หรือเราทำกับข้าวมากไปนะ เออ จะว่าไปตอนเราทำกับข้าว เราไม่เคยชั่งตวงวัดหรือกะประมาณเลยนี่หว่าว่ามันจะต้องเยอะเท่าไร อะอะก็จับลงกระทะหมด ไม่ได้แคร์เลยว่าเราจะกินหมตมัย

ระหว่างที่ผมกำลังกินข้าวตัวเองอยู่ สาว ๆ เขาก็จับกลุ่มคุยกันหน้าเตา เหลือชายฉกรรจ์สองสามคนนั่งจับกลุ่มกันบนโต๊ะอาหาร ผมเพิ่งมาสังเกตว่าบ๊อบบี้เขาไม่ทำกับข้าว อาศัยประทังชีวิตตอนค่ำ ๆ ด้วยการกินอาหารกล่องไมโครเวฟ เขาเล่าให้ฟังว่า เขาเคยถามแม่ของเขาครั้งหนึ่งว่า ในเมื่อเขาจะไปอยู่ที่เซิร์นแล้ว เขาต้องหัดทำกับข้าวรีเปล่า แม่เขาบอกว่า “ไม่ต้องหอรอกลูก ซู้กินที่โน่นเอา”

จะว่าไปแล้ว การมีเพื่อน ๆ อยู่ด้วยมันก็คลายเหงาได้ดีอย่างหนึ่งครับ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะไม่พูดภาษาไทยเหมือนเพื่อนในไทย แต่ก็ยังดีกว่าทำกับข้าวคนเดียวในห้องครัว ซึ่งมันเหมือนจะดี แต่มันก็เหนงนะครับ ข้อเสียเพียงอย่างเดียวของการมีเพื่อนในห้องครัวคือต้องมาแย่งเตาไฟฟ้าทำกับข้าวที่มีอยู่จำกัดนี้แหละ

วันที่ 34: 7 กรกฎาคม 2560

วันนี้ผมได้ลงชื่อเข้าร่วมเวิร์กช็อปสำหรับ Summer students เกี่ยวกับ Cloud chamber มาครับ

Cloud chamber คืออุปกรณ์การทดลองวิทยาศาสตร์อย่างหนึ่งที่สามารถพิสูจน์ได้ว่ามีอนุภาคต่าง ๆ พุ่งลงมาจากชั้นบรรยากาศโลกจริง ๆ อันเป็นผลมาจากรังสีคอสมิก รังสีคอสมิกคืออนุภาคที่ล่องลอยไป ๆ มา ๆ ในจักรวาล และบางส่วนก็พุ่งลงมายังโลกของเรา เดชะบุญที่เรายังมีชั้นบรรยากาศโลกห่อหุ้มไว้ ทำให้รังสีคอสมิกทำอันตรกิริยากับอนุภาคในชั้นบรรยากาศโลกก่อให้เกิดอนุภาคต่าง ๆ มากมาย เช่น มิวออน พายออน ฯลฯ

อะไรนะครับ ไม่รู้จักมิวออนกับพายออนหรือครับ ไม่เป็นไรครับ ผมจะบอกสั้น ๆ ละกัน มิวออนคืออนุภาคมูลฐานชนิดหนึ่งในกลุ่มเลปตอน มีประจุลบเหมือนกับอิเล็กตรอนแต่หนักกว่ามาก ส่วนพายออน (หรือไพออนแล้วแต่อาจารย์ฟิสิกส์ท่านไหนจะเรียก) คืออนุภาคอีกชนิดหนึ่งที่ประกอบจากควาร์กสองตัว ซึ่งการประกอบกันของควาร์กสองตัวนี้ก็ขึ้นอยู่กับประจุของมันด้วย ควาร์กคืออนุภาคมูลฐานอีกกลุ่มซึ่งปัจจุบันนี้ค้นพบแล้วหกตัว คือ up, down, charm, strange, top และก็ bottom ง่าย ๆ ครับ

Cloud chamber คืออุปกรณ์ตรวจวัดทางเดินของอนุภาคมีประจุครับ หลักการของมันคือทำยังไงก็ได้ให้แอลกอฮอล์ที่ระเหยออกมาจากอะไรสักอย่างด้านบนควบแน่นเป็นละอองและตกลงมายังข้างล่างให้เห็นเป็นหมอก วิธีหนึ่งที่เขาใช้กันในเวิร์กช็อปนี้คือเอาฟองน้ำชุบแอลกอฮอล์ให้ชุ่มและวางไว้ที่ก้นกล่องพลาสติกใส เสร็จแล้วพลิกกล่องให้ฟองน้ำอยู่ด้านบน และเอาแผ่นเหล็กสีดำสนิทวางปิด แล้วก็เอาน้ำแข็งแห้งเย็น ๆ รองไว้ข้างล่าง แอลกอฮอล์จะระเหยออกจากฟองน้ำด้านบน และร่วงลงด้านล่าง พอเจอกับอากาศด้านล่างที่เย็นอยู่แล้วเนื่องจากน้ำแข็งแห้ง แอลกอฮอล์ก็จะควบแน่นเป็นละอองให้เห็น ทีนี้เมื่อมีอนุภาคมีประจุวิ่งผ่านมา อนุภาคเหล่านั้นจะวิ่งผ่านกลุ่มหมอกของแอลกอฮอล์ ทำให้ละอองแอลกอฮอล์แตกตัวเป็นประจุ และละอองแอลกอฮอล์รอบ ๆ จะควบแน่นจนเกิดลายที่เป็นเส้น ๆ ออกมา นั่นคือทางเดิน (track) ของอนุภาคครับ

ทางเดินของอนุภาคที่เคลื่อนที่ผ่านหมอกแอลกอฮอล์จะสังเกตเห็นได้ยากหากเราไม่ปิดไฟห้องครับ วิธีสังเกตคือปิดไฟห้อง และเอาไฟฉายส่องบริเวณด้านล่างใกล้ ๆ กับแผ่นเหล็ก เพื่อให้เห็นหมอกแอลกอฮอล์ ถ้าทำถูกต้อง เราจะเห็นหมอกอิลเล็กตรอนเหมือนทะเลหมอกที่ภูเขาอะไรสักอย่างแถวภาคเหนือของไทยเลยครับ

ฟังดูเหมือนว่า Cloud chamber ที่เราสร้างหุ้่มาก แต่จริง ๆ แล้วเจ้าอุปกรณ์นี้ทำมาจากของสามัญประจำบ้านง่าย ๆ เองครับ (ยกเว้นแอลกอฮอล์กับน้ำแข็งแห้ง) แต่ในนิทรรศการ Microcosm ของเซิร์น (ซึ่งบังเอิญก็ใกล้กับสถานที่ทำเวิร์กช็อปด้วย) มี Cloud chamber ที่ใหญ่ประมาณเครื่องถ่ายเอกสารสองเครื่องต่อกัน ตั้งอยู่ในนิทรรศการด้วยครับ

Microcosm คือนิทรรศการของเชิร์นที่เปิดให้เข้าชมได้ฟรี ช่างในจะบอกเล่าถึงการวิจัยเกี่ยวกับฟิสิกส์อนุภาค โดยเน้นการทดลองเร่งอนุภาคด้วยเครื่องเร่งอนุภาค LHC นิทรรศการนี้เปิดให้เข้าชมได้ฟรีครับ ดังนั้นใครที่มาเที่ยวเจนีวา ผมแนะนำให้มาที่นี่ด้วยนะครับ ไม่ใช่สักแต่ไปดู Jet d'Eau แล้วก็จบ เราควรหัดเรียนรู้อะไรใหม่ ๆ บ้างนะครับ

เครื่อง Cloud chamber ที่ตั้งอยู่ในนิทรรศการมีหลักการเดียวกันครับ คือให้มีละอองของแอลกอฮอล์รวมตัวกันเป็นหมอกบนพื้นผิวสีดำ และให้อนุภาคมีประจุมาทำอันตรกิริยา ตัวเครื่องยังมีปุ่มให้เรากดเพื่อฉีดอนุภาคต่าง ๆ เข้าเครื่อง เช่นอนุภาคอัลฟา (นิวเคลียสของฮีเลียม) และอนุภาคบีตา (อิเล็กตรอนพลังงานสูง) เอาจริง ๆ ผมก็ไม่เข้าใจว่าจะเรียกว่าอัลฟากับบีตาทำไมทำไมไม่บอกตรง ๆ ไปว่าเป็นนิวเคลียสของฮีเลียมกับอิเล็กตรอนก็จบแล้ว

นอกจากนี้เชิร์นยังมี live ถ่ายเครื่อง Cloud chamber ตัวนี้ผ่านเว็บด้วยนะครับ ซึ่งจะให้อารมณ์เหมือนกับ live นั่งดูสีแห่ง แต่อันนี้ประเทืองปัญญาอย่างมากครับ

วันที่ 35: 8 กรกฎาคม 2560

“เธอต้องไป Jungfrau ให้ได้นะ”

รุ่นน้องสุดที่รัก (ประชด) ของผมย้ำเตือนผมก่อนผมจะมายังสวิสเป็นรอบที่หนึ่งล้านสามแสนแปดว่าผมต้องเดินทางไปยังยอดเขาที่สูงที่สุดในยุโรปแห่งนี้ให้ได้ ผมก็ได้แต่ตอบกลับไปว่า "เออ ๆ เดี๋ยวถ่ายรูปมาฝาก"

วันนี้พวกผมตัดสินใจใช้โควต้า Swiss Travel Pass สองวันสุดท้ายเดินทางไปยัง Interlaken ซึ่งเป็นเมืองที่มียอดเขา Jungfrau (อ่านว่ายุง-เฟรา) อันมีสโลแกนว่า “Top of Europe” เนื่องจาก Jungfrau มีระบบรถไฟที่แยกต่างหาก ทำให้ Swiss Travel Pass พาเราไปส่งยังสถานีตีนเขาชื่อ Wengen ได้เท่านั้น หากต้องการขึ้นยอดเขา Jungfrau ต้องเสียเงินซื้อตั๋วอีก พวกผมสี่คนก็ยืนงงหน้าตู้ขายตั๋วยูนานานมาก จนได้ข้อสรุปว่า กัน เฉินหลง และวินโดว์จะซื้อ Jungfrau Travel Pass แบบสามวัน ทำให้พวกเขาสามารถขึ้น-ลงรถไฟแถว ๆ Jungfrau ได้อย่างอิสระ คืออยากไปดูอะไร ๆ แถว ๆ นี้ก็ไป

ตัดภาพมาที่ผมครับ สองสามวันก่อนผมดันไปจองตั๋ว Montreux Jazz Boats รอบพุ่มนี้ราคาตั้ง 65 ฟรังก์สวิส ตอนแรกผมวางแผนไว้ว่าจะเก็บ Swiss Travel Pass วันสุดท้ายสำหรับ Montreux Jazz Train วันที่ 15 แต่ตัวมันเต็มเสียก่อน ผมเลยประชดชีวิตด้วยการจองตั๋วเรือพุ่มนี้เสียเลย และเนื่องจากผมต้องไป Montreux พุ่มนี้ ผมจึงไม่ได้ไปนอนกับน้องที่ Jungfrau

เมื่อคิดได้ดังนั้นแล้ว ผมก็เกิดสังกรรมในใจขึ้นมาว่า “นายไม่มีเวลาดูอย่างอื่นหรอก นายไปดู Jungfrau ก็พอแล้ว เดี๋ยวรุ่นน้องสุดที่รักจะโวยวายเสียเปล่า ๆ” ผมจึงซื้อตั๋วรถไฟขาขึ้นไปดู

Jungfrau และขาลงในวันเดียวกัน และเวลาที่ซื้อตรงกันกับรถไฟขากลับที่พิกที่เจนีวาของผมพอดี เห็นมัย ผมวางแผนมาแล้ว

ยังไม่จบนะครับ นอกจากจะซื้อตั๋วรถไฟแล้ว เรายังต้องเสียเงินจองที่นั่งรถไฟไปดู Jungfrau อีก เองง่าย ๆ คือการจองรอบที่เราจะนั่งรถไฟไป-กลับจาก Jungfrau ซึ่งก็ต้องเสียเงิน แต่ที่สำคัญกว่าเสียเงินคือต้องวางแผนต่อว่าจะขึ้นไปดู Jungfrau ไปเมื่อไหร่ และต้องวางแผนเดี๋ยวนี้ ตอนนี้หน้าตู้ขายตั๋วเลย ผมไม่มีปัญหาเพราะวางแผนมาแล้ว แต่กับน้องอีกสามคนที่ไม่มีแผนนี้สิ

ทันใดนั้น น้องกันก็ทำอะไรที่พวกผมอีกสามคนคาดไม่ถึง นั่นก็คือ เขาตัดสินใจไปดูทะเลสาบรอบ ๆ Jungfrau ก่อน แทนที่จะขึ้นไปดู Jungfrau แบบผมเลย ทำให้เดินกับวินโดว์ถูกบังคับให้ไปดูทะเลสาบกับเขาด้วย ทุกคนซอกมาก เฉินจึงรีบขอโทษขอโพยผมใหญ่เลยว่า “ขอโทษจริง ๆ ที่ผมไม่มีที่ว่าเขาจะเทพีแบบนี้” ก่อนผมไป มันก็บอกอีกว่า “See you at Jungfrau.”

เอาล่ะ ตอนนี้ก็เหลือผมคนเดียวที่จะขึ้นไปดู Jungfrau ละ ผมก็นั่งรถไฟขึ้นไปดู Jungfrau อย่างเหงา ๆ คนเดียว รถไฟขึ้น Jungfrau จะมีสองตอนครับ คือขึ้นไปยังสถานี Kleine Scheidegg ซึ่งจะอยู่ใกล้ Jungfrau ขึ้นมาอีกนิดหนึ่ง และจะเห็นวิวของ Jungfrau ไกล ๆ สวยมาก จากนั้นเราก็ต้องขึ้นรถไฟต่อจากสถานีนั้นไปยัง Jungfraujoch ซึ่งจะเจาะทะลุภูเขาเข้าไปข้างใน สถานีปลายทางอยู่ในตัวภูเขา นะครับ ไม่ได้อยู่บนภูเขา

บน Jungfraujoch จะมีจุดชมวิวหลาย ๆ จุดครับ เอาตั้งแต่เดินเข้ามาก็เจอจุดชมวิวจุดแรกแล้ว ลักษณะเป็นระเบียงง่าย ๆ แต่แข็งแรงพอให้เราเดินไปถ่ายรูปกับ Jungfrau ได้สบาย ๆ ผมจึงถ่ายรูปจากมุมนี้ให้แม่ดูผ่านไลน์ นอกจากจุดชมวิวจุดนี้แล้ว เรายังสามารถขึ้นลิฟต์ไปยังจุดชมวิวอีกจุดหนึ่งคือ Sphinx Observatory ซึ่งนอกจากจะเป็นจุดชมวิวแล้ว ที่นี่ยังเป็นสถานีตรวจวัดที่สูงที่สุดในโลกที่ความสูง 3500 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล ทำให้เราเห็น Jungfrau แบบใกล้ ๆ จริง ๆ

นอกจากวิวสวย ๆ ของ Jungfrau แล้ว ที่นี่ยังมีไวไฟฟรีให้ใช้งานด้วยครับ ซึ่งเหมาะมาก เพราะถ้าสัญญาณโทรศัพท์บนนั้นก็แทบจะไม่มี ผมจึงถือโอกาสนี้โทรหารุ่นน้องสุดที่รัก (ประชด) แต่ไม่ติด ผมเลยโทรหาแม่ ก็ไม่ติดเหมือนกัน ผมจึงถอดใจและเดินไปดูนิทรรศการอื่น ๆ แถวนั้นแทน

สักพัก ก็นั่งกับเพื่อน ๆ ก็ขึ้นมาดู Jungfrau ผมซึ่งเพิ่งเดินกลับมาจากร้านช็อกโกแลต Lindt Swiss Chocolate Heaven ก็เดินสวนกับพวกนี้ พวกน้องยังไม่ได้ขึ้นไปยัง Sphinx Observatory ผมจึงนำทางพวกเขาไป

พอพวกผมขึ้นมาดู Jungfrau อีกรอบ ก็เจอกับอุปสรรคอย่างหนึ่ง คือ อากาศแทนที่จะมีแต่เมฆล่องลอยธรรมดา ๆ แบบตอนผมขึ้นมาครั้งแรก กลับกลายเป็นว่ามีเมฆฝนเข้ามาบัง Jungfrau ที่กั้นกับเพื่อน ๆ ตั้งใจมาดู แคมลูกเห็บยังตกอีกต่างหาก พวกผมจึงวิ่งหนีเข้ามายังตัวอาคาร Sphinx Observatory แทน

และแม่ก็คืนโทรมาตอนนี้เสียด้วย

“ท้อป อยู่ไหนแล้วลูก”

“อยู่บน Jungfrau ครับแม่”

“อะไรอะ”

“ยอดเขาที่สูงที่สุดในยุโรปไง”

“อ้อ แล้วรูปที่ส่งมาให้ในไลน์นี่คือ Jungfrau เหรอ”

“ครับ”

“อ้อ ครับ ๆ สวยครับสวย”

“แม่ ไวไฟบน Jungfrau มันหายากนะแม่ เดียวกลับแล้วนะ”

วันที่ 36: 9 กรกฎาคม 2560

“มีใครจะไปขึ้น Montreux Jazz Boat อาทิตย์นี้มั่งอะ” ผมถามเพื่อน ๆ Summer students ด้วยกันในกลุ่ม Whatsapp สำหรับแฟน ๆ Montreux Jazz Festival เมื่อคืน “ไปด้วยกันเถอะ”

ไม่มีคำตอบจากในกลุ่ม แต่มีคนแปลกหน้าคนหนึ่งส่งข้อความทาง Whatsapp มาหา บอกว่า “หวัดดีท้อป เราซื้อแพทริกนะ นายจะลงเรือเมื่อไหร่ละ”

“เรือออกบ่ายสามครึ่งอะ และเราลงเรือได้ตอนบ่ายสาม นายซื้อตั๋วรึยัง”

“ยังเลย นายซื้อที่ไหน”

“ซื้อกับ La Poste ไปรษณีย์ที่เซิร์นอะ”

“มันต่างกับซื้อออนไลน์ยังไง”

“ไม่ต่างมั้ง ราคาที่พอ ๆ กัน”

“โอเค เราซื้อตั๋วออนไลน์ละ ขอบใจมาก”

เช้าวันอาทิตย์ ผมนัดกับ “แพทริก” ที่จะขึ้นรถเมล์รอบประมาณ 10 โมงครึ่ง ตอนแรกผมก็เข้าใจว่าเขาออนไลน์ที่หอบเดียวกับผม แต่ตอนนี้ผมไม่เห็นเขาที่ป้าย

“นาย ๆ อยู่ไหนแล้วนาย เราอยู่ที่ป้ายแล้วนะนาย” ผมส่งข้อความหาเขา

ไม่มีคำตอบ แต่รถเมล์มาแล้ว ผมทำอะไรไม่ได้เลยต้องขึ้นรถเมล์ พอผมโหนรถเมล์ไปสักพัก ก็มีชายชาวเอเชียคนหนึ่งมาทัก

“ท้อปไซม์ยี่”

“ไซ”

“เราซื้อแพทริกนะ”

“อ้าว เหรอ”

“ใช่ ๆ เราเห็นเสื้อ Montreux Jazz Festival ที่นายใส่อะ” อ้อ ใช่ เราใส่เสื้อราคา 39 ฟรังก์สวิสมาด้วยนี่หว่า

แพทริกเรียนพิสิกส์ที่ฮ่องกง และตอนนี้เขาทำงานกับ ATLAS อยู่ ที่สำคัญกว่านั้นคือเขายังไม่มีตั๋วรถไฟ ผมจึงแนะนำให้เขาซื้อ Swiss Travel Pass แทนเพราะมันคุ้มกว่าการซื้อตั๋วเที่ยวเดียวจริง ๆ พอเรามาถึงสถานีรถไฟที่สนามบิน แพทริกก็เดินไปซื้อ Swiss Travel Pass ที่จุดขายทันที

ยาวจัง เอาเป็นว่าผมข้ามตอนนั่งรถไฟกับแพทริกไปเล่าตอนถึง Montreux ดีกว่า

Montreux เป็นเมืองที่ติดทะเลสาบเจนีวาครับ วิวที่เห็นได้จากที่จัดงานถือว่าสวยมาก ผมกับแพทริกมาถึงงานประมาณบ่าย ๆ แต่กว่าจะขึ้นเรือได้ก็บ่ายสาม เลยคิดว่าจะไปหาอะไรกินกันก่อนในงาน

เราเดินมาถึงบูธขายเบอร์รี่ได้ ด้วยความหิว เราจึงสั่งมากินคนละชิ้น จะว่าไปแล้ว การใช้สรรพนาม "ฉัน" ถือว่าไม่ตรงกับความเป็นจริงเท่าไร เพราะเบอร์รี่ได้มันเยอะมาก ๆ แถมพวกเรายังสั่งแป้งนาโช่มากินอีกกล่องอีก สรุปคือเราอึดมากเลยครับ แถมผมยังเหลือนาโช่อีกครึ่งกล่อง

บ่ายสาม เราเดินมาถึงท่าเรือ คนต่อคิวเยอะมาก เรือเข้ามาเทียบท่า และมีดนตรีแจ๊สดังมาแต่ไกล พวกผมสองคนรู้เลยว่างานนี้มันต้องสนุกแน่ ๆ

บน Montreux Jazz Boat จะมีวงดนตรีสองวงเล่นสดบนเรือสามชั้น มีวงแจ๊สแบบ Funky Jazz อยู่ชั้นล่าง และมีอีกวงเล่นอยู่บนดาดฟ้าเรือ ระหว่างฟัง เราก็สามารถดูวิวบนทะเลสาบเจนีวาเห็นวิวภูเขา เมฆ ทะเลสาบ แลผมได้ฟังเพลงแจ๊สอีก สวรรค์ชัด ๆ

“นายชอบเพลงที่เขาเล่นมัย” แพทริกถามผม

“ชอบสิ โดยเฉพาะวงข้างล่างเนี่ย สนุกมาก แล้วยายล่ะ”

“อ่า เรามาแค่นั่งเรือดูวิวแค่นั้นแหละ แต่เพลงแจ๊สก็ดีนะ”

นอกจากจะมีเพลงแจ๊สบนเรือแล้ว ยังมีบาร์ขายเครื่องดื่มต่าง ๆ รวมไปถึงอาหารเล็ก ๆ น้อย ๆ และมีที่นั่งให้นั่งเฉย ๆ ชมวิวโดยไม่ต้องทำอะไรนอกจากฟังเพลงแจ๊สจากเวทีชั้นล่าง พอนั่งจนเบื่อแล้ว เราก็เดินออกไปดูวิวต่อ สรุปคือชีวิตบนเรือลำนั้นของพวกเราจะวนเวียนระหว่างฟังดนตรีสด นั่ง และยื่นชมวิวครับ วิวจากเรือนอกจากจะมีภูเขาแล้ว ยังมีปราสาทชิลลอน (Chillon Castle) อีกด้วย ถือว่าเป็นบุญตามากครับ

เราขึ้นจากเรือประมาณหกโมงครึ่ง ตลอดสามชั่วโมงที่ผ่านมาเรานั่ง ๆ ยืน ๆ อยู่บนเรือในทะเลสาบเจนีวา และตอนนี้พวกเรายังอึดจากเบอร์รี่โต้เมื่อตอนเที่ยงอยู่เลยครับ ก่อนกลับ พวกเราเดินเล่นในงานเผื่อว่าจะหาอะไรกิน แต่ด้วยความอึดสุด ๆ เราเลยไม่ค่อยเจริญอาหารสักเท่าไร สุดท้ายพวกเราก็ไปหยุดอยู่หน้าร้านไอศกรีม Mövenpick

“นายเอาสักโคนมัย” แพทริกถาม

“เออ เอาสิ”

และพวกเราก็สั่งไอศกรีมโคนธรรมดา ๆ กันไปสองคน โคนค่าเสียหายไปอีกนิดหน่อย เรายืนกินอยู่ในงานจนหมดแล้วค่อยกลับ

ระหว่างนั่งรถไฟกลับเจนีวา แพทริกขอบคุณผม

“ทริบนี้สุดยอดมากเลยนาย ชอบคุณมาก”

“อืม ๆ ไม่เป็นไร” ผมตอบ

วันที่ 37: 10 กรกฎาคม 2560

“ท้อปซื่อไซ้ไปทำอะไรบ้างล่ะ” อาจารย์พัตเคยถามผมครั้งหนึ่งตอนเดินกลับที่พัก

“ก็ทำไข่เจียวอะครับ มันทำอย่างอื่นได้ด้วยเหอครับ”

“ข้าวผัดไง เอาไปผัดกับไข่”

วันนี้ผมไปซื้อปลาแช่แข็งมาครับ ด้วยความอยากลองปลา ผมจึงคิดว่าจะเอาปลาไปผัดกับหัวหอมและไข่ แล้วค่อยราดข้าว

วันนี้ผมหุงข้าวกับเตาไมโครเวฟเหมือนเดิม และก็เอาปลาแช่แข็ง (ละลายแล้วนะครับ) มาผัดกับหัวหอมและไข่ หลักการทำอาหารของผมยังเหมือนเดิมเสมอต้นเสมอปลายครับ คือ ให้กิเลสและความบันเทิงของกระเพาะอาหารนำทาง ผมจึงใส่ปริมาณของที่ผมอยากใส่

คราวนี้ อยู่ดี ๆ ผมก็มีไอเดียขึ้นมาว่า “ทำไมเราไม่เอาข้าวที่หุงเสร็จแล้วไปผัดในกระทะต่อล่ะ” ลึนเสียดใจแล้วผมก็เอาข้าวที่หุงแล้วไปผัดลงกระทะต่อ ผลที่ได้คือข้าวผัดปลาอย่างมั่ว ๆ แต่ก็อร่อย

ผมภูมิใจกับข้าวจานนี้มาก ผมเลยเอาผักชีมาประดับ และถ่ายรูปลงอินสตาแกรมอวดชาวโลกโดยพลัน

วันที่ 38: 11 กรกฎาคม 2560

เมื่อเย็นเลยครับ ขณะที่ผมทำกับข้าวเพลิน ๆ ในวันเดอร์แลนด์ของผมอยู่ดี ๆ ก็มีเพื่อนฝรั่งกลุ่มหนึ่งจู่โจมเดินเข้ามาในห้องครัว หลัก ๆ คือมานั่งเล่นอย่างเดียว

วิวของห้องครัวผมเป็นวิวของ Jura Mountains ซึ่งเป็นเทือกเขาประจำเมือง St Genis เวลาพระอาทิตย์ตกก็จะตกลงตรงภูเขาเลย สวยมาก ยังมีเมฆด้วยนะคุณเอ๊ย งามจริง ๆ

เพื่อนผมคนหนึ่งชื่อไซมอน มาจากนอร์เวย์ เห็นวิวนี้ผ่านหน้าต่างก็ทักว่า “เออ วิววันนี้สวยดีนะ”

ผมเห็นด้วย จึงเดินกลับห้องไปหยิบกล้องเพื่อมาถ่ายรูป แล้วก็รำพึงกับตัวเองว่า “เออ สวยจริง ๆ”

หลังจากนั้นผมก็มานั่งเล่นกับเพื่อน ๆ ไซมอนคนเดิมก็เสนอเกมทายเพลงชาวเน็ตแตร็กจากหนังกัน ไอ้เราก็ไปร่วมวงทายกับเขาด้วยพร้อม ๆ ไปกับล้างจานขามให้เรียบร้อย บางเพลงผมรู้สึกคุ้นมากถึงกับต้องละมือจากอ่างล้างจานมาฟังใหม่ พวกเราเวียนกันเลือกเพลงจากหนังเรื่องต่าง ๆ ไปเรื่อย ๆ จากมือถือของเรา

คราวนี้ก็ถึงคิวผมเปิดเพลงให้คนอื่น ๆ ทาย เพลงแรกผมเลือกเปิด Yumeya's Theme จากหนัง In the Mood for Love ของหว่อง การ์ วู ผมเลือกเพลงนี้เพราะว่าเมื่อวานเราเพิ่งนั่งดูหนังเรื่องนี้พอดี แต่พอทุกคนได้ยินเพลงนี้อีกครั้งก็ร้องโอดโอยเหมือนโดนของ บ๊อบบี้ซึ่งอยู่ในวงกับเขาด้วยถึงกับร้องว่า “เพลงนี้อีกแล้วเหอ”

เพลงที่สองที่ผมเลือกคือ Krakozhia's Anthem เพลงจาก The Terminal หนังโปรดตลอดกาลของผม นำแสดงโดยทอม แฮงค์ส เกี่ยวกับชายคนหนึ่งจากประเทศแถบรัสเซียที่ติดอยู่ในสนามบิน JFK เพราะประเทศเขามีรัฐประหาร ทำให้วีซ่าเข้าประเทศเป็นโมฆะ แถมยังกลับประเทศไม่ได้อีก เพลงนี้คือเพลงชาติของเขา

แน่นอนครับว่ากับเพลงแบบนี้ ไม่มีใครทายถูกกันเลยสักคนครับ

อีกเพลงมาจากหนังโปรดของผมอีกเรื่องหนึ่ง คือ The Legend of 1900 นำแสดงโดยทิม รอท เกี่ยวกับเด็กคนหนึ่งที่เกิดและโดนทิ้งบนเรือ จนมีช่างเครื่องคนหนึ่งไปเจอเลยรับเลี้ยงดู แถมตั้งชื่อว่าเด็กชาย 1900 เพราะ “ฉันเจอเด็กคนนี้ในวันแรกของศตวรรษอันเฮงชวยนี้ ชั้นจะตั้งชื่อว่าแดนนี่ บู้ดแมน ที ดี เลมอนส์ เด็กชายพันเก้าาาาา” พอโตมา เด็กเปรตคนนี้ดันเป็นอัจฉริยะ เปียโนแจ๊สขึ้นมา เขาจึงได้มาเป็นนักเปียโนบนเรือ แต่โลกภายนอกไม่เคยรู้จักเขา เพราะเขาไม่เคย

ขึ้นจากเรือ ทั้งชีวิตของเขาอยู่บนเรือสำราญลำเดียวกันกับที่เขาเกิดนั่นแหละ เขาจึงไม่มีเอกสาร ไม่มีใครแจ้งเกิด ไม่มีสัญชาติ เหมือนเขาไม่มีตัวตนด้วยซ้ำ

หนังเรื่องนี้ยิ่งยากกว่า The Terminal เมื่อกี้ก็อึ้นนะครับ นอกจากทุกคนจะตายไม่ได้แล้ว ผมเลยต้องยอมเสียเวลาเล่าเรื่องนี้ให้ฟังอีก ผมเลยถึงกับสงสัยว่าเขาไม่ค่อยดูหนังแนวเดียวกับเรารึเปล่า ยิ่งเราชอบดูอะไรอินดี้ ๆ อยู่ด้วย หรือเราควรหัดไปดูหนังในกระแสดีล่ะ

วันที่ 39: 12 กรกฎาคม 2560

อีกไม่กี่วันอาจารย์พัตก็ต้องกลับไปทำงานต่อที่ไทยแล้ว อาจารย์จึงชวนพวกผมที่เหลือสี่คน ไปกินพิซซ่ายาวหนึ่งเมตรด้วยกันครับ

ร้านพิซซ่าร้านนี้อยู่ใกล้กับสถานีรถราง เดินเข้ามาได้ง่าย ๆ ตัวร้านเป็นร้านอาหารทั่ว ๆ ไป แต่ที่ประหลาดคือเขาเสิร์ฟพิซซ่าขนาดยาวหนึ่งเมตรจริง ๆ ครับ ด้วยความยาวหนึ่งเมตร เราจึงสามารถเลือกหน้าได้สองหน้า

แต่นั้นไม่ใช่ประเด็นสำหรับวันนี้ครับ เพราะว่าข้าง ๆ ร้านพิซซ่าก็มีลานโบว์ลิ่งติดอยู่ อาจารย์พัตจึงชวนพวกผมไปเล่นโบว์ลิ่งด้วยกันต่อ

ลานโบว์ลิ่งที่พวกเราไปมีลักษณะเหมือนกับลานโบว์ลิ่งที่ไทยครับ คือมีลาน มีแก่นให้โยน โบว์ลิ่ง มีลูกโบว์ลิ่ง มีกระดานคะแนน มีร่องเท้าให้เปลี่ยน ซึ่งผมก็ไม่เข้าใจว่าทำไมต้องเปลี่ยนร่องเท้าด้วย

ขอโทษครับ ผมไม่ค่อยได้เล่นโบว์ลิ่ง ผมเลยแยกไม่ออก

พวกผมสี่คนกับอาจารย์ก็เล่นโบว์ลิ่งแข่งกัน เฉิน วินโดว์ และอาจารย์พัตได้คะแนนดีกว่าผม ซึ่งผมไม่แค้นเท่าไรเพราะรู้ตัวที่ผมไม่ได้โยนโบว์ลิ่งบ่อย ๆ แต่ที่น่าเป็นห่วงคือกันครับ เพราะเขาล้างท่อในสองเฟรมแรก ที่ยากกว่านั้นคือท่อโยนโบว์ลิ่งของเขาไม่มีการพัฒนาใด ๆ ล้างท่อด้วยท่อไหน ก็ยังล้างท่อด้วยท่อนั้นเหมือนเดิม เขาเพิ่งจะมาตีไข่แตกได้ในเฟรมที่สาม และทำคะแนนไม่ได้อีกเลยในเฟรมที่หกถึงเก้าอีกสี่เฟรมต่อกัน น่าสงสารจริง ๆ ครับ

ก่อนกลับ ผมถ่ายกระดานคะแนนเก็บไว้เป็นที่ระลึก

“พี่จะเอาคะแนนผมไปประจานรีเปลา” กันผู้ได้คะแนนเป็นที่โหล่ถามผม

“เปลา เก็บไว้เป็นที่ระลึกเฉย ๆ”

“แค่นั้นหรือครับ”

“ใช่ครับ” ผมเลยยอมซื้อแสดมป์มาดวงหนึ่ง เขียนที่อยู่ของน้องไป และส่งให้เจ้าหน้าที่คนเดิม แค่นั้นเองครับ

พอรู้ว่าวิธีการส่งโปสการ์ดไปยังเมืองไทยมันง่ายขนาดนี้แล้ว ผมจึงประกาศกับเพื่อน ๆ ว่า มีใครอยากได้โปสการ์ดมั๊ย ที่นี้มันก็มีน้องสองคนอยากได้ และทักมาในแชทเฟซบุ๊กของผม

เอาคนที่สองก่อนละกันนะครับ

“หนูอยากได้ค่ะ”

“ของ [คนที่สอง] จะพิเศษหน่อย”

“กลัวจ้งเลยค่ะ”

“พี่จะส่งโปสการ์ดจาก Montreux Jazz Festival ให้ แต่เป็นน้ำลายนิดหน่อย ยังจะเอามั๊ย”

“ได้หมดค่ะ ถ้าพี่ท้อปอยากให้” จริง ๆ คือผมจะส่งโปสการ์ดใบนั้นให้อาจารย์ที่จุฬาฯ แต่ตอนจะเขียนที่อยู่น้ำลายเจ้ากรรมดันหกเสียก่อน ผมเลยไม่รู้จะทำยังไงเลยยกโปสการ์ดใบนั้นให้น้องคนนี้ไปเลย

น้องคนเมื่อก็ไม่ค่อยเรื่องมากครับ แต่คนแรกนี่สิ ตอนแรกผมคิดว่าจะพิมพ์รูปจากสวิสให้ แต่ก็ยังมีรูปน้องคนนั้นที่ยังไม่ได้โพสต์ลงเฟซบุ๊กตั้งแต่ตอนไปเที่ยวต่างจังหวัดด้วยกัน ผมจึงมีทางเลือกสองทางให้น้องเขา

“อยากได้รูปจากไหน รูป [น้องคนแรก] ที่ [ต่างจังหวัด] หรือรูปที่สวิส”

ไม่มีคำตอบ

“ตอบช้า เอรูปหน้าน้องที่ต่างจังหวัดไปละกันนะ”

“สวิสสิคะพี่”

“55555”

“ขำหรือคะ”

“ตอบพี่แบบนี้จ้งเอรูปหน้าน้องไปละกัน”

“ไม่นะ”

“ตกลงเอาอันไหน”

ไม่มีคำตอบ

“ตกลงเอาอันไหน”

“ตามใจพี่เลยค่ะ”

“ดี”

ผมนั่งรถรางมาถึงสถานีรถไฟ Gare Cornavin ร้านอัดรูปอยู่ห่างออกไปไม่ถึงกิโล

“จะถึงร้านละนะ ตกลงเอาตามใจพี่เลยใช่ปะ”

แล้วน้องนั่นก็ลั่นวาจาสิทธิ์ว่า

“ถ้าหนูสวยก็เอา ถ้าไม่สวย ห้าม!!!! เอาอย่างอื่นแทน อีอิ”

“ได้!! ถ้าพี่ส่งรูปจากสวิสไป เราก็ต้องยอมรับนะว่าเราไม่สวย”

“... พี่คะ”

วันที่ 41: 14 กรกฎาคม 2560

วันนี้วันที่ 14 กรกฎาคม เป็นวันชาติฝรั่งเศสครับ

วันชาติฝรั่งเศส หรือวันบัสตีย์ (ตามวิกิพีเดียภาคภาษาไทย) เป็นวันรำลึกถึงวันหยุดสหพันธรัฐ (Fête de la Fédération) วันเดียวกันตั้งแต่ปี ค.ศ. 1790 โดยหนึ่งปีก่อนหน้านี้อีกมีการโจมตีคุกบัสตีย์ (Storming of the Bastille) ซึ่งนับเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญของการปฏิวัติฝรั่งเศสจากระบอบกษัตริย์เป็นสาธารณรัฐ ทั้งฝรั่งเศสจะเฉลิมฉลองกันใหญ่ และจะจุดพลุฉลองกันตระการตาตั้งแต่ปารีสที่เป็นเมืองหลวง ไล่ไปจนถึงเขตบ้านนอกติดเจนีวา เขาก็จะจุดพลุฉลองกันครับ

วันนี้ผมได้ยินมาว่าจะมีการจัดการแสดงพลุที่เมืองเล็ก ๆ ในฝั่งฝรั่งเศสติดกับเจนีวา และเราสามารถนั่งรถเมล์ไปได้ เพราะว่าเครือข่ายรถเมล์ของเจนีวาไม่ได้มีแค่ในเจนีวาครับ แต่มีเครือข่ายขยายข้ามชายแดนไปฝั่งฝรั่งเศสได้ ชาวดีคือผมสามารถนั่งรถเมล์จากที่พักยาว ๆ ไปยังสถานที่จัดงานได้ โดยยอมเสียเวลาอ้อมเข้าเขตเมืองเจนีวาหน่อย ๆ แต่ก็ถึง

ข่าวร้ายคือรถสายนี้มาไม่บ่อย และจะมาห่างกันหนึ่งชั่วโมง ซ้ำร้ายผมเพิ่งเข้าเมืองไปซื้อของมา ทำให้ผมมีเวลาไม่ถึงชั่วโมงเพื่อจะทำข้าวเย็นกิน

วิธีแก้ปัญหามาตอนนี้จึงมีวิธีเดียว คือ รีบ ๆ ทำให้เสร็จแล้วห่อไปกินที่โน่นเลย ปรากฏว่าวิธีนี้เวิร์กครับ และได้ผลดีเกินไปเสียด้วย ผมจึงต้องนั่งรอรถเมล์เกือบสิบนาทีกับข้าวกล่องร้อน ๆ ที่ห่อไปกินนั่นแหละ

สถานที่จัดงานดูพลุเป็นสวนสาธารณะของเมือง มีเต็นท์ขายอาหาร มีเต็นท์สำหรับกินอาหาร ซึ่งกว่าผมจะไปถึงก็ประมาณสามทุ่มกว่า ๆ แล้ว พื้นที่ที่มีโต๊ะจึงเต็มไปด้วยคนฝรั่งเศสจำนวนมากมานั่งกินกัน และรอดูพลุ

แต่ไม่เป็นไรครับ เพราะว่าเรายังมีพื้นที่สนามหญ้านุ่ม ๆ ให้นั่งซิว ๆ อยู่อีกมากมาย ในขณะที่เดียวกันก็มีคอนเสิร์ตแสดงดนตรีฝรั่งเศสไว้ฆ่าเวลารอดูพลุกันไป ผมจึงถือโอกาสรอดูพลุมานั่งกินข้าวที่เพิ่งห่อมาร้อน ๆ บนพื้นหญ้าเสียเลย

สี่ทุ่มครึ่ง พลุชุดแรกก็เริ่มระเบิดบนท้องฟ้า ส่องแสงสว่างไสว หลากสีสน หลากกลดลาย หลากรูปแบบ บ้างก็ระเบิดแล้วหายไป บ้างก็ระเบิดซ้ำระเบิดซ้อน บ้างระเบิดเป็นจุด บ้างระเบิดเป็นเส้น ๆ ผมอยากถ่ายรูปพลุเก็บไว้ แต่น่าเสียดายที่ผมไม่เคยมีขาตั้งกล้อง วิธีแก้ปัญหามาเฉพาะหน้าคือพยายามทำแขนตัวเองให้หนึ่งที่สุดเท่าที่จะทำได้ และอัดค่าความไวแสงให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้

ผลสุดท้ายที่ออกมาไม่ผิดหวังจริง ๆ ครับ ผมได้พลุสวย ๆ เก็บไว้ดูเล่นในกล้อง แต่ตอนกดชัตเตอร์บางครั้ง ผมก็แอบเสียดายนะว่าทำไมเราไม่ลคกล้องมาชื่นชมความงามของพลุจริง ๆ ละ ถ่ายอยู่นั่นแหละ

วันที่ 42: 15 กรกฎาคม 2560

ต่อจาก la Fête nationale เมื่อวาน วันนี้ผมก็มาเที่ยวงาน CERN Hardronic Music Festival ต่อครับ

งาน Hardronic Music Festival คืองานสำหรับคนในเซิร์นที่ชื่นชอบเพลงร็อกมาฟัง คนในเซิร์นด้วยกันมาเล่นดนตรีร็อกกัน ทุกคนที่ขึ้นมาัยเวทีเป็นนักวิทยาศาสตร์และวิศวกรของ เซิร์น และพวกเขาไม่ได้เนิร์ดเลยครับ เขามีงานอดิเรกของเขาในการเล่นดนตรีร็อกนี่แหละ ที่สำคัญคือรายได้จากการขายอาหาร เครื่องดื่ม และของมือสองในงานจะนำไปบริจาคให้กับโรงเรียนในชนบททั่วโลก

จริง ๆ วงดนตรีวงแรกเริ่มเล่นตอนบ่ายสาม แต่ด้วยความซี้เกียจ ผมจึงไปถึงงานหนึ่งทุ่ม ถึง กระนั้นก็ไม่เป็นไรครับ เพราะผมตั้งใจไว้ว่าจะมาดูวง The Cernettes (หรือ Les Horribles Cernettes ลองค้นดูใน YouTube ได้ครับ) ที่เขาอุทิศสำหรับโฆษณาว่าป่า ๆ จะกลับมารวมตัวกัน เป็นครั้งสุดท้าย เพื่อฉลองครบรอบ 25 ปีของการฟอร์มวงของแก๊งค์ป่าเหล่านี้ กว่าแก๊งค์ป่า The Cernettes จะแสดงก็สามทุ่ม ผมจึงไปทำบุญด้วยการซื้ออาหารกินในงานก่อน และดูวงอื่น ๆ ฆ่าเวลา

ฟังไปฟังมา ผมก็รู้สึกว่ทำไมวงนี้นั้นเล่นเพลงคุ่น ๆ จัง เหมือนเคยได้ยินมาก่อน เอ๊ะ เพลง เหมือนกับตอนไปกินบาร์บีคิวกับอาจารย์พัควันนั้นเลยนี่หว่า ฟังไปฟังมาก็เริ่มรู้ว่าวงนี้มาซ้อมเล่น ดนตรีตอนเรามากินบาร์บีคิว อ้อ รู้แล้วว่าเขามาเล่นดนตรีสดให้เราฟังทำไม ผมประทับใจมากจึงเดิน ไปถ่ายรูปที่หน้าเวที โดยไม่แคร์เสียงดัง ๆ จากลำโพงที่อัดหูผมตรง ๆ เลยด้วยซ้ำ

สามทุ่ม วงที่เรารอคอยก็ขึ้นเวที ตอนนี้ท้องฟ้าเริ่มมืด และคนเริ่มมายืนออกันหน้าเวทีมืดฟ้า มัวดิน เวทีเต็มไปด้วยแสงสี และป่า ๆ วง The Cernettes ก็เริ่มร้องเพลง

และเมื่อนั้นแหละครับ ผมได้ค้นพบวงดนตรีโปรดอีกวงหนึ่งของผมแล้วครับ สไตล์เพลงของวง The Cernettes ไม่เหมือนกับวงอื่น ๆ ที่เป็นร็อกแบบเต็มตัว แต่เป็นร็อกที่ฟังสบาย ไม่มีเครื่องดนตรีหนัก ๆ ไม่มีว๊าก ไม่มีสำรอก มีแต่ความฟังสบายเหมือนเพลงยุคของบ้านั้นแหละครับ ผมแอบปิ๊กกับป้าเหล่านี้มากถึงกับไปตั้งอยู่ด้านหน้ากองเต็นท์ยื่นออกหน้าเวทีนั้นแหละครับ พวกเราเต้นกันสนุกมากจนลืมเวลาไปเลย

ผมไม่เคยเข้าผับเข้าบาร์ไปเต้นหน้าเวทีมาก่อน ตอนนั้นผมรู้แล้วว่ามันสนุกยังไง

พอป้า ๆ แสดงจบ ก็มีประกาศว่าป้า ๆ จะแจกลายเซ็นบนเสื้อของวงที่เขามีขายด้วยสนนราคา 20 ฟรังก์สวิสด้วยความปลื้มปิติในป้า ๆ เหล่านี้ ผมจึงยอมควักเงิน 20 ฟรังก์สวิสเพื่อจะได้มีอะไรไปขอลายเซ็นของป้าทั้งสี่คนไปเก็บสะสมไว้ ถึงแม้ว่าป้า ๆ จะไม่กลับมารวมตัวกันอีกแล้ว เพื่อให้รู้ว่าอย่างน้อยเราก็กเคยเสียเงินให้กับวงดนตรีที่เรารักละนะ

วันที่ 43: 16 กรกฎาคม 2560

วันนี้ก็เหมือนกับวันอื่น ๆ ที่ผ่านมาครับ ตรงที่ว่านั่ง ๆ อีกสามคนหนีเที่ยวไปประเทศอื่น ๆ ในยุโรป ผมซึ่งขี้เกียจออกไปหาที่เที่ยวจึงอยากไปที่ ๆ มันไปง่าย ๆ และอาจารย์พัด (อีกแล้ว) ก็เคยเล่าให้ผมฟังว่ามันมีรถเมล์สายหนึ่ง (ไม่ใช่เลข 1 นะครับ) ที่สามารถพาเราไปยังกระเช้าเพื่อขึ้นภูเขาอะไรสักอย่างได้ แต่ต้องสังเกตนิดหน่อย

ภูเขานั้นชื่อ Mt Saleve ครับ เป็นภูเขาที่ตั้งอยู่ในฝั่งฝรั่งเศสตรงข้ามกับฝั่งที่พวกผมพักอยู่ ภูเขานี้มีวิวสำหรับดูเมืองเจนีวาได้ทั้งเมือง และยังมีกระเช้าให้สามารถขึ้นไปได้สบาย ๆ ไม่ต้องปีนให้เหนื่อย แต่ใครที่อยากไต่ Mt Saleve เขาก็ไม่ขัดศรัทธากันนะครับ ข้างบนจะมีร้านอาหาร ร้านค้าเล็ก ๆ ลานสำหรับเล่นพาราเซล (กีฬาเอ็กซ์ตรีมที่เวลาเล่นต้องกางชูชีพออก แล้วค่อยล่องลอยไป ๆ มา ๆ ในท้องฟ้า นั้นแหละครับ ผมไม่แน่ใจว่าเขาเรียกแบบนี้รีเปล่านะ) จุดชมวิวมืองเจนีวาซึ่งสามารถเห็นได้ทั้งเมือง ยาวไปถึงเซิร์นของเราด้วย และทางเดินขึ้นเขา ซึ่งทางเดินขึ้นเขาก็จะมีอะไรอีกหลาย ๆ อย่างเช่นวิวอีกมุมหนึ่งของเจนีวา วิวที่สามารถมองเห็นมองดัลลังได้ และวัดทิเบต

ใช่ครับ ผมไม่ได้พิมพ์ผิด Mt Saleve มีวัดทิเบตตั้งอยู่จริง ๆ ครับ

วัดนี้ชื่อ Shedrub Choekhor Ling เป็นวัดทิเบตบน Mt Saleve ก่อตั้งขึ้นในเดือนกันยายน ปี ค.ศ. 2010 และองค์ทะไลลามะองค์ปัจจุบันเคยเสด็จประพาสมายังวัดแห่งนี้ในวันที่ 12 สิงหาคม ค.ศ. 2011 ภายในวัดจะมีส่วนที่เป็นร้านอาหารสักอย่างที่ผมไม่กล้าเข้าไป เพราะกลัวว่าตัวเองจะไม่มีเงินไปกินอาหารทิเบตในฝรั่งเศสแน่ ๆ อีกส่วนเป็นวัดทิเบตจริง ๆ มีธงสี ๆ มีพระพุทธรูปตามนิยามหายาน มีการตกแต่งแบบวัดในนิยามหายานของจริง วัดนี้เปิดให้เข้าชม

ได้ตั้งแต่วันอังคารถึงวันอาทิตย์ และปิดวันจันทร์ วันนี้เป็นวันอาทิตย์ ผมจึงถือโอกาสเดินเข้าไปเสียเลย

ภายในตัววัดเป็นวัดแบบทิเบต ผนังทำจากไม้ มีพระพุทธรูปหลักตั้งตรงกลาง ด้านข้างมีพระโพธิสัตว์หรือองค์อะไรสักอย่างที่ผมก็ไม่แน่ใจกว่าเป็นพระโพธิสัตว์รีเปลา ที่แน่ ๆ คือมีหลายองค์มาก ด้านหน้าพระประธานมีข้าวและแยมถวายเป็นพุทธบูชา วัตถุประสงค์ต่าง ๆ พระสังกัจจายน์ พระบรมสารีริกธาตุ (รีเปลา) และยังมีองค์จตุคามจากไทยวางไว้ด้วยครับ

เบื้องซ้ายของพระประธานยังมีอาสน์ที่ประดับรูปขององค์ทะเลลามะองค์ปัจจุบัน อาสน์นั้นประดับอย่างเรียบง่าย มีผ้าคลุมสีเหลืองนวลคลุมรูปองค์ทะเลลามะ และเหมือนจะมีปะหมี่กิ่งสำเร็จรูปอีกสามห้องประดับอยู่บนอาสน์ ผมไม่เข้าใจจริง ๆ ครับว่าทำไมเขาต้องเอาปะหมี่สามห้องไปวางไว้ที่อาสน์ขององค์ทะเลลามะ ใครรู้ช่วยบอกผมทีครับ

นอกจากพระพุทธรูปแล้ว ยังมีที่นั่งสำหรับผู้มาปฏิบัติธรรม นั่งสมาธิ และทำวัตร เสียดายที่ผมไม่เห็นพระสักรูปแถวนี้ ไม่งั้นผมคงถามเขาแล้วว่าที่นั่งพวกนี้เขาใช้ทำอะไรบ้าง เมื่อมองออกไปข้างนอก เราจะเห็นธงสี ๆ เหมือนในสารคดีท่องเที่ยวเมืองทิเบตเลยครับ ทำให้เรารู้สึกว่าเราอยู่ที่ทิเบต ไม่ได้อยู่เจนีวาแม้แต่น้อย

ผมเดินออกจากวัดทิเบตแห่งนี้ด้วยความปิติ ไม่นึกเลยว่าเราจะได้เจอกับวัดทิเบตบนสถานที่ท่องเที่ยวสิ้นคิดแบบนี้ ผมเลยสงสัยว่า เฮ้ย มันน่าจะมีวัดไทยในสวิสที่เราสามารถไปได้บ้างสิ ผมจึงหยิบมือถือเพื่อค้นหาวัดไทยในสวิส และผมก็ไปเจอวัดศรีนครินทราราม เป็นวัดไทยที่ตั้งอยู่ในสวิตเซอร์แลนด์ ชาวร้ายคือวัดนี้ตั้งอยู่ที่เมือง Olten ซึ่งถ้าเราเดินทางเลยไปอีกหน่อยเราไปถึงซูริคได้เลย

เออ ไม่ไปก็ได้

วันที่ 44: 17 กรกฎาคม 2560

วันนี้วันเกิดผมครับ

คือผมไม่ค่อยได้คาดหวังอะไรกับวันเกิดเท่าไรหรอก เพราะผมรู้ตัวดีว่าผมไม่ควรคาดหวังอะไร ถ้าเราคาดหวังอะไรสักอย่างแล้วไม่ได้ ผมจะผิดหวัง และเวลาเราตกอยู่ภายใต้ความคาดหวังของคนอื่น ๆ เช่น คนอื่นฝากเราซื้อของจากเซิร์น เราจะเริ่มอึดอัดว่าเราต้องทำตามที่เขาขอ ถ้าไม่ทำ ความเลวร้ายที่เป็นไปได้มีตั้งแต่โดนตัดพ้อ โดนตำ ถึงขั้นทะเลาะกันและงอนกันก็มี ดังนั้นผมจะไม่ค่อยคาดหวังว่าคนอื่น ๆ จะต้องซื้อของขวัญให้เรา คนอื่น ๆ ที่ไปต่างประเทศและกลับมาจะต้องซื้อของมาให้เรา ไม่ครับ ผมไม่อยากเป็นภาระเขาหรอก

ดังนั้น ผมจะดีใจมากเวลาที่มีคนมาแอบปีเบิร์ตเดย์บนเฟซบุ๊กของผม เวลามีคนเดินมาหาผม แล้วบอกว่า “วันนี้วันเกิดเธอ แอปปีเบิร์ตเดย์นะ” และยิ่งดีใจใหญ่ถ้ามีคนซื้อของขวัญให้ เพราะอย่างน้อยนั้นก็แสดงว่ายังมีคนเห็นหัวเรา ยิ่งแคร์เรา ยังมีคนที่เห็นเราเป็นมนุษย์ เป็นคน ไม่ใช่เครื่องจักร ไม่ใช่แอนดรอยด์ ไม่ใช่อะไรก็ไม่รู้ที่ไม่ใช่คน และดำรงอยู่บนโลกใบนี้อย่างโง่ ๆ แบบใคร ๆ ก็ทอดทิ้ง

และด้วยความไม่คาดหวังว่าจะมีคนซื้อของขวัญให้ ผมจึงคิดอ่านจะไปซื้อของขวัญวันเกิดให้ตัวเองเสียเลย ก่อนหน้านั้นผมไปซื้อเกม Naruto Shippuden Ultimate Ninja Storm 4 ในสัปดาห์ช่วง Summer Sale มาครับ และก็ค้นพบว่าเราต้องเล่นเกมนี้กับคอนโทรลเลอร์สักตัว ถ้าได้ของ Xbox จะดีมาก เพราะปุ่มและก้านบังคับทุกอันที่ใช้ในเกมมันตรงกันหมดเลย จริง ๆ จะใช้คีย์บอร์ดแทนก็ได้ แต่ผมลองเล่นแล้ว และรู้สึกว่ามันแยกว่าที่คิดไว้

คิดดูนะครับ เมื่อวันเสาร์ ก่อนจะไปดู Hardronic Music Festival ผมถึงกับเดินห้างสองสามแห่งเพื่อดูว่ามีคอนโทรลเลอร์ Xbox One สีไหน ราคาเท่าไรบ้าง ผมเคยเจอคอนโทรลเลอร์สีหนึ่ง ชื่อ Ocean Shadow เป็นสีฟ้าอมเขียวแบบน้ำทะเลไล่เฉดตัดกับสีดำสวยมากจริง ๆ ผมจึงตระเวนไป ๆ มา ๆ ยังห่างต่าง ๆ ที่น่าจะมีร้านขายอุปกรณ์ไอทีขาย และได้ซื้อสรุปว่าเขาขายราคาเดียวกันหมดเลย

วันนี้ผมนั่งทำงานตามปกติ และคิดไว้ในใจว่าเราจะต้องไปซื้อคอนโทรลเลอร์ตัวนั้นให้ได้ แต่ด้วยความนั่งเพลิน กว่าจะรู้ตัวว่าเราควรออกไปซื้อของขวัญวันเกิดให้ตัวเองก็เข้าไปแล้ว วันนี้วันจันทร์ด้วย ผมต้องไปซื้อของจากคาร์ฟูร์อีก เราจะเข้าเมืองไปซื้อและกลับมาคาร์ฟูร์ทันหรือ

ด้วยปัญหาเจ้ากรรมนี้ ผมจึงยอมไม่ไปซื้อของขวัญให้ตัวเอง และยอมตัดใจไปซื้อของคาร์ฟูร์เข้าห้องแทน เพราะคอนโทรลเลอร์มันกินไม่ได้ เอาจริง ๆ ผมรู้สึกผิดหวังนะ เพราะผมก็เตรียมการ์ดวันเกิดให้ตัวเองไว้แล้ว และอยากมีช่วงเวลาที่ได้แกะห่อของขวัญที่เพื่อนที่เป็นตัวเองซื้อมาให้สักครั้งในชีวิต เราแกะห่อของขวัญในวันเกิดของเราครั้งสุดท้ายเมื่อไหร่จะ จำไม่ได้แล้ว

เดียว ๆ ๆ นี่เรากำลังคาดหวังอยู่นี้ เราต้องไม่คาดหวังสิ

วันที่ 45: 18 กรกฎาคม 2560

วันนี้ผมเดินกลับเข้าห้องอย่างปกติทุกวัน เหน็ดเหนื่อยจากการทำงาน และโยนกระเป๋าลงเตียง (ใช้ครับ เตียงสามารถเป็นที่วางของได้นะครับ ไม่ใช่วางตัวอย่างเดียว) ทันใดนั้นผมก็นึกขึ้นได้ว่าเราลืมอะไรสักอย่างไป

เราลืมกล่องข้าวไว้ที่เชิรน์นี้หว่า แถมยังไม่ได้ล้างด้วย

เนื่องจากผมรู้สึกว่าคุณควรไปเอากล่องข้าว ผมจึงมีทางเลือกสองทาง คือ หนึ่ง รอรถเมล์ จากที่พัก ซึ่งกว่าจะเวียนมาถึงคงมีตักก่อน สอง คือ เดินกลับ

หากดูจาก Google Maps แล้ว ระยะทางระหว่างที่พักของผมกับเซิร์นมันก็ได้ไกลมากเท่าไร แต่หนึ่งก็ไกลกว่า ๆ เอง แถมทางเดินมีลักษณะชันนิดหน่อยตามลักษณะภูมิประเทศ ดังนั้นถ้าเราไม่ได้รับมาก การเดินไปเซิร์นก็ถือว่าเป็นการออกกำลังกายอย่างหนึ่ง แต่วันนี้ผมรู้สึกอยากวิ่งเพื่อสุขภาพบ้างอะไรบ้าง

และนั่นคือจุดเริ่มต้นของภารกิจวิ่งไปเซิร์นของผมครับ

ผมหยิบมือถือ เปิดแอป Endomondo ที่ไม่ได้ใช้มานานหลายเดือน (คือผมไม่ค่อยมีโอกาสออกไปวิ่งเท่าไรครับ ขอโทษด้วยครับ) และเริ่มจับเวลาวิ่ง เอาจริง ๆ จุดที่ผมใส่อยู่นี้คือสี่อโบลองทางกงชาสันธรรมดา และรองเท้าผ้าใบธรรมดา ดูสภาพแล้วมันห่างไกลจากคำว่ามาวิ่งออกกำลังกายมากครับ เหมือนผมกำลังรีบไปทำอะไรสักอย่าง แต่ผมมาวิ่งจริง ๆ นะครับ ดูแอป Endomondo บนมือถือผมได้นะ

พอผมวิ่งมาเรื่อย ๆ ฟังเพลงเพลิน ๆ ก็มาถึงทางเข้า B ของเซิร์น ผมใช้บัตรผ่านวิ่งเข้าไป และคิดว่าอูตส์มาวิ่งมาถึงนี้ จะหยุดกลางคันทำไม วิ่งถึงตึกที่เราลืมห่วงข้าวเลยดีกว่า คิดได้ ดังนั้นผมก็วิ่งตามทางที่ผมจำได้ว่าเห็นจากรถ shuttle bus ไปถึงตึกที่ผมลืมห่วงข้าวทิ้งไว้

ผมวิ่งมาถึงตึก มาหยิบกล่องข้าวที่โต๊ะ และเดินไปหาเงินซึ่งยังทำงานอยู่

“อ้าว พี่กลับไปแล้วไม่ใช่เหรอ กลับมาทำไมอะ”

“พี่ลืมห่วงข้าว”

“ทำไมพี่ไม่โทรบอกผมอะ ผมจะได้ไปหยิบให้พี่ไง”

“ไม่เป็นไร เกรงใจ”

วันที่ 46: 19 กรกฎาคม 2560

สำหรับผมแล้ว การถ่ายรูปรูปหมู่เป็นความอึดสาหัสอย่างหนึ่งครับ เพราะว่าคุณต้องเกณฑ์คนมาถ่ายรูป คุณต้องสั่งเขาให้ประจำตำแหน่ง คุณต้องกะประมาณจำนวนคนในเฟรม คุณต้องคอยคุมไม่ให้เขาหลุดเฟรม คุณต้องคอยเช็คกว่าใครหลับตาบ้าง สั้นมาก ๆ ก็ไม่ได้ เดี่ยวคนที่ถ่ายด้วยเขาจะรำคาญและไม่มาถ่าย เอาแค่ถ่ายรูปรูปหมู่ยี่สิบกว่าคนนี่ก็วุ่นวายแล้วครับ

วันนี้ครับ เขานัดพวกเราที่เป็น Summer Students มาถ่ายรูปกันประมาณ 300 กว่าคน หน้า Globe of Science and Innovation

ใช้ครับ 300 กว่าคนจริง ๆ ครับ ผมไม่ได้พิมพ์เลขศูนย์เกินมาหนึ่งตัวนะครับ วันนี้เขานัดถ่ายรูปรูปหมู่พวกเราตอนเช้าตอนแปดโมงสี่สิบ แต่กว่ารถ shuttle bus จะมารับเราก็แปดโมงสี่สิบแล้ว ผมจึงยอมเดินจากที่พักไปเสียเลย (ใช้ครับ แบบเดียวกับที่วิ่งเมื่อวานเลยครับ)

พอผมมาถึงอาคารรับรองซึ่งอยู่ตรงข้าม Globe ผมก็เห็น Summer students จำนวนหนึ่งยืนออกันอยู่ด้านหน้า พร้อมจะถ่ายรูปแล้ว แต่ก่อนที่ผมจะไปถึงที่นั่นได้ ผมรู้สึกว่าคุณต้องทำสิ่งที่สำคัญที่สุดก่อน

ผมต้องไปปลดทุกข์ ผมปวดมาก สงสัยชนมบังเมื่อเช้ามืดทำพิษแน่ ๆ

เอาละ ผมไปปลดทุกข์เสร็จแล้ว และตอนนี้ผมก็ยืนงงในดง Summer students กว่าสามร้อยคน Summer students มาจากทุกที่ทุกทวีปในโลกครับ และการเอาคน 300 กว่าคนที่รู้จักกันมานั่ง ๆ ยืน ๆ ในที่เดียวกัน ทำให้การฟังคนจัดตำแหน่งเพื่อถ่ายรูปที่ยืนด้านหน้าพวกเราว่าเขาพูดว่าอะไรได้ไม่ถนัดนัก ต้องอาศัยความร่วมมือของคนทั้ง 300 คนเพื่อหุบปากและฟัง มันไม่ถนัดนะครับ แถมน้ำนี้อากาศดี อรุณเบิกฟ้า นกกาโบยบิน ออกหากินรำเรงแจ่มใสมาก แต่ดั่งจืดหน้าพวกเราเข้าอย่างจัง พวกเรา 300 คนจึงต้องนั่งและยืนถ่ายรูปเหมือนมานั่งเข้าแถวเคารพธงชาติในตอนเช้ากับแดดเปรี้ยง ๆ แบบไทย ๆ

ตอนแรกผมก็ยืนอยู่กับฝรั่งด้านหลังเพราะผมมาช้า แต่พอผมไม่เห็นกล้อง ผมก็เริ่มกลัวว่าถ้าเขาไม่เห็นเราละ ถ้ากล้องถ่ายเราไม่ติดละ ถ้าเขาถ่ายรูปไปแล้วและลงในเว็บ แล้วมันไม่มีเราอยู่ในรูป เราจะเศร้ามากเลยนะ เพราะปกติผมก็ไม่ค่อยมีรูปตัวเองอยู่แล้ว ปกติผมเป็นคนถ่ายให้คนอื่น ๆ แต่ไม่ค่อยจะมีใครถ่ายให้ผมเลย (จริง ๆ คือผมคัดรูปที่ผมดูไม่หล่อทิ้งไปเสียหมด ดังนั้นนายไม่ต้องแปลกใจหรอกว่าทำไมถึงไม่ค่อยมีรูปนายนะทีป) ยิ่งตอนนี้เป็นเวลาสำคัญในชีวิตของผม แต่ถ้าไม่มีรูปผม ผมจะเอาไปบอกใครได้ละว่าผมเคยเข้าโครงการ Summer student ของที่นี่

คิดได้ดังนั้น ผมจึงเขยิบตัวเข้าไปนั่งในแถวหน้าแถวสุดท้าย คือผมอยากออกกล้องนะ แต่ไม่ได้อยากออกสื่อมากขนาดนั้น ผมขอนั่งในแถวแบบนี้แหละ ขอแค่เขาถ่ายติดผมในรูป ผมก็ดีใจแล้ว

มีอยู่อย่างเดียวที่พอจะทำให้พวกเราว่าวได้ครับ คือ ช่างภาพคนหนึ่งบินโดรนขึ้นฟ้า พอพวกเราเห็นโดรนบินขึ้นฟ้าดังวี ๆ แล้วก็รู้สึกว้าว และผมหวังว่าจะมีรูปจากโดรนมาให้ดูกัน เพราะเอาเข้าจริงแล้ว ผมก็ไม่ค่อยแน่ใจว่ากล้องถ่ายติดผมจริง ๆ รีเปล่า

วันที่ 47: 20 กรกฎาคม 2560

วันนี้วินโดว์ชวนเข้าไปซื้อของในเมืองครับ และพวกเราก็นัดมาเจอกันที่ห้างแห่งหนึ่งชื่อว่า Manor ไกล่สถานีรถไฟ Gare Cornavin มาซื้อหมูสามชั้นกลับไปทำกินกัน ก่อนหน้านั้นวินโดว์กับฉินไปเข้าเมืองก่อน และกว่าผมจะเข้าเมืองมา ทั้งคู่ก็เดินเลยไปยังร้านขายน้ำหอมละครับ ดินะที่เรามีเนตมือถือ เราจึงนัดเจอกันที่ซูเปอร์มาร์เกตในห้าง

ที่นี้พอผมไปเดินรอพวกนั้นอยู่ในซูเปอร์มาร์เกตในห้าง ผมก็เจออะไรที่น่าสนใจมากอย่างหนึ่งในซูเปอร์แห่งนี้ คือ ที่แคชเชียร์มีคนยืนต่อคิวหนึ่งแถว และมีการเรียกคิวเข้าไปยังแคชเชียร์หมายเลขต่าง ๆ กัน ซึ่งน่าแปลกใจมาก เพราะผมไม่เคยเห็นการต่อคิวจ่ายเงินที่แคชเชียร์มาก่อน ต่อให้เป็นที่เงินวาก็เถอะ

ข้อดีเท่าที่ผมพอนึกออกคือ เราไม่ต้องทนดูแถวจ่ายเงินแถวอื่นเคลื่อนตัวเร็วกว่าเรา ทำให้เกิดความอิจฉาริษยาเสียเปล่า ๆ อีกอย่างหนึ่งคือเราไม่ต้องเสียงเพื่อจะสลับแถวจ่ายเงินไปอีกแถวที่เราคิดว่ามันต้องเร็วกว่าแถวที่เรายืนอยู่ตอนนี้ นอกจากนี้ ในเมื่อเราไม่ต้องมีแถวจำนวนมาก ๆ ทำให้คนยืนรอต่อคิวจ่ายเงินไม่ต้องยืนเกะกะคนอื่น ๆ ที่กำลังเดินเลือกซื้อของกันอยู่ ซึ่งเป็นปัญหาในซูเปอร์มาร์เกตที่อื่น ๆ ทั้งในไทย สวิส และฝรั่งเศส (ใช้ครับ คาร์ฟูร์ที่ผมเดินไปซื้อของบ่อย ๆ ก็เจอปัญหานี้เหมือนกัน)

ลองคิดดูนะครับ ถ้าซูเปอร์มาร์เก็ตที่ไทยจะใช้วิธีแบบนี้บ้าง เราจะมีชีวิตที่สงบสุขในซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดไหน ผมอยากให้พารากอนเริ่มนำร่องก่อนเลยครับ

วันที่ 48: 21 กรกฎาคม 2560

วันนี้เป็นวันจัดงาน CERN Summer Student Webfest วันแรกครับ

CERN Summer Student Webfest คือการประกวดทำเว็บไซต์หรืออะไรก็ได้ที่เกี่ยวข้องกับเซิร์น เช่น ทำเกม แพลตฟอร์มเพื่อการศึกษา บริการที่เหมาะสมแก่การไปทำสตาร์ทอัพ หรือแม้กระทั่งสิ่งประดิษฐ์ก็ยังได้

ก่อนหน้าี่สองสามวัน ผมไปร่วมทีมกับเพื่อน ๆ ชาวฝรั่งเศสที่อยากทำเกมลงเว็บ แล้วผมก็ไปในฐานะกราฟิกดีไซน์เนอร์เพื่อออกแบบกราฟิกให้เขา พวกเราก็คุยกันว่าเราจะออกแบบเกมอย่างไร จะมีองค์ประกอบอะไรบ้าง และเราจะทำอะไรในเกมได้บ้าง

ถึงแม้ว่าเราจะคุยวางแผนกันมาสองสามวันก่อนแล้ว แต่งานจริง ๆ เพิ่งจะเริ่มเอาวันนี้ตอนเย็นครับ เริ่มจาก pitch session เป็นช่วงโฆษณาโปรเจกต์ของเราให้คนที่ยังไม่มีกลุ่มมาเข้าร่วมในนาที่สุดท้ายก่อนจะแยกย้ายไปทำงาน และนำเสนอผลงานที่นั่งทำกันอีกที่วันอาทิตย์

ก่อนหน้าี่ผมเล่าให้ฉินฟังว่าผมจะเข้าร่วมทีม Webfest ด้วย เขาก็บอกว่า “เคยไปแข่ง Hackathon ครั้งนึง เขาไม่นอนกันเลยอะพี่” ผมก็เตรียมใจไว้แล้วว่าเราคงต้องมาทำงานที่โรงอาหาร 1 แบบไม่ได้นอนแน่ ๆ แต่เอาเข้าจริง พอดตึกก็มีสมาชิกในทีมกลับไปนอนที่โรงแรมแล้วครับ

นอนดีกว่า ไว้ทำงานพรุ่งนี้ต่อ

วันที่ 49: 22 กรกฎาคม 2560

“ดูบรรยากาศหน่อย” ฉินส่งข้อความมาถามผม ขณะที่เขาไปเที่ยวที่ไหนสักแห่งในยุโรป

วันนี้คือวันที่สองของการประกวดทำเว็บ CERN Summer Student Webfest ครับ ผมกับเพื่อน ๆ ตอนนี้นำกำลังทำเกมเกี่ยวกับการออกแบบเครื่องเร่งอนุภาคโดยเอาชิ้นส่วนต่าง ๆ มาต่อกัน ผมกับเพื่อนสาวชาวมุสลิมอีกคนหนึ่งทำกราฟิก ส่วนเพื่อน ๆ ที่เหลือในทีมออกแบบระบบหน้าเว็บและเขียนสมการเพื่อจำลองลำโปรตอนในเครื่องเร่งอนุภาค

ผมเป็นคนออกแบบกราฟิก ดังนั้นจอคอมของผมจะแปลกตาไปจากเพื่อน ๆ ในทีม ในขณะที่เพื่อน ๆ ่วนอยู่กับกาเขียนโค้ด ผมกลับนั่งคิดเฉย ๆ หาทางออกแบบชิ้นส่วนให้ดูเข้ากันมากที่สุด และก็ลงมือวาดรูปบนคอม พอเพื่อน ๆ มาเห็นแล้วพอใจกับที่ผมออกแบบ ผมก็แค่ส่งรูปให้เขาเอาไปใช้บน GitHub ให้เขาโหลดลงไปยังโพลเดอร์เดียวกับโค้ดได้เลย ไม่ต้องย้ายไฟล์ไปไหนมาไหนให้

วุ่นวาย นี่คือข้อดีของ GitHub ครับ เอาจริง ๆ ผมก็เพิ่งรู้ว่าผมสามารถส่งรูปภาพเข้าไปได้ด้วย ไม่ใช่แค่โค้ดอย่างเดียว

พื้นที่ทำงานส่งประกวดของพวกเราทั้งสิบกว่าทีมอยู่ที่โรงอาหาร 1 ครับ นอกจากนี้ทางผู้จัดงานยังใจดี มอบคูปองอาหารราคา 15 ฟรังก์สวิสมาให้พวกเราไปซื้ออาหารกินกันได้ตามสบาย ใครใคร่กินอะไรก็ไปกิน ใครใคร่ตักอะไรก็ไปตัก ข้อเสียเพียงอย่างเดียวของการมากินอาหารในโรงอาหารนี้ตอนวันเสาร์-อาทิตย์คือมันไม่ได้มีเมนูอาหารทุกเมนูแบบเดียวกับตอนวันปกติ วันนี้ผมไม่ค่อยแฮปปี้กับอาหารหลักของเขาสักเท่าไร ผมเลยไปตักสลัดบาร์

ตักไปตักมา ด้วยกิเลสของผม ผมจึงได้สลัดราคาเกือบ 15 ฟรังก์สวิสผมเกือบต้องจ่ายเอง แต่ก็ถือว่าคุ้มนะ

พอกินข้าวเสร็จแล้ว พวกเราก็ทำงานต่อ เฉินอยากดูบรรยากาศ ผมจึงถ่ายรูปส่งไปให้เขา สองสามรูป ในขณะที่คนอื่น ๆ กำลังเขียนโค้ดอยู่

“มีกีทีมอะ”

“สิบกว่าทีมมั้ง มีข้าวเที่ยงฟรีด้วยนะ งบ 15 ฟรังก์สวิสอยากกินอะไรไปสั่งในโรงอาหาร 1 เอง” ผมพยายามพูดให้เขินเขาอิจฉาเล่น ๆ บ้าง ในฐานะที่เขาอยากมางานนี้ตั้งแต่ก่อนจะมาเซิร์น แต่สุดท้ายดันไม่ไปงานนี้เพื่อออกไปตะลอน ๆ ยุโรปเสีย

“ที่เหลือไปไหนกัน”

“อาจจะนั่งอยู่มุมอื่นอะ คือปลั๊กที่นี้น้อยไป”

ฉินกดไลค์ “ไปโต๊ะผมสิ ยืมปลั๊กมา แล้วคืนด้วย ฮ่า ๆ ๆ”

วันที่ 50: 23 กรกฎาคม 2560

วันนี้เป็นวันสุดท้ายของงานประกวด Webfest ครับ และเราต้องขึ้นไปนำเสนอผลงานของเราแล้ว

ก่อนหน้านี้พวกเพื่อน ๆ ที่ทำได้สำหรับเกมในเว็บต่างสาละวนกับการเขียนอินเทอร์เน็ตเพชให้เข้ากับที่ผมออกแบบไว้ ทำให้ชิ้นส่วนที่ผมออกแบบต่อกันได้ และเขียนระบบการจำลองลำโพรตอนในเครื่องเร่งอนุภาคขึ้นมา ผมเห็นงานที่พวกเขาทำแล้วรู้สึกว่างานวาด ๆ ชืด ๆ เขียน ๆ กราฟิกของผมดูง่ายไปเลยเมื่อเทียบกับความอุตสาหะเขียนโค้ดของเขา แต่ในขณะเดียวกัน ผมเหมือนกับพระเจ้าที่กำกับหน้าตาและทิศทางการออกแบบของเกมทั้งหมด เหมือนจะยิ่งใหญ่แน่ครับ แต่ผมว่าจริง ๆ แล้วเราทำงานร่วมกันเป็นทีม และพวกเราก็รับฟังความคิดเห็นของกันและกัน ใครอยากได้กราฟิกอะไรแบบไหน ผมก็ออกแบบมาให้ และในขณะเดียวกัน พวกเขาก็พยายามทำให้ได้รูปแบบที่ดีและใกล้เคียงที่สุดเท่าที่เขาจะทำได้ในเวลา 48 ชั่วโมง

สี่โมงเย็น พวกเราเดินเข้าหอประชุมเพื่อนำเสนอผลงานของเรา พร้อมกับกลุ่มอื่น ๆ บางกลุ่มถึงขั้นอุตสาห์อดนอน บางกลุ่มมีแวพพยายามจนถึงขั้นมีการวางแผนเหมือนหน่วยจู่โจมอะไรสักอย่างตั้งแต่ pitch session เมื่อวันศุกร์ละ แต่กลุ่มผมนี่ไม่ครับ กลุ่มผมเป็นเด็กอนามัยหน่อย ๆ คือกลับไปนอนที่ที่พักทั้งสองวันเลย

พอผมได้มาดูผลงานของกลุ่มอื่น ๆ ที่ทำกัน ก็พบกับความเป็นไปได้ที่หลากหลายมาก เช่น บางกลุ่มใช้ Augmented Reality ซึ่งเป็นฟีเจอร์ใหม่ใน iOS 11 เพื่อจำลองการชนกันของอนุภาคแบบเรียลไทม์ ผู้ใช้สามารถถือ iPad ไป ๆ มา ๆ เพื่อดูการชนกัน อีกกลุ่มใช้ Microsoft Hololens เพื่อจำลองเครื่องตรวจจับอนุภาคต่าง ๆ ตรงหน้าสด ๆ อีกคน (ที่สมัครเข้าประกวดคนเดียวในทีม) ใช้แถบ LED ต่อกันเพื่อสร้างแบบจำลองการเร่งลำโพรตอนในเครื่องเร่งอนุภาคในชั้นต่าง ๆ ของเซิร์น แถมยังทำเกมมือถือเล็ก ๆ มาให้ใช้งานด้วยกันได้ด้วย บางกลุ่มไปโป๊กส์ที่การสื่อสารในองค์กร บางกลุ่มทำเว็บการศึกษาฟิสิกส์ในภาษาอาหรับ เอาจริง ๆ ไอเดียนี้ถือว่าดีมากนะครับ เพราะเขาบอกว่าสื่อการเรียนการสอนฟิสิกส์ในภาษาอาหรับยังมีน้อย ผมคิดว่าการมีเว็บนี้จะทำให้เด็ก ๆ ที่พูดอาหรับเป็นภาษาแม่ได้มีโอกาสมากขึ้น

พอพวกเรานำเสนอทั้งหมดทุกกลุ่มแล้ว คณะกรรมการก็ขอตัวไปตัดสินใจก่อน ระหว่างนี้พิธีกรก็แก้เบื่อด้วยการสุ่มผู้โชคดีในห้องแจกอีกรโกแลตชิ้นเล็ก ๆ กันไป แรก ๆ ก็น่าตื่นเต้นดีครับ แต่พอผ่านไปเรื่อย ๆ คนในห้องประชุมแทบทุกคน รวมถึงคนที่นั่งข้าง ๆ ผมก็ได้ช็อกโกแลตกันแล้ว เหลือเราที่ยังไม่ได้ อะไรกัน ทำไมพระเจ้าถึงทำอย่างนี้กับเราล่ะ ทุกครั้งที่พิธีกรสุ่มชื่อออกมาแล้วไม่ได้ชื่อผม ผมจะรู้สึกหงุดหงิดว่าทำไมชื่อเรายังไม่ออกสักที ในเมื่อช็อกโกแลตเยอะขนาดนี้แล้วมันก็ควรจะได้ทุกคนรวมถึงเราสิ

ในที่สุดชื่อผมก็ออกเป็นคนรองสุดท้าย ผมดีใจมากเลยร้องออกมา

“เย่!”

ป.ล. ลืมบอกไป รางวัลที่หนึ่งตกเป็นของทีม (ที่ประกอบด้วยคนเดียว) ที่ทำแบบจำลองเครื่องเร่งอนุภาคจากแถบไฟ LED นะครับ

วันที่ 51: 24 กรกฎาคม 2560

วันหนึ่ง อาจารย์พิศพาพวกเราเดินเข้าไปในเมืองเพื่อไปหาซื้อเครื่องปรุงอาหารไทยต่าง ๆ ร้านนั้นอยู่ใกล้ Gare Cornavin (สถานีรถไฟ) เดินไปนิดหน่อยก็ถึงแล้ว คนขายเป็นคนเวียดนามแต่พูดไทยได้ เนื่องจากร้านนั้นเป็นร้านที่เดินเข้ามาได้ง่าย แถมอาจารย์แนะนำว่าร้านนี้ราคาถูกกว่าร้านข้าง ๆ ร้านนี้จึงกลายเป็นร้านโปรดเวลาผมจะไปซื้อของที่ปกติไม่มีขายในคาร์ฟูร์ ประมาณว่าถ้าผมอยากกินต้นหอมหรือผักอะไรก็ตามที่มีในไทย แต่ไม่มีในยุโรป ผมก็ต้องมาซื้อที่ร้านนี้แหละ

วันนั้น ขณะที่เรากำลังจะจ่ายเงินกับป้าเจ้าของร้าน เราก็ไปสะดุดตากับแป้งโกกิหนึ่งซองเล็ก ฉะนั้นได้ไอเดียว่าทำไก่ชุบแป้งทอดกันเถอะ ด้วยความไม่เคยทำของทอดมาก่อน ผมเลยเอาด้วย เลยหยิบซองแป้งโกกิหนึ่งถุงลงตะกร้า

เวลาผ่านไป ผมก็ลองเอาแป้งโกกิมาทอดกับปลา แต่ด้วยความที่ไม่เคยใช้แป้งโกกิทอดเนื้อมาก่อน ผมเลยผสมแป้งกับน้ำเย็นตามที่สุดตรบอกไว้ด้านหลังซอง แต่ผสมไป ๆ มา ๆ รู้สึกว่าทำไมมันไม่เห็นชั้นเหมือนในทีวีเลยล่ะ พอทอดออกมาแล้ว แป้งที่ชุบกับปลาหายไปหมด และเดือดร้อนผมต้องชดเชยเอาคราบแป้งโกกิที่ติดกระทะออกหมด

ตั้งแต่นั้นมา ผมเลยไม่แตะแป้งโกกิอีกเลย จนวันนี้ผมรู้สึกที่แป้งโกกิซองนี้มันอยู่ในตู้เย็นของเรานานไปละนะ เราควรใช้มันได้แล้ว

คิดได้ดังนั้น ผมจึงเริ่มคิดใหม่ ทำใหม่ พยายามกะประมาณส่วนผสมระหว่างน้ำเย็นและแป้งจนกระทั่งส่วนผสมมันเริ่มข้นแบบที่เคยเห็นในทีวี เมื่อได้ที่ดังนั้น ผมก็เอาไส้กรอกหั่นครึ่งและปลาที่หั่นเป็นชิ้น ๆ ชุบแป้ง และลงทอดในกระทะ

ผลที่ได้ดูแย่มากครับ แป้งทอดไม่เกาะกับปลาเลย ส่วนไส้กรอกนี่ยิ่งแล้วใหญ่ หลุดตลอด ผมเลยเติมแป้งให้กับไส้กรอกขณะที่อยู่ในกระทะ ทำให้ผมได้ไส้กรอกทอดห่อด้วยแป้งชุบแป้งทอดเหมือนคนผอมใส่เสื้อหนาวตัวบักเอ็ง ดูตลกมากครับ ผมเลยวางบนมาม่าผัดไข่ที่ทำเตรียมไว้แล้ว และถ่ายรูปพร้อมกับแต่งแคปชั่นตลก ๆ ลงอินสตาแกรม

แต่พอกินเข้าไปแล้วก็ไม่ตลกเลยครับ กินแล้วรู้สึกเลี่ยนมากเพราะเราใส่น้ำมันมากไป ผมจึงพิมพ์คอมเมนต์ตัวเองในเฟซบุ๊ก (คือผมลิงก์ให้อินสตาแกรมแชร์รูปลงเฟซบุ๊กให้แล้ว)

“เลียนจิ้ง นายทำอาหารภาษาอะไรเนียท๊อป”

“เราขอโทษ สงสัยเราใช้น้ำมันเยอะไป”

วันที่ 52: 25 กรกฎาคม 2560

ตอนนี้เป็นช่วงโค้งสุดท้ายของโครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนเซิร์นของผมแล้วครับ

อย่างที่ผมเคยบอกไปแล้วว่า ผมไม่ได้มาที่เซิร์นเพื่อมาฟังเล็กเซอร์ บ่าย ๆ ก็เดินแถว ๆ ในตัวเมือง เสาร์อาทิตย์ก็ออกไปเที่ยว ไม่ใช่ซะครับ ผมมีโครงการที่ผมต้องทำส่งเขา และช่วงนี้งานที่ผมพูดถึงก็เริ่มจะยากและท้าทายขึ้นมาแล้วครับ ความยากส่วนหนึ่งก็คือเราจะต้องใช้ความรู้ทางสถิติเพื่อวิเคราะห์ปริมาณที่ได้จากการทดลองต่าง ๆ

ถามว่าทำไมสถิติถึงสำคัญขนาดนั้น เราต้องเข้าใจก่อนว่าการวัดหรือสรุปความอะไรสักอย่างมันไม่สามารถทำการทดลองเพียงครั้งเดียวแล้วบอกได้เลยว่ามันเป็นแบบนี้ เช่น สมมติว่าคุณถูกหวย คุณจะยอมสรุปมั๊ยครับว่าคุณซื้อหวยแล้วคุณจะถูกตลอด คุณอาจจะถูกกินเอาในงวดต่อไปก็ได้ ดังนั้น หากคุณต้องการพิสูจน์ว่าคุณคือลัทธิที่ซื้อหวยทุกงวดแล้วถูกทุกงวด คุณต้องซื้อหวยและถูกหวยให้ถี่พอจนเราสามารถสรุปได้ว่า เออ คุณเป็นลัทธิที่แมนจริง ๆ คราวนี้วิชาสถิติก็สามารถช่วยให้คุณวิเคราะห์ได้ว่าคุณเป็นลัทธิที่แมนจริง ๆ รีเปล่า ก่อนที่คุณจะล้มละลายไปกับหวยเสียก่อน

การคำนวณทางสถิติในปัจจุบันมีสองแบบ คือ แบบ Frequentist และแบบ Bayesian (ใครรู้คำแปลภาษาไทยช่วยกรุณาบอกผมด้วยนะครับ ขอบคุนครับ) สถิติแบบ Frequentist คือการคำนวณจากความถี่ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เช่น โยนเหรียญแล้วออกหัว 40 จาก 100 ครั้ง เราก็จะบอกว่าเหรียญนี้มีโอกาสออกหัว 40 เปอร์เซ็นต์

แต่บางครั้ง ข้อมูลที่เราได้มานั้นก็น้อยเกินกว่าที่เราจะสรุปได้โดยใช้สถิติแบบ Frequentist ครับ เนื่องด้วยข้อจำกัดทางการเก็บข้อมูล หรือโอกาสการเกิดเหตุการณ์แบบนี้มันน้อยจริง ๆ เช่น กาแล็กซี่ในอวกาศระเบิด หรือการชนของโปรตอนสองลำได้ผลแบบหนึ่ง เราจะต้องเปลี่ยนไปใช้สถิติแบบ Bayesian แทน หลักการง่าย ๆ คือเรามีแบบจำลองอันหนึ่ง แล้วสมมติว่าเราอยากวัดค่าอะไรสักอย่างจากข้อมูล เราต้องคำนวณหาความน่าจะเป็นว่าถ้าค่าที่เราต้องการวัดเป็นเท่านี้ ความน่าจะเป็นที่ข้อมูลจะออกมาแบบนี้เป็นเท่าไร และจะมีค่าสำคัญอย่างหนึ่งคือ “ระดับความเชื่อมั่น” สมมติว่าเราวัดค่าอะไรสักอย่างได้สักค่าหนึ่งที่ระดับความเชื่อมั่น 95% นั่นแปลว่าเรามั่นใจ 95% ว่าเราวัดได้ที่ค่านี้นะ โดยค่าที่ว่ามันนี้ต้องมีการบอกช่วงว่ามันครอบคลุมเท่าไร เราถึงมั่นใจ 95% ว่ามันใช่

ขอตัวไปทำงานก่อนนะครับ

วันที่ 53: 26 กรกฎาคม 2560

วันนี้อาจารย์ที่ปรึกษาชวนผมกับเพื่อน ๆ ที่ทำงานด้วยกันกับเขาไปกินบาร์บีคิวที่บ้านเขาครับ

บ้านของอาจารย์ที่ปรึกษาอยู่ไม่ไกลมาจากเซิร์น ผมกับเพื่อนอีกคนที่ไม่มีจักรยานไปไหนมาไหนจึงเลือกเดินไป โดยอาศัย Google Maps นำทาง Google Maps ก็พาเราเดินผ่านสวนอุนุ่นที่มีไว้สำหรับทำไวน์ สองข้างทางเป็นสวนอุนุ่นขาวซึ่งสวยงาม โดยเฉพาะเวลาพระอาทิตย์กำลังจะตกเอาตอนเวลาหนึ่งทุ่มนะคุณ

พวกเราเดินผ่านสวนอุนุ่นไปเรื่อย ๆ และถกเถียงกันว่าไวน์เกิดขึ้นบนโลกได้อย่างไร คนค้นพบไวน์คนแรกบนโลกเขาทำได้อย่างไร เขาเอาอุนุ่นมาหมักแล้วเขาก็กิน “อุนุ่นเน่า” ที่บ่มจนได้ที่ลงไปได้อย่างไร หรือว่าการค้นพบไวน์เป็นความบังเอิญหรืออุบัติเหตุ ประมาณว่ามีคนลืมหิ้งอุนุ่นไว้นานแล้วเสีย และพอมันคั้นน้ำที่มาจากของเน่าเสีย เขาก็ดันชอบขึ้นมา เพราะกินแล้วรู้สึกแฮปปี้หรือไม่ว่าความจริงจะเป็นแบบไหน เราก็ไม่ได้หิบบมือถือมาคั้นหาว่าการค้นพบไวน์ครั้งแรกเป็นอย่างไร ทั้ง ๆ ที่ผมก็มี 4G อยู่ในมือถือ

เราเดินมาถึงบ้านอาจารย์ก่อนคนอื่น ๆ อาจารย์ก็ชวนพวกผมเข้าบ้านเขา บ้านของเขาเป็นบ้านเช่าหลังเล็ก ๆ แต่ดูจากสภาพแล้ว บ้านหลังนี้มีอายุเป็นร้อย ๆ ปีแล้ว ด้านนอกบ้านมีหินก่อโดยรอบ อาจารย์อยู่บ้านหลังนี้กับแฟนของเขาสองคน ชั้นสองมีระเบียงไว้สำหรับดูวิวเมืองเจนีวาอย่างย่อ ๆ แฟนของอาจารย์ต้อนรับเราด้วยสแน็กเล็ก ๆ เพื่อรอให้คนอื่น ๆ มาถึง

ผ่านไปสักพัก คนอื่น ๆ ก็เริ่มมาถึงบ้านอาจารย์ และมีนักวิจัยหลังปริญญาเอกคนหนึ่งทำงานกับอาจารย์ กับแฟนของเขามาด้วย ทั้งคู่ทำผิดหม้อย่างเงินขนาดใหญ่และ “แกงไทย” หนึ่งกล่องเพื่อให้พวกเราได้แบ่งกันกิน ผมเป็นคนไทย ผมเลยสงสัยว่า “แกงไทย” นี้มันคือแกงอะไรกันแน่ ผมเลยถามคุณแฟนของเขา เขาเลยบอกว่าเป็นแกงพะเนง แต่สีของแกงพะเนงดูจืดชืดมาก ไม่จัดจ้านเหมือนที่บ้าน เพราะว่าเขาใส่กะทิมากจนทำให้ได้แกงพะเนงสูตรที่ไม่เผ็ดมากสำหรับฝรั่งเลยพอเข้าใจได้

สักพัก อาจารย์ลงมืออย่างไ้กรอกให้พวกเราทั้งหมดเกือบสิบชีวิตกินกัน หลังจากกินไ้กรอกแล้ว พวกเราก็นั่งคุยกันไปเรื่อย ๆ จนพระอาทิตย์ตก พอพระอาทิตย์ตก แฟนอาจารย์ก็หยิบคอมไฟอันเล็ก ๆ น่ารัก ๆ มาวางไว้กลางวง “อันนี้ฉันซื้อมาเป็นของขวัญวันคริสต์มาสให้แม่นะ” แฟนอาจารย์เล่าให้ฟัง ซึ่งมันก็ดูเหมาะสมมาก เพราะว่าคอมไฟนี้เปลี่ยนสีเป็นสีแบบน่ารัก ๆ ได้หลาย ๆ สี เหมาะกับการเป็นของขวัญอย่างมาก

เรานั่งคุยกันเรื่อย ๆ หลังพระอาทิตย์ตกดิน ท้องฟ้ามืด อากาศเริ่มเย็น และมีคอมไฟอยู่ตรงกลางวง เราเปลี่ยนเรื่องคุยกันไปเรื่อย ๆ อย่างสบาย ๆ ก่อนกลับ แฟนอาจารย์เลี้ยงกาแฟพวกเรา ผมไม่ดื่มกาแฟ ดังนั้นเมื่อแฟนอาจารย์บอกว่า “ใครอยากกินชาก็ได้นะ เดี่ยวฉันจะชงชาดื่มเองด้วย” ผมเลยบอกว่า “งั้นผมเอาด้วยนะครับ” ไป ๆ มา ๆ ผมกับแฟนอาจารย์เป็นคนดื่มชาในวงแค่สองคน เพื่อน ๆ ที่เหลือกับอาจารย์ดื่มกาแฟกันหมด

สรุปแล้วพวกเราแฮปปี้กับปาร์ตี้บาร์บีคิวที่บ้านอาจารย์มาก ไม่ใช่เพราะไส้กรอกที่อาจารย์ย่างอร่อยอย่างเดียววนะครับ แต่พวกเราได้คุยกัน แลกเปลี่ยนเรื่องราวต่าง ๆ กัน เพราะพวกเรามาจากประเทศต่าง ๆ กัน มีประสบการณ์และวัฒนธรรมต่าง ๆ กัน การได้มาคุยกันในเรื่องอื่น ๆ ที่ไม่ใช่งานทำให้พวกเราผ่อนคลายกันมาก อย่างน้อยที่สุดผมก็รู้สึกผ่อนคลายคนหนึ่งแหละครับ

วันที่ 54: 27 กรกฎาคม 2560

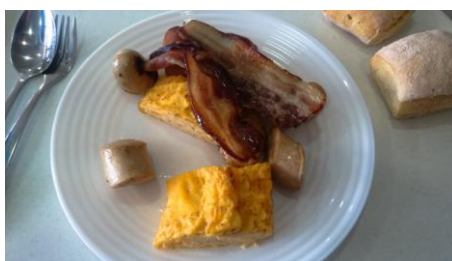
วันนี้ผมตื่นสายครับ

บอกกันตรง ๆ ด้าน ๆ เลยครับว่าผมตื่นสาย แล้วพอตื่นสายแล้วทำไงล่ะ ก็ต้องกระวีกระวาดอาบน้ำ แต่งตัว และรีบวิ่งลงมาขึ้น shuttle bus ให้ทันสิ ผมไม่ได้กินข้าวเช้าที่ที่พัก เมื่อมาถึงเซิร์นแล้ว ผมก็ตัดสินใจเดินเข้าโรงอาหารและตักข้าวเข้ากินเลย

อาหารเข้าในโรงอาหารของเซิร์นเป็นแบบคล้ายกับบุฟเฟ่ต์โรงแรมครับ มีเบคอนทอด ไส้กรอก ออมเล็ต สลัด เนื้อ cold cuts ฯลฯ แต่จะต่างกันสองจุด คือ หนึ่ง มันไม่ฟรี สอง มันคิดราคาตามน้ำหนัก ชีดละ 2.30 ฟรังก์สวิส

ด้วยความหน้ามืดตามัวเพราะไม่ได้กินข้าว หิวก็หิว ใอันนั้นก็อยากกิน ใอันนี้ก็อยากกิน ผมเลยตักเอา ๆ ๆ ใส่จานจนพอใจ และเดินไปคิดเงินที่แคชเชียร์ ที่แคชเชียร์จะมีตาชั่งชั่งน้ำหนักพวกอาหารที่ปกติขายเป็นชีด และมันเชื่อมต่อกับคอมพิวเตอร์ตรงแคชเชียร์ ดังนั้นเมื่อผมเอาอาหารเข้ามาชั่ง คอมพิวเตอร์ก็จะอ่านค่าน้ำหนักจากตาชั่งตรง ๆ และคำนวณราคาออกมาเลย

ในที่นี้ ด้วยความหน้ามืดตามัวของผมที่อะอะตักแต่ของที่อยากกินแบบสักแต่ตักเอา ๆ ผมจึงโดนค่าเสียหายไปเกือบ 10 ฟรังก์สวิส ผมช็อกมาก เพราะว่า เฮ้ย เราตักมาแค่นี้ เราโดนเกือบ 10 ฟรังก์สวิสเลยเธอ รู้จ้เรากินข้าวเช้าที่ที่พักดีกว่า

อาหารเข้าวางอยู่บนโต๊ะตรงหน้า ผมเริ่มกินอย่างคับแค้นใจในความตามใจปากของตัวเองจริง ๆ ต้องรีบด้วย เพราะอีกสิบห้านาทีจะเริ่มเรียนเล็กเซอร์กันแล้ว ดินะที่น้ำดื่มที่นี้กดฟรี

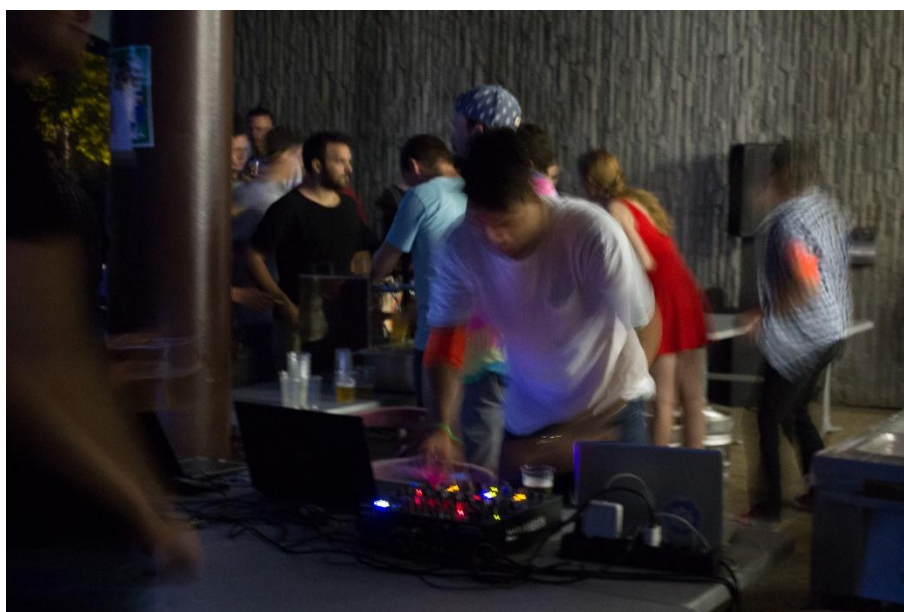
วันที่ 55: 28 กรกฎาคม 2560

วันนี้มีปาร์ตี้ครับ เป็นปาร์ตี้สำหรับ Summer student โดย Summer student เพื่อ Summer student โดยเฉพาะ เป็นปาร์ตี้เล็ก ๆ ที่จัดกันเอง แต่ชวน Summer students ทั้งหมดสามร้อยกว่าคนมารวมตัวกัน

ปาร์ตี้เป็นปาร์ตี้ที่ง่าย ๆ จัดที่ร้านอาหาร 2 ในงานมีขายเครื่องดื่มง่าย ๆ มีโต๊ะนิดหน่อย มีดีเจคอยเปิดเพลงในงาน และมีตกแต่งนิดหน่อย งานเริ่มหนึ่งทุ่ม ผมจึงกลับโรงแรม หยิบกล้องและนั่งรถกลับมาอีกรอบเพื่อมาปาร์ตี้ที่แห่งแล้งสุด ๆ

ปาร์ตี้เริ่มหนึ่งทุ่ม แต่คนที่มาร่วมงานน้อยมาก ๆ จนผมเริ่มสงสัยว่าเขาู้เรื่องงานนี้รึเปล่า หรือเขาู้ แต่เขาไม่ยอมมา คนที่มาร่วมงานก็มีแค่สองสามกลุ่ม ผมจึงไม่มีทางเลือกนอกจากไปยืนดื่มน้ำอัดลมกับเพื่อน ๆ กลุ่มน้อย ๆ ที่ยืนกันอยู่ ก่อนมานี้ ผมก็คิดว่างานปาร์ตี้นี้จะมียองกินขาย เหมือนกับงาน Hardronic Music Festival แต่เมื่อมาถึงงานผมก็ต้องผิดหวัง เพราะเขาขายแต่เครื่องดื่มอย่างเดียว ไม่ได้ขายของกิน

เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ พระอาทิตย์เริ่มตกดิน ฝรั่งก็เริ่มรวมตัวกันมากขึ้น พอยังมีดี ผมก็เริ่มสังเกตว่าผมเริ่มเดินในงานยากขึ้น และหาที่นั่งยากขึ้น เพราะคนเริ่มเยอะขึ้นจริง ๆ ภายในสองสามชั่วโมงหลังจากเปิดปาร์ตี้ ผมก็นึกว่าฝรั่งเขาจะมีนิสัยตรงเวลาเสียอีก หรือว่าเขาไม่ค่อยซีเรียสกับปาร์ตี้ แต่ไปจริงจังกับการมาตรงเวลาในโอกาสอื่น ๆ กันนะ

สี่ทุ่ม ท้องฟ้ามืดแล้ว หลอดไฟที่เขาจัดหามาให้ก็มีแค่สองสามดวง แต่ปาร์ตี้ยังมีต่อไปครับ ยังมีเพลงจากดีเจ ยังมีเครื่องดื่ม และตอนนี้ฝรั่งจำนวนมากรวมตัวกันทำกิจกรรมเข้าจังหวะ (เต้นรำ นะครับ) ผมก็ไปร่วมวงด้วย จนกระทั่งเพิ่งมานึกได้ว่าอาจารย์ในโครงการครูสอนฟิสิกส์เขามาฝาก กระเป๋าไว้ที่ห้องเราสองใบเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว และเขาจะมาเอากระเป๋าคืนนี้ ผมเลยยอมจำใจแยก ออกจากกลุ่มเพื่อนของผมและกลับที่พัก อีกเหตุผลหนึ่งคือผมยังไม่ได้กินข้าวเย็นเลยครับ หิว

คุณผู้อ่านบางคนอาจสงสัยนะครับว่าเพื่อน ๆ นักเรียนไทยอีกสามคนไปไหน มาทำงานมั๊ย คืนนี้เงินเดือนของเขา ส่วนอีกสองคนที่เหลือนั้น เอาจริง ๆ ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันครับ แต่ที่แน่ ๆ ทั้งสองคนนี้ไม่มาร่วมปาร์ตี้ สงสัยเที่ยวอยู่มั้ง

วันที่ 56: 29 กรกฎาคม 2560

ผมจำได้เลยว่าวันเสาร์วันแรกที่ผมมาที่เจนีวาใหม่ ๆ เนื่องจากน้องอีกสามคนไปดู Mont Blanc กันหมด จึงเหลือผมที่ติดอยู่ที่เจนีวาวันเสาร์ - อาทิตย์ ผมไม่ยอมนั่ง ๆ นอน ๆ อยู่ในห้องพัก จนเหี่ยวเฉาตายอย่างเดียวแน่ ๆ ผมจึงตัดสินใจเข้าเมืองเพื่อไปดู Jet d'Eau แต่นอกจาก Jet d'Eau ผมได้ไปยังอีกสถานที่หนึ่ง คือ Musées d'art et d'histoire de Genève หรือพิพิธภัณฑ์ศิลปะและประวัติศาสตร์เจนีวา

Musées d'art et d'histoire de Genève เป็นพิพิธภัณฑ์ศิลปะและประวัติศาสตร์ที่เก็บสะสมผลงานศิลปะ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นภาพวาด และวัตถุโบราณต่าง ๆ ที่ขุดค้นพบได้ในบริเวณเจนีวา งานศิลปะที่จัดแสดงมีตั้งแต่ยุคกลาง ยุคเรอเนสซองซ์ ไปจนถึงยุคศิลปะร่วมสมัยที่งานศิลปะเริ่มจะไม่ตรงไปตรงมาและทำความเข้าใจยากขึ้นเรื่อย ๆ

วันแรกที่ผมเข้าไป ผมออกมาด้วยความปลื้มปิติมาก เพราะก่อนหน้านี้ผมเคยลงเรียนวิชา “ศิลปะยุคต้นสมัยใหม่” ซึ่งเกี่ยวกับศิลปะในยุคแถบ ๆ เรอเนสซองซ์ ที่เน้นการวาดภาพจากเนื้อหา ในศาสนา โดยเฉพาะพระคัมภีร์ไบเบิล เช่นภาพวาด The Last Supper อันโด่งดัง หรือ The Creation of Adam ที่ชาวเน็ตทั่วโลกชอบเอามาล้อเลียนกัน ในยุคสมัยนั้นยังนิยมการวาด ภาพโดยอิงตามเทพปกรณัมกรีก ส่วนใหญ่เป็นรูปเทพที่เป็นชายและหญิงแก้ผ้าทำอากัปกิริยา ต่าง ๆ กัน เช่นรูป The Birth of Venus ข้อดีของการวาดในแนวนี้นี้คือศิลปินสามารถวาดรูปขุนนาง แก้ผ้าได้ โดยให้ขุนนางมีความเชื่อมโยงเกี่ยวกับเทพ เช่น สวยเหมือนวินัส สูงศักดิ์เหมือนซุส รูปงาม อย่างอะพอลโลก็ว่ากันไป

ถามว่าผมปลื้มปิติตรงไหน ย่อหน้าที่แล้วไม่เห็นบอก ที่ผมปลื้มเพราะว่าที่นี่มีภาพวาดที่วาด ในยุคนี้เยอะมากครับ เช่นภาพวาด Adoration of the Magi เป็นภาพขณะมีนักพรตมาเยี่ยมชม พระเยซูถึงสามคน หรืออันที่ไม่ใช่ภาพวาดก็มีรูปปั้น Venus and Adonis เป็นรูปเทพวินัสกับชาย เลี้ยงแกะที่วินัสแอบไปปิ้งชื่อว่าอะโดนิส เรียกได้ว่าไม่ต้องไปลูฟวร์ ผมก็ได้ชื่นชมศิลปะแนวนี้นี้แล้ว

ด้วยความปลื้มปีตินี้ ผมจึงโพสต์เฟซบุ๊กประกาศว่าใครที่เคยเรียนวิชานี้ควรมาสักการบูชาที่
แห่งนี้สักครั้งหนึ่งในชีวิต แล้วก็มีรุ่นน้องคนหนึ่งมาคอมเมนต์ว่า “อยากไปบ้าง”

วันนี้วันเสาร์ เป็นฤกษ์งามยามดี และผมก็ติดอยู่ที่เจนีวาด้วย ผมจึงตัดสินใจพาน้องเที่ยว
ผ่านวิดีโอคอล ก่อนไปผมก็นัดกับน้องดีดีเลยว่าผมจะไปนะ ไปวิดีโอคอลคุยกัน เดี่ยวพาทัวร์ให้ครบ
เลย ผมบอกน้องไปโดยไม่ได้เกรงใจ 4G ที่เหลือของผมเลยครับ น้องบอกว่าอาจจะกลับบ้านไม่ทัน
แต่พຽ່ງนี้້น้องอยู่ ซึ่งผมวางแผนไว้ว่าพຽ່ງนี้້จะไปดู Mont Blanc เลยต้องไปวันนี้แทน น้องตอบ
กลับมาว่า “โอเค งั้นถ้าถึงบ้านทันเดี๋ยวบอก”

บ่ายสองโมง ผมมาถึงมิวเซียม และน้องคนเดิมส่งข้อความมาบอกว่า “น่าจะไม่ทัน 555 ไม่
เป็นไร ะ”

“พี่ถึงมิวเซียมแล้วนะ อุตส่าห์ถ่อมานี้เพื่อน้องเลย”

“ถ่ายรูปมาฝากหน่อย”

“กลับถึงบ้านก็โหมง”

“ดีกอะ สีห้าทุ่ม [ที่ไทย] ซอรีเด้อ”

วันที่ 57: 30 กรกฎาคม 2560

ช่วงนี้ผมติดเพจ Thais Pointing at Things มากครับ เป็นเพจรวมภาพข่าวฮา ๆ โดยมี
ตัวแบบคือคนไทยที่เอะอะอะไร ๆ ก็ชี้ เช่น ชี้จอร์ ชี้รอยแตกบนถนน ชี้ที่จอดรถโล่ง ๆ หรือแม้กระทั่ง
ชี้ป้ายบอกทาง ผมในฐานะคนไทยจึงอยากทำตามแบบนี้บ้าง เผื่อจะได้มีโอกาสลงเพจ

วันนี้ผมนั่งรถบัสไป Chamonix ครับ เป็นเมืองเล็ก ๆ ในฝรั่งเศสที่มี Mont Blanc ภูเขา
ยอดนิยมน่าจะมีหนังสือแนะนำเที่ยวแนะนำไว้ว่าก่อนตายต้องไปให้ได้สักครั้ง โดยไม่สนฐานะทาง
การเงินของเราเลย จุดชม Mont Blanc ยอดนิยมจุดหนึ่งที่เงินแนะนำผมมาคือ Aiguille du Midi
เป็นยอดเขาที่มีจุดให้ชมความงามของ Mont Blanc ใกล้ ๆ ได้ และที่สำคัญคือเขามีกระเช้า (ผมไม่
ปีนหรือ Aiguille du Midi สูง 3842 เมตรนะครับ) ผมจึงซื้อตั๋วขึ้นไปดู

ก่อนไป ผมเช็คสภาพอากาศมาแล้วว่าจะมีเมฆเล็กน้อยบน Mont Blanc ซึ่งถูกใจผมมาก
เพราะหากมีเมฆเล็กน้อยที่มาตัดกับยอด มาล้อมกับยอด ภาพที่ได้จะสวยมาก เพราะภาพที่ได้จะ
เหมือนกับเมฆเคลื่อนตัวมาเล่นกับยอดเขา เหมือนนางแบบกำลังคล้องผ้าแพรอะไรสักอย่างด้วย
ความเหนียมอาย

พอผมขึ้นกระเช้าไปถึงจริง ๆ แล้ว สิ่งแรกที่เจอคือคนครับ วันนี้วันอาทิตย์ แดดตอนเที่ยง
ด้วย ทำให้มีคนอยู่เป็นจำนวนมาก ข่าวร้ายอีกอย่างคือเรายังไปไม่ถึงยอด หากต้องการไปให้ถึงยอด

ด้านบนต้องต่อคิวขึ้นลิฟต์ไปอีกทอดหนึ่ง ด้วยความที่มาถึงที่แล้วผมไม่อยากให้เสียเที่ยว ผมจึงยอมรอไป 45 นาที สีสืบห้านาทีเพื่อขึ้นลิฟต์เลยนะครับ

มาถึงยอดแล้ว ผมก็ต้องพบกับความผิดหวังอย่างหนึ่ง คือ เมฆที่พยากรณ์อากาศบอกว่ามีน้อย ๆ จริง ๆ แล้วบังยอด Mont Blanc หมดเลยครับ ผมไม่เห็น Mont Blanc แต่ไปเห็นยอดเขาอีกสองยอดที่ตั้งอยู่ข้าง ๆ กัน ผมจึงเซ็งเล็กน้อย เลยขอให้คนรอบข้างถ่ายรูปผมขณะชี้ Mont Blanc ให้หน่อย ไม่ให้เสียเที่ยว

นอกจากชม Mont Blanc แล้ว ที่นี่ยังมี Step into the Void ซึ่งเป็นกล่องกระจกที่ห้อยออกมาจากยอด และสูงจากพื้นกว่าพันเมตร คือนอกจากพื้นกระจกแล้ว ระยะข้างล่างลงไปพันเมตรนี่คือไม่มีอะไรเลยครับ ทำให้เป็นที่น่าสนใจสำหรับนักท่องเที่ยวที่มาถ่ายรูปมาก ผมเคยเห็นวินโดว์ถ่ายรูปตัวเองกับกล่องกระจกนั้นลงอินสตาแกรมแล้ว เลยคิดว่าถ้าเราจะไปถ่ายรูปบนกล่องนั้นบ้างจะเสียหายอะไรกันล่ะ

ผมเลยยอมต่อคิวไปยืนบนกล่องกระจกนั้น รอไปอีกครึ่งชั่วโมงก็ได้ยืนถ่ายรูปไม่ถึงสองนาที แต่เนื่องจากเป้าหมายสูงสุดของทริปนี้ของผมคือไปชียอด Mont Blanc ผมจึงเริ่มชี้ Mont Blanc และได้รูปตัวเองชียอด Mont Blanc บนกล่องกระจกเก็บเป็นที่ระลึก

ผมนั่งรถบัสดับใจเนี๊ยะ และเนื่องจากรถบัสนี้ไม่มีไฟด้วย ผมจึงเอารูปตัวเองที่ขึ้น Mont Blanc ไปโพสต์ลงอินสตาแกรม และเขียนแคปชั่นว่า

“คนไทยหน้าตาโง่ ๆ คนหนึ่งขึ้น Aiguille du Midi ไปขึ้น Mont Blanc และก่อความวุ่นวาย ในรูปของพายุเข้าจ้า #ThaisPointingAtThings”

วันที่ 58: 31 กรกฎาคม 2560

ผมจะเขียนบล็อกตอนนี้สั้น ๆ นะครับ เต๋ยวลีม

วันนี้ตอนเย็นครับ ผมเดินมาขึ้น shuttle bus รอบสุดท้ายตอนหกโมงเย็นตามปกติ ที่ไม่ปกติคือ คนขึ้นรถเต็มก่อนที่ผมจะได้หย่อนก้นลงที่นั่งบนรถ และคนขับเขาเหมือนจะ strict ไม่ให้ผม ยืนโหนรถเหมือนที่ทำกับรถเมล์ไทย เพราะว่าเขามีป้ายระบุชัดเจนว่ารถคันนี้นั่งได้กี่คน และยืนได้ กี่คน ในกรณีนี้คือยืนได้ 0 คนนะครับ ซึ่งผมก็ไม่แปลกใจ เพราะรถเขาไม่มีที่โหนให้เลยสักอัน

แน่นอนครับ ผมเป็นมนุษย์ ผมไม่ใช่หุ่นยนต์ ผมไม่พอใจ เลยโวยวายเล็กน้อยจนรู้ว่า ตอนนี้เรามีทางเลือกสองทาง คือ นั่งรถเมล์ซึ่งต้องเสียเงิน 2 ฟรังก์สวิสหรือสอง เดินกลับซึ่งก็ต้องเสียเวลายี่สิบสามสิบนาที (ไม่นับเวลาหลงทาง) ยิ่งวันนี้เป็นวันจันทร์ ยังไม่ได้ซื้อตั๋วกับข้าวเข้าห้อง เลย เอาไงดี

ระหว่างที่ผมเดินออกไป ลุงคนขับก็พยายามกวดักมือเรียกผม ผมซึ่งยังพอมีความหวังเลยเดิน กลับไป และได้ข้อสรุปว่าเขากำลังโทรเรียกเพื่อนของเขาให้ส่งรถมารับผมกับผู้ร่วมชะตากรรมอีกสอง คนที่ป้าย ให้รออีกสองสามนาที

ฮาเลลูยาห์ เราไม่ต้องเดินกลับแล้ว นั่งรถกลับที่พักลอด

วันที่ 59: 1 สิงหาคม 2560

วันนี้วันที่ 1 สิงหาคม เป็นวันชาติสวิสครับ

สวิตเซอร์แลนด์หรือสหพันธรัฐสวิสก่อตั้งขึ้นใน "ช่วงต้นเดือนสิงหาคม" ในปี ค.ศ. 1291 ด้วยกฏบัตรสหพันธรัฐ (Federal Charter of 1291) โดยรวมรัฐสามรัฐตามเทือกเขาแอลป์ คือ Schwyz, Uri และ Unterwald เข้าด้วยกัน ถึงแม้ว่าสหพันธรัฐสวิสก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1291 แต่วันชาติเพิ่งจะได้รับการบรรจุให้เป็นวันหยุดราชการในปี ค.ศ. 1994 นี้เองครับ

ถามว่าผมแคร์มั๊ย ก็ไม่ เพราะพวกเราก็กังมาทำงานในเซิร์นอยู่ดี วันนี้เซิร์นไม่ได้หยุดทำการ พวกเรายังมาฟังเล็กเซอร์และเข้ามาทำงานที่ออฟฟิศได้เหมือนเดิม แต่ก็นั่นแหละครับ ผมไม่แคร์เอาจริง ๆ ต่อให้วันนี้หยุด ผมก็จะยังทำงานอยู่ เพราะตอนนี้งานชุกมาก ชิ้นปล่อยทิ้งไว้งานที่นี้จะไม่เสร็จ และผมคงกลับไทยไม่ได้แน่ ๆ

ผมเชื่อใน work-life balance ครับ คือความสมดุลระหว่างการทำงานกับการพักผ่อน หากเราคิดงานไม่ออก เช่น คิดไม่ออกว่าเราจะรายงานผลอย่างไร เราจะเขียนโค้ดดึงข้อมูลอย่างไร เราจะแก้สมการอย่างไร ผมมักจะถอยออกมาทำอย่างอื่นที่เบาสมองกว่าก่อน พอมีไอเดียเข้าหัวแล้ว ผมก็จะเปลี่ยนโหมดไปทำงานเลย อาการนี้เหมือนคนเป็นโรคไบโพลาร์อยู่นิดหนึ่งนะครับ ตรงที่ว่าผมมักจะสลับกันไป ๆ มา ๆ ระหว่างโหมดทำงานกับโหมดพักผ่อน เหมือนศิลปินที่เมื่อมีไอเดียอะไรก็จะทำเลย แต่หากไม่มีไอเดียอะไรก็มักจะออกไปทำอย่างอื่นเพื่อหาแรงบันดาลใจ

ดังนั้น สำหรับผมแล้ว ผมไม่ค่อยแคร์ว่าวันนี้จะเป็นวันหยุดรีเปลา่หรือก ผมแคร์แค่ว่าขอให้มีไอเดียใหม่ ๆ คิดงานให้ออก ผมก็พร้อมจะจดโน้ตและทำงานต่อได้เลย

วันที่ 60: 2 สิงหาคม 2560

วันนี้มีนิทรรศการโปสเตอร์ผลงานของ Summer students ครับ

ก่อนจะไปนำเสนอผลงานใน Poster session เราจะต้องลงชื่อนำเสนอผลงานก่อน โดยส่งอีเมลไปแจ้งเขาว่าผมจะนำเสนออะไร ซึ่งนอกจาก Poster session เขาก็มี Student session ที่เป็นงานนำเสนอผลงานแบบ oral presentation ผมส่งอีเมลเพื่อลงทะเบียน Student session แต่ฉันทลงทะเบียนไม่ทัน เลยต้องยอมไปลง Poster session แทน แถมยังบ่นอีกว่าทำไมผมไม่บอกเรื่องลงทะเบียนให้เร็วกว่านี้

งานนี้จัดที่บริเวณชั้นลอยของตึก 500 และมีโปสเตอร์จำนวนหนึ่ง รวมไปถึงของเงินและวินโดว์ด้วย ผมก็เดิน ๆ ดูไปเรื่อย ๆ และก็พบกับผลงานที่น่าสนใจมากมาย เอาเป็นว่าผมจะไล่เป็นหัวข้อละกันนะครับ

- เริ่มที่ของเงินก่อน งานของเขาคือการออกแบบระบบที่สามารถดึงข้อมูลจากเครื่องตรวจจับอนุภาคมาวิเคราะห์แบบเรียลไทม์ ขนาดที่ว่าสามารถวิเคราะห์ข้อมูลให้เห็นเป็นฮิสโตแกรมสด ๆ เลย
- ต่อมาเป็นของวินโดว์ เขาทำงานกับการทดลอง ALICE และงานของเขาคือการวิเคราะห์ตำแหน่งการวางอุปกรณ์ตรวจจับใน ALICE ให้มีประสิทธิภาพสูงสุด
- เพื่อนร่วมงานผมอีกกลุ่มหนึ่งวิเคราะห์การกระจายตัวของโปรตอนหลังจากอันตรกิริยาการชนที่เกิด top quark สองตัว ซึ่งเขาสนใจกรณีที่โปรตอนไม่หายไปจากการชน โดยอาศัยข้อมูลจากการทดลอง CMS และ TOTEM
- อีกคนออกแบบเครื่องตรวจวัดสมบัติของไอโซโทปหายากของธาตุต่าง ๆ และใช้วัด Sn-100
- อีกคนเขียนพีเจอร์เพิ่มให้กับโปรแกรม ROOT ซึ่งเป็นโปรแกรมวิเคราะห์ข้อมูลเชิงสถิติของเซิร์น
- อีกสองคนวิเคราะห์ประสิทธิภาพจากรูปแบบการวางตัวของอุปกรณ์ตรวจจับอนุภาคในการทดลอง ATLAS แบบใหม่
- อีกคนใช้ทฤษฎีกราฟวิเคราะห์รอยทางของอนุภาคที่ตรวจจับได้
- ฯลฯ

งานที่นำเสนอหลากหลายมากครับ ผมทิ้งกับงานที่ Summer student อย่างเรา ๆ สามารถทำได้ในเวลาสองเดือนกว่า ๆ จริง ๆ คราวนี้ความกดดันก็ตกอยู่กับผมแล้วครับว่า “เฮ้ย เราจะได้แบบเขามั้ยเนี่ย”

วันที่ 61: 3 สิงหาคม 2560

อีกสองวันน้องวินโดว์ของเราที่ต้องกลับเมืองไทยแล้ว (เขากลับก่อนหน้าพวกผมที่เหลือหนึ่งสัปดาห์ แต่ผมไม่รู้ว่าเขากลับไปทำอะไรก่อนพวกเราตั้งหนึ่งสัปดาห์) เราเลยออกไปหาอาหารที่เป็นเอกลักษณ์ของสวิส นั่นคือฟองดูว์ครับ

ก่อนหน้าที่อาจารย์พั๊ดจะกลับ อาจารย์เคยแนะนำว่า “ฟองดูว์เขากินกันหน้าหนาวนะ” ด้วยคำแนะนำนั้น วันนั้นเราจึงไปกินพิซซายาวหนึ่งเมตรแทนฟองดูว์ แล้วไปโยนโบว์ลิ่งกันต่อ เราจึงไม่ได้กินฟองดูว์ซีสอย่างเป็นทางการจริง ๆ สักที จริง ๆ อาจารย์พั๊ดเคยซื้อฟองดูว์ซีสช็อกโกแลตมาให้พวกเราลองกินกันด้วย แต่นั่นยังไม่สาแก่ใจคนอยากกินฟองดูว์ซีสเพื่อเข้าถึงวัฒนธรรมของสวิสจริง ๆ อย่างพวกเราครับ

ร้านฟองดูว์ที่เดินไปหามาได้อยู่ในเขตลับแลเล็กน้อย แต่ผมเชื่อเขา เพราะเหมือนเขาใช้แอพหาร้านอาหารอะไรสักอย่าง ผมไม่ค่อยใช้แอพอะไรแบบนี้เท่าไรเลยยอมตามเขาไป ส่วนวิธีการเดินทางของผม ผมอาศัย Google Maps พาผมขึ้นรถเมล์เอา ง่าย ๆ ครับ

สักพักเดินลงโทรมาหาผม

“พี่ลิงที่ Balaxert เลยนะ”

“อ้อ Balaxert เหรอ ได้ ๆ”

Balaxert คือห้างแห่งหนึ่งครับ ซึ่งเป็นป้ายรถเมล์อีกป้ายในระบบรถเมล์ของที่นี่ด้วย พอผมถึงห้าง ผมก็ลงอย่างว่าง่าย แต่ต่อจากป้ายนี้แล้วจะไปอย่างไรต่อล่ะ

ผมเปิดดู Google Maps อีกที และพบความจริงว่า ถ้าอยากไปให้เร็วที่สุด เราต้องเดิน 1 กิโลเมตรกว่า ๆ เพื่อไปให้ถึงร้าน ระหว่างที่ยืนงงอยู่ เดินกับวินโดว์นั่งดูเมนูอยู่ที่ร้านแล้วครับ ผมเลยตัดสินใจว่า เพื่อไม่ให้พวกนั้นรอนาน เรายอมเดินเอาก็ได้

ในที่สุดผมก็เดินมาถึงร้าน และเจอเดินกับวินโดว์นั่งรออยู่ พวกเราสามคนไม่อยากให้เสียเวลามากไปกว่านี้ จึงสั่งฟองดูว์สองสำหรับมากินกันสามคน เพราะกันเคยเล่าให้เดินฟังว่าเขากินมาแล้ว และฟองดูว์หนึ่งสำหรับมันเยอะมาก เพื่อความชัวร์ว่าพวกเราจะกินกันหมดจริง ๆ เดินจึงสั่งมาให้สองสำหรับแทนที่จะเป็นคนละสำหรับ

ผ่านไปสิบกว่านาที่ ฟองดูว์ชีสร้อน ๆ หม้อใหญ่ก็มาเสิร์ฟตรงหน้าพวกเราครับ และเหมือนคนทั่วโลกที่เห็นอาหารที่ตัวเองอยากกินในยุค 2017 แบบนี้แล้ว พวกเราจึงยกมือถือมาถ่ายรูปพอเป็นพิธีการ แล้วค่อยกิน

ใครที่เคยดูหนังฝรั่งหรือโฆษณาฝรั่งคงจะรู้ว่าฝรั่งเขาจะเอาขนมปังบีบเป็นชิ้น ๆ แล้วเอาไปจุ่มกับชีส เอาจริง ๆ ไม่ต้องดูหนังก็ได้ครับ ไปสเวนเซ่นส์บ้านเราก็เหมือนกัน เปลี่ยนจากชีสเป็นซ็อกโกแลต และเปลี่ยนจากขนมปังเป็นไอศกรีมเท่านั้นเอง พวกเราสามคนเลยกินตามประเพณีนิยม

ช่วงแรก ๆ ก็สนุกดีครับ บีบขนมปังเป็นชิ้นเล็ก ๆ แล้วจุ่มชีส โรยพริกไทยปนบ้าง แล้วก็นั่งกินเพลิน ๆ ไป จนกระทั่งพวกเรารู้ตัวว่าการมานั่งกินฟองดูว์สองสัปดาห์เริ่มเป็นเรื่องลำบากสำหรับชายชาวเอเชียสามคนที่ไม่คุ้นชินกับประเพณีการกินชีสแบบนี้ ฉะนั้นจึงเริ่มบ่น ๆ ว่า “เลี่ยนแล้วอะ” เหมือนเป็นสัญญาณว่าพวกเราควรรับประทานให้มันหมด ๆ ไปโดยเร็วที่สุด

ขนมปังหมด ชีสในหม้อเหลือน้อยเต็มที แต่ลุง ๆ ป้า ๆ ที่โต๊ะข้าง ๆ สั่งชีสทอดชื่อ Malakoff ฉะนั้นอยากลองกิน เลยมาตีลกับผมว่า

“พี่ท็อปเอามั้ย แบ่งกันคนละครึ่ง”

“ได้”

เราสามคนจึงยอมนั่งรอไปอีกเกือบห้านาที และ Malakoff หนึ่งลูกก็มาเสิร์ฟ พวกเราแบ่งกันกินคนละครึ่ง และผมบอกได้เลยว่ามันอร่อยกว่าฟองดูว์ที่เรากินกันเมื่อก็้อีกครับ

“เราก็น่าจะสั่ง Malakoff มากินอย่างเดียวก็พอนะ” ผมรำพึงกับตัวเอง

วันที่ 62: 4 สิงหาคม 2560

เมื่อตอนบ่าย ระหว่างที่ผมนั่งทำงานอยู่ ผมก็นึกขึ้นได้ว่าผมลืมทำสิ่งที่สำคัญอย่างหนึ่งไป นั่นก็คือ ผมลืมแลกเหรียญเพื่อเอาไปหยอดเครื่องซักผ้า

โดยปกติ หากผมต้องการซักผ้าในที่พัก ผมจะต้องแลกเหรียญซักผ้าก่อน หนึ่งเหรียญเท่ากับ 2.50 ยูโร และผมต้องใช้สองเหรียญเพื่อเอาไปหยอดเครื่องซักผ้าและเครื่องอบผ้าเครื่องละเหรียญ ความยากลำบากอย่างหนึ่งคือผมต้องไปแลกเหรียญที่แผนกต้อนรับของที่พัก และเขาจะปิดตอนหนึ่งทุ่มในวันจันทร์ถึงศุกร์ และไม่เปิดวันเสาร์-อาทิตย์

ความวุ่นวายมาเยือนเพราะว่าวันนี้เป็นวันศุกร์ และผมต้องไปแลกเหรียญให้ทันก่อนหนึ่งทุ่มเสมอ ๆ หากไปแลกเหรียญสายนี้ เหรียญจะมีไม่พอ และผมจะซักผ้าและอบผ้าไม่ได้เลยจนกว่าจะถึงวันจันทร์และเขามีเหรียญพอให้ผมแลก ที่ผมรู้เป็นเพราะว่าผมเคยไปแลกเหรียญตอนเย็นวันศุกร์ และที่นี่เขามีเหรียญให้ผมไม่พอ ผมเลยได้แค่หนึ่งเหรียญไว้ดูต่างหน้า ครั้นจะเอาเหรียญเดี๋ยวนี้ไปซักรักกลัวว่าถ้าเอามาตากเองมันจะเหม็นอับเอามาก ๆ ผมจึงยอมเก็บเหรียญนั้นไว้จนถึงวันจันทร์

ตอนนี้ในหัวผมมีแต่ว่าต้องรีบกลับที่พักให้เร็วที่สุด โดยไม่ต้องกระทบกับเวลางานที่มีอย่างจำกัดจำเขี่ย แต่ก่อนอื่น ผมรู้สึกปวดอุจจาระ ผมจึงเดินไปเข้าห้องน้ำ

และเมื่อหย่อนก้นลงชักโครก ผมก็นึกขึ้นได้ว่า อ้าว เราแลกเหรียญนั้นมาแล้วเมื่อตอนเช้านี้หว่า ยังอยู่ในกระเป๋ากางเกงอยู่เลยนี่

วันที่ 63: 5 สิงหาคม 2560

วันนี้น้องวินโดว์จะบินกลับไทยแล้วครับ และผมกับเจนนีก็ไปส่งเขาที่สนามบิน

เอาจริง ๆ ผมยังจำวันแรกที่เรารับเครื่องมาจากสุวรรณภูมิได้เลย วินโดว์บอกกับผมว่าเขาไม่เคยขึ้นเครื่องบินออกนอกประเทศมาก่อน เขาเลยถามผมว่าขั้นตอนเป็นยังไงบ้าง ต้องผ่าน ตม. ก่อนหรือหลัง Security Check จากตรงนี้ไปต่ออย่างไร ผมยังจำได้

ตลอดสองเดือนที่ผ่านมา ถึงแม้ว่าพวกเราสี่คนจะทำงานกันคนละหน่วย แต่เราก็กังติดต่อบรรยากาศและนัดกันไปซื้อป๊อปและทำอย่างอื่น เช่น ไปขึ้นภูเขาดูด้วยกัน (ถึงแม้ว่าผมจะเป็นคนบ่นว่าเหนื่อยเยอะที่สุดในกลุ่มก็ตาม) ไปกินอาหารด้วยกัน วิ่งขึ้นรถไฟด้วยกัน และอื่น ๆ อีก พอมาถึงวันที่สมาชิกคนหนึ่งในแก๊งเราจะจากเราไป เราก็กังหายนะ ไม่รู้ว่าจะได้เจอกันอีกเมื่อไหร่

เดี่ยว ๆ ๆ วินโดว์แค่กลับไทย เขาไม่ได้ไปตายนี้หว่า เสร้าทำไมละทีอป

แต่เอาเถอะครับ พอเห็นวินโดว์กลับไทย ผมก็เริ่มเห็นนิมิตในอนาคตแล้วว่าเราต้องจากที่นี่ไปเหมือนกับวินโดว์ในอีกหนึ่งสัปดาห์ เราจะต้องจากเซิร์น เราจะต้องจากดินแดนในฝันที่เราฝันใฝ่

จะมาทำงานด้วยกัน ดินแดนที่เต็มไปด้วยความทรงจำ มิตรที่ดี อาจารย์ที่เก่ง บรรยากาศที่เอื้อแก่การวิจัย ทุกอย่างที่เราไม่มีทางมีได้ในไทยมันกำลังจะหายไปอีกหนึ่งสัปดาห์นี้แล้ว ทุกอย่าง

อีกหนึ่งสัปดาห์ เราจะได้ถือบัตรผ่านเชิร์น อีกหนึ่งสัปดาห์ เราจะได้มานั่งเขียนโค้ดทำงานในบรรยากาศแบบนี้ อีกหนึ่งสัปดาห์ เราจะได้ยืนทำกับข้าวสบาย ๆ ตอนเย็น อีกหนึ่งสัปดาห์ เราจะได้เจอหน้าเพื่อน ๆ อาจารย์ที่ปรึกษา และคนอื่น ๆ อีก อีกหนึ่งสัปดาห์ เราจะได้ออกไปทำตัวสบาย ๆ หลังเลิกงานและในวันเสาร์อาทิตย์แบบที่เราทำกันมาตลอด อีกหนึ่งสัปดาห์ เราต้องจากเมืองเจนีวาอันแสนวิเศษนี้แล้ว (ถึงแม้ว่าค่าครองชีพจะแพงก็เถอะ)

ผมอยากจะร้องไห้จริง ๆ

วันที่ 64: 6 สิงหาคม 2560

วันนี้วันอาทิตย์ครับ แต่วันนี้ต่างออกไปจากวันอาทิตย์ทั่วไปที่ผมจะหาเรื่องออกไปเที่ยว เนื่องจากช่วงนี้งานเริ่มรุ่มร่า และอีกหนึ่งสัปดาห์ผมต้องไปแล้ว ผมเลยต้องรีบเก็บงานให้เสร็จซึ่งประกอบด้วยสไลด์สำหรับนำเสนองานใน Student sessions และ Work report ที่เราต้องเขียนเกี่ยวกับงานทุกอย่างที่เราได้ทำไว้ตลอดสองเดือนที่ผ่านมา

วันนี้ผมใช้เวลาทั้งวันอาทิตย์แบบสโลว์ไลฟ์อยู่ในห้องพัก ออกมาทำกับข้าวที่ครัวบ้าง แต่ส่วนใหญ่ผมใช้เวลา นั่งบนเก้าอี้และปั่นรายงานครับ จะว่าไปแล้วบรรยากาศก็นับว่าดีใช้ได้ เพราะว่าห้องฟ้าสดใส วิวที่ห้องก็เป็น Jura Mountains อีก ถึงแม้ว่าจะมีฉากด้านหน้าเป็นโครงการก่อสร้าง ศูนย์อะไรสักอย่าง แต่วิวโดยรวมก็ยังสวยงามอยู่ดีครับ ยิ่งถ้าเปิดหน้าต่างรับลมธรรมชาติด้วยนะคุณสวรรค์ชัด ๆ นี่แหละสโลว์ไลฟ์ที่ผมชอบ

ผมพิมพ์รายงานพร้อมกับดูหนังดีวีดีที่ซื้อมาจากงาน Hardronic Music Festival อย่างเพลิดเพลิน จนกระทั่งผมได้ยินเสียงอะไรสักอย่างดังพับ ๆ ๆ มาจากด้านขวา มันคือแมลงครับ ผมอ่อนชิวะมาก แถมไม่รู้ว่ามีแมลงในโลกนี้มีชื่อว่าอะไรบ้าง ผมเลยบอกไม่ได้ว่ามันเป็นอะไรกันแน่ แต่เท่าที่ผมเห็น มันดูเหมือนแมลงปอ ตัวสีเขียว และใหญ่กว่าแมลงปอทั่วไป

ผมตกใจมาก เพราะไม่เคยมีแมลงยักษ์ขนาดนี้เข้าห้องมาก่อน คือจริงอยู่ที่ว่าผมเปิดหน้าต่างห้อง แต่เราอยากได้อากาศบริสุทธิ์ ไม่ใช่แมลงนรกแล้ว ๆ ไข่!

ตอนนั้นผมหยุดทำงานที่โต๊ะ ยืนขึ้น และคอยดูว่าแมลงมันจะยอมบินกลับไปยัง แต่สุดท้ายแมลงตัวนั้นคงรู้ว่ามันมีสิ่งมีชีวิตที่ใหญ่กว่าตัวมันอยู่แสนล้านเท่า มันจึงยอมบินออกไปนอกหน้าต่างโดยดี

เออ ดี ไปเลย อย่ามาอยู่กับเราเลย

วันที่ 65: 7 สิงหาคม 2560

วันนี้ผมได้ไปทัศนศึกษาศูนย์ทดสอบระบบแม่เหล็ก (cryogenic test facility) SM18 กับ CERN Control Centre มาครับ

ในท่อของเครื่องเร่งอนุภาค LHC ที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน เราจะมีลำโปรตอนที่เคลื่อนที่ไปมา ๆ ในท่อด้วยความเร็วสูง และตัวท่อจะต้องใช้องค์ประกอบอื่น ๆ เช่นแม่เหล็กเพื่อคุมให้ลำโปรตอนเคลื่อนตัวไปในท่อวงกลมเรื่อย ๆ ไม่ให้ออกนอกวงนอกทาง แม่เหล็กพวกนี้ก่อความร้อนครับ ร้อนมาก ซึ่งส่งผลให้ประสิทธิภาพของแม่เหล็กลดลง ทำให้เราต้องมีระบบเพื่อหล่อเย็นองค์ประกอบในท่อเหล่านี้ให้เย็นอยู่เสมอ นอกจากนี้แม่เหล็กพวกนี้จะต้องมีกระแสไฟฟ้าสูง ๆ เพื่อสร้างสนามแม่เหล็กที่สูงพอที่จะควบคุมทิศทางของอนุภาคได้ และศูนย์ SM18 นี้แหละครับเป็นสถานที่ทดสอบระบบแม่เหล็กที่ใช้ภายในท่อเหล่านี้

นอกจากระบบแม่เหล็กแล้ว การควบคุมเครื่องเร่งอนุภาคก็สำคัญครับ วิธีการเร่งอนุภาคที่ใช้ทดลองในเซิร์นจะเริ่มจากการใช้แหล่งโปรตอน ซึ่งก็คือก๊าซไฮโดรเจน เนื่องจากอะตอมของไฮโดรเจนประกอบด้วยโปรตอนหนึ่งตัวและอิเล็กตรอนหนึ่งตัว จึงเหมาะสำหรับการใช้เป็นแหล่งโปรตอน แต่หลังจากแยกโปรตอนกับอิเล็กตรอนได้แล้ว เขาจะต้องเอาโปรตอนมารวมกลุ่มเป็นลำโปรตอนที่มีโปรตอนเยอะ ๆ และเอาไปเร่งความเร็วผ่านเครื่องเร่งอนุภาคต่าง ๆ หลาย ๆ ชั้น เนื่องจากเซิร์นไม่ได้สร้าง LHC ออกมาทีเดียวครับ ในสมัยก่อน เซิร์นก็สร้างเครื่องเร่งอนุภาคชุดแรกที่ทำให้พลังงานกับอนุภาคได้ระดับหนึ่ง และก็สร้างตัวต่อ ๆ ไปเรื่อย ๆ โดยเอาเครื่องเก่ามาต่อกับเครื่องใหม่ และให้อนุภาคที่เร่งอยู่ในเครื่องเร่งเครื่องเก่าถูกส่งออกไปยังเครื่องใหม่ ทำให้ในกระบวนการเร่งอนุภาค เราต้องใช้เครื่องเร่งอนุภาคหลายตัวทำงานพร้อม ๆ กัน เซิร์นจึงนำระบบควบคุมเครื่องเร่งอนุภาคเครื่องต่าง ๆ ในสายการผลิตลำโปรตอนมารวมไว้ที่ CERN Control Centre เสียเลย

ใน CERN Control Centre จะมีแผงควบคุมสำหรับเครื่องเร่งอนุภาคหลาย ๆ เครื่องรวมกัน และจะมีพื้นที่แยกต่างหากสำหรับผู้เยี่ยมชม (ซึ่งก็คือพวกผม) ไว้สำหรับดูเรียลไทม์โชว์ของนักฟิสิกส์ที่ทำงานในศูนย์แห่งนี้ อาจารย์ที่เป็นไกด์พาเที่ยวแนะนำองค์ประกอบต่าง ๆ ที่จำเป็นในกระบวนการเร่งความเร็วของอนุภาคในเครื่องเร่งอนุภาค พออธิบายหมดแล้ว อาจารย์ก็เปิดม่านอิเล็กทรอนิกส์ (ผมก็ไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเขาเรียกว่าอะไรนะครับ คือมันเป็นกระจกที่ฉายภาพด้วยโปรเจกเตอร์ได้ แต่ก็สามารถเปลี่ยนเป็นกระจกโปร่งแสงให้เราเห็นอีกด้านหนึ่งได้ด้วยการกดอะไรสักอย่างบนจอ) ให้พวกเราได้เห็นบ้าน Academy Fantasia ของนักฟิสิกส์ที่ทำงานอยู่ ต่างกันแค่ที่ไม่มีใครส่ง SMS หาพวกเขาแค่นั้นเอง

และนี่คือการทัศนศึกษาทริปสุดท้ายของผมในฐานะ Summer student แล้วครับ

วันที่ 66: 8 สิงหาคม 2560

โลกปัจจุบันของเรามันโหดร้ายอยู่อย่างหนึ่งครับ ตรงที่ว่าโลกปัจจุบันมันขับเคลื่อนด้วยเศรษฐกิจและเงิน คนเราเดี๋ยวนี้ต้องทำงานหาเงินเพื่อเอาเงินไปแลกกับสิ่งต่าง ๆ ทั้งที่จำเป็นและไม่จำเป็นในการดำรงชีวิต แต่การดำรงชีวิตเดี๋ยวนี้มันไม่ได้ง่ายขนาดที่ว่าเราเอาเงินไปแลกกับสิ่งเหล่านั้นแล้วจบ เพราะตอนนี้เรามีตัวเลือกมากขึ้นว่าเราจะซื้ออะไร เราจะบริโภคอะไร นำไปสู่การโฆษณาต่าง ๆ เพื่อให้ผู้ขายสิ่งเหล่านั้นมีผู้บริโภคมากขึ้น และทำให้ผู้บริโภคหันมาบริโภคสินค้าของเขามากขึ้น นี่คือโลกทุนนิยมครับ

วันนี้ผมไปที่ห้าง Balaxert เพื่อไปพิมพ์โปสเตอร์การ์ดให้เพื่อน ก่อนจะรู้ว่าตัวเองตรรกะจริงต้องทำใจเดินเล่นในห้างนิดหน่อยรอไป และผมก็พบกับ pop-up store เล็ก ๆ แห่งหนึ่งของแบรนด์ซูเปอร์มาร์เก็ตของสวิสชื่อ Migros ตั้งอยู่ในห้าง

ผมเดินเข้าไปดู และสังเกตเห็นว่าผู้ใหญ่มากมายยืนถือมือถือถ่ายรูป มองเข้าไปเห็นเด็กเล็ก ๆ จำนวนมากเดินไป ๆ มา ๆ ในซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดย่อม ช่างในมีขนม น้ำดื่ม และของอื่น ๆ อีกจัดเรียงกันเหมือนกำลังขายของ ผมเดินไปดูข้างหน้าร้าน และก็เจอกับเด็กอีกกลุ่มหนึ่งกำลังต่อคิว ตอนนั้นผมเลยถึงบางอ้อว่า อ้อ ไอ้เนี่ยมันก็เป็นเหมือนกิจกรรมสำหรับเด็กเหมือนบ้านบอล แต่เป็นเวอร์ชันโฆษณาสินค้าในซูเปอร์มาร์เก็ตนั่นเอง

ผมไม่ได้ยืนดูเด็ก ๆ เหล่านี้ “เล่น” ในซูเปอร์มาร์เก็ตขนาดย่อมนานพอจะเข้าใจว่าเขาเล่นอะไรกัน แต่เท่าที่ผมสังเกต เด็ก ๆ เหล่านี้เหมือนกำลังเล่นซื้อของจากซูเปอร์มาร์เก็ต เหมือนที่พ่อแม่ของพวกเขาเดินไปซื้ออาหารในซูเปอร์มาร์เก็ตเลย มองในแง่หนึ่งก็อาจมองได้น่าสนใจ ๆ เหล่านี้กำลังทำความเข้าใจเกี่ยวกับการซื้อของในซูเปอร์มาร์เก็ต ซึ่งเป็นทักษะที่ผมเชื่อว่าผู้ใหญ่ที่อาศัยในเมืองต้องมี (หรือ) แต่ถ้าจะมองในแง่ร้ายก็เหมือนกับการยัดเยียดโฆษณาไปในตัว เผลอ ๆ เด็ก ๆ เหล่านี้อาจบอกพ่อบอกแม่ว่า “พ่อจ๋า แม่จ๋า น้ำดื่มซื้อยี่ห้อนี้สิจ๊ะ” ทำให้พ่อแม่เดือดร้อนต้องตามใจลูกอีก

โลกทุนนิยมนี้มันร้ายจริง ๆ ครับ

วันที่ 67: 9 สิงหาคม 2560

วันนี้เป็นวันนำเสนอผลงาน Student session โดย Summer students วันที่สองครับ

Student session จะต่างจาก Poster session ที่เดินกับวินโดว์ทำไปเมื่อสัปดาห์ที่แล้วครับ ในขณะที่ Poster session เป็นการนำเสนอแบบโปสเตอร์ในลักษณะที่มีโปสเตอร์ตั้งอยู่ และคนที่สนใจจะเดินปรี่เข้ามาหาโปสเตอร์และถามคำถาม พูดคุยแลกเปลี่ยน และสนทนาธรรมกันกับเจ้าของโปสเตอร์ Student session จะมีลักษณะเป็นการบรรยายหน้าผู้ชมหลาย ๆ คน (หากนึกไม่ออก ลองนึกภาพผมไปพูดงาน TED Talk ดูครับ แนว ๆ นั้นเลย แต่คนน้อยกว่า แคมเวทีไม่ได้อลังการอะไรขนาดนั้น) ข้อดีของการนำเสนอแบบ oral presentation แบบนี้คือผมไม่ต้องปั่นโปสเตอร์และวิ่งไปหาบ้านพิมพ์เอาหน้าที่สุดท้าย ผมยังสามารถแก้สไลด์ของผมได้จนนาทีสุดท้ายก่อนขึ้นไปพูด (ถึงแม้ว่าต้องให้อาจารย์ดูก่อนก็เถอะ) อีกอย่าง ผมเป็นพวกสมาธิสั้น ยืนอยู่กับที่ได้ห้านาทีโดยไม่ต้องทำอะไรอย่างอื่นก็ถือว่าเป็นบุญแล้วครับ

ก่อนผมจะพูด ผมได้เตรียมสไลด์ไว้สำหรับพูดในรูปแบบ PDF ไว้แล้ว สาเหตุที่ใช้แบบนี้เป็นเพราะว่ามันดาวน์โหลดง่าย ใคร ๆ ก็สามารถเปิดดูได้ ไม่ต้องติดตั้ง PowerPoint ก็สามารถใช้ได้ และเวลาเปิดไฟล์ PDF จะเร็วกว่าการเปิดไฟล์ PowerPoint มาก ข้อเสียอย่างหนึ่งคือเราจะไม่เห็นแอนิเมชันอะไรเลย ซึ่งจากประสบการณ์ที่ผมเคยไปพูดในงาน Siam Physics Congress ตั้งสองรอบ เขาไม่ค่อยใช้แอนิเมชันกันครับ สาเหตุคือมันดูยาก ประเดี๋ยวสไลด์ก็เลื่อนไปทางขวาที่

ชายที่ คนดูจะงง อันนี้คือคำแนะนำที่พี่น้องวิจัยหลังปริญญาเอกในแล็บที่ผมสังกัดอยู่เคยบอกให้ผมแก่ ผมเลยเลิกใช้แอนิเมชันไปเลย

ตัดภาพมาที่วันนี้ครับ เดชะบุญที่ก่อนที่ผมจะขึ้นไปพูด เขามี coffee break ให้ผมได้หายใจหายคอสักลิบนาที่ ผมจึงไปเตรียมใจด้วยการเข้าห้องน้ำ และกลับมาเตรียมไมโครโฟนไร้สายกับพูดชื่อ-นามสกุลจริงที่ยาวเกินกว่ามาตรฐานไทยของผมให้โฆษกฟัง ให้เขารู้ว่าชื่อผมอ่านแบบนี้ นะก่อนจะพูดสองสามนาที ผมวิ่งไปที่ด้านหลังของห้องประชุม และถ่ายรูปสไลด์ตัวเองในห้องลงอินสตาแกรม

“So help me God.”

วันที่ 68: 10 สิงหาคม 2560

อีกเพียงสองวัน ผมจะต้องจากเซิร์นไปแล้ว แต่ก่อนจะมาร่ำพังกาพันว่าผมจะจากสถานที่อันวิเศษแห่งนี้แล้ว ผมต้องส่ง Work report ก่อน

พูดง่าย ๆ Work report คือรายงานฝึกงานแหละครับ เราต้องเขียนในนั้นว่าเราทำงานอะไรบ้างตลอดสองเดือนที่ผ่านมา เราอาศัยทรัพยากรของเขา เรานอนในถิ่นเขา เรากินในถิ่นเขา เราใช้เงินเขา เราต้องให้อะไรกลับคืนบ้าง ตามสำนวนที่ว่า “อยู่บ้านท่านอย่านิ่งดูตาย ปั่นวัวปั่นควายให้ลูกท่านเล่น” ในที่นี้ เราไม่ได้ปั่นวัวปั่นควายให้ลูกเขาเล่น แต่เราทำโปรเจกต์ที่เขาให้เราทำมา ดังนั้นก่อนกลับ เราก็เขียนเนื้อหาเกี่ยวกับโปรเจกต์แหละครับ

ในวงการวิทยาศาสตร์โดยเฉพาะฟิสิกส์กับคณิตศาสตร์ เรามักจะประสบปัญหาการเขียนรายงานอย่างหนึ่ง ตรงที่ว่าการจัดรูปแบบสมการให้อยู่ในเอกสารอย่างสวย ๆ มันยากมาก ในปี 1985 จึงมีโปรแกรมเรียงพิมพ์เรียกว่า LaTeX ขึ้นมาบนโลก ข้อดีคือการเขียนสมการในเอกสารสามารถทำได้สวยงามกว่ามาก และยังมีระบบตามเลขสมการ ตามแหล่งที่มา จัดย่อหน้า เรียงเลขบทย่อยให้ วางตำแหน่งกราฟและตารางให้ ทำหน้าปก เขียนหัวข้อ จัดเรียงรูปแบบให้ทั้งหมด หรือแม้กระทั่งทำรูปแบบเอกสารแบบเดียวกับที่หน่วยงานต่าง ๆ เช่นเซิร์นเขาเตรียมไว้ให้แล้ว และการเขียนเอกสารจากแต่เดิมที่เป็นการเขียนแบบ WYSIWYG (What you see is what you get) หรือการเขียนเอกสารแบบเห็นอะไรได้อย่างนั้น จึงเปลี่ยนเป็นการเขียนโค้ดทั้งหมด เราสามารถใช้ Notepad เขียนโค้ด LaTeX และส่งให้โปรแกรมเรียงพิมพ์ที่สามารถเรียงพิมพ์ด้วยโค้ด LaTeX ทำออกมาเป็นไฟล์ PDF มาได้สวย ๆ

ข้อเสียคือ เนื่องจาก LaTeX มันไม่ใช่การเขียนเอกสารแบบเห็นอะไรได้อย่างนั้น ทำให้โค้ด LaTeX ที่ส่งไปให้โปรแกรมเรียงพิมพ์ต้องถูกต้องทุกอย่าง ถ้าพิมพ์อะไรผิดไปนิดเดียว LaTeX จะตีความผิด หรือไม่ก็เกิดข้อผิดพลาดจนไม่สามารถเรียงพิมพ์เอกสารของเราได้ นอกจากนี้ LaTeX

โปรแกรมเดียวไม่สามารถทำได้ทุกอย่าง เราต้องติดตั้งแพ็คเกจเสริม (ซึ่งฟรี) เพื่อให้มันทำงานเพิ่มเติมได้อีก

ด้วยความยุ่งยากเหล่านี้ ผมจึงต้องมาทะเลาะกับ LaTeX เป็นประจำเวลาเขียนรายงานรอบแรกคือผมเขียนโครงงานของผมโดยใช้ LaTeX และผมต้องงมหาโค้ดเพื่อแก้รายละเอียดต่าง ๆ มันไม่เหมือน Word ที่เราคลิกเลือกและแก้ได้เลยนะครับ ผมต้องงมหาในเว็บว่าถ้าอยากได้แบบนี้ ผมต้องพิมพ์อะไรบ้าง พิมพ์ผิดก็ error ทำความดันเลือดขึ้นอีก

มาคราวนี้ที่ผมต้องพิมพ์รายงานให้เซิร์น ผมก็ยังไม่เซ็ดหลายบ ยังจะใช้ LaTeX ทำให้ผมต้องมาทะเลาะกับมันอีกรอบ เริ่มแรกคือผมต้องยอมติดตั้งแพ็คเกจให้มัน เพราะไฟล์ที่กำหนดรูปแบบเอกสารจากเซิร์นเขาขอมา และเหมือนกับว่ามันจะให้ผมติดตั้งอะไรก็ไม่รู้ไม่จบไม่สิ้น แต่ในที่สุดก็รอดมาได้

ด้านต่อไปคือการเขียน syntax หรือภาษาของโค้ดให้ถูกต้อง ถ้าเราเขียนผิด ก็มีความเป็นไปได้ว่ามันจะแสดงผลผิด หรือเอกสารจะไม่ออกมาเลย อันหลังนี้ทำผมหงุดหงิดมาก เพราะผมต้องไล่หาสาเหตุว่ามันเกิดอะไรขึ้น บางครั้งก็เป็นข้อผิดพลาดโง่ ๆ เช่น ไฟล์ PDF ที่ผมสร้างไว้แล้ว กำลังเปิดอยู่ และ LaTeX ไม่สามารถเขียนไฟล์ทับได้ แต่โปรแกรมสร้างไฟล์ LaTeX ที่แสนดี (ประชด) ก็ไม่ยอมบอกเราเลยว่ามันสร้างไม่ได้

แต่ผลลัพธ์สุดท้ายที่ได้ถือว่าเพอร์เฟกต์มากครับ ตัวหนังสือเรียงพิมพ์ได้สวยงาม กราฟและตารางที่ใส่ก็วางได้ดี สรุปคือมันดูดีกว่า Word มากครับ

ตลอดช่วงสัปดาห์ที่ผ่านมา ผมได้คุยกับอาจารย์ที่ปรึกษากับพี่น้องวิจัยอีกคนหนึ่งเกี่ยวกับไฟล์รายงานของผมผ่านอีเมล และก็คุยโต้ตอบกันไปมาว่าให้เพิ่มตรงนี้ แก่ตรงนี้ ลบตรงนี้ อันนี้คืออะไร ฯลฯ และการแก้ไขเหล่านี้ก็สามารถทำได้ด้วย LaTeX ครับ ข้อดีอีกอย่างของ LaTeX อยู่ตรงนี้ครับ คือ เราแค่เปิดโค้ดและแก้ลงไปโดยไม่มีผลกระทบกับการจัดเรียงตำแหน่งของตารางและกราฟใด ๆ ที่เราอุตส่าห์เรียงไว้ตั้งแต่แรก เพราะถึงยังไงมันก็จัดเรียงตำแหน่งให้ใหม่อยู่แล้ว

และวันนี้ผมกับอาจารย์ที่ปรึกษาเห็นพ้องต้องกันว่ารายงานชิ้นนี้สมบูรณ์แบบแล้ว หลังจากผ่านการแก้ไขมาเกือบสิบรอบ ผมก็พร้อมส่งรายงานเข้าเซิร์ฟเวอร์เอกสารของเซิร์นแล้วครับ ผมเปิดเว็บ กรอกรายละเอียดของรายงาน และส่งรายงานของผมเข้าไป รอสักพักให้เจ้าหน้าที่บรรณารักษ์ตรวจสอบ จนกระทั่งรายงานของผมไปโผล่ในระบบเรียบร้อยแล้ว

เมื่อผมได้เห็นผลงานตัวเองไปอยู่ในระบบอย่างอมตะแล้ว ผมจึงส่งอีเมลหาอาจารย์ทันที

“สวัสดีครับ

รายงานของผมไปอยู่ในคลังเอกสารแล้วนะครับ ขอขอบคุณสำหรับทุกคอมเมนต์ครับ

ท้อป”

วันที่ 69: 11 สิงหาคม 2560

ผมไม่อยากตื่นมาเจอกับวันนี้เลยครับ ทั้ง ๆ ที่รู้ว่าจะยุ่งทุกอย่างก็ต้องเลิกเรา แต่บางครั้งอารมณ์ก็อยู่เหนือเหตุผลได้

วันนี้คือวันสุดท้ายของผมในโครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนเซิร์นครับ เขามีกำหนดการมาให้ผมคืนบัตรผ่านของเขาและเช็คกับเจ้าหน้าที่ให้เรียบร้อยว่าเราทำทุกอย่างครบรึยัง เช่น ส่งรายงานคืนของ กรอกแบบประเมินกิจกรรม แต่ก่อนอื่น ผมยังมีภารกิจสุดท้ายที่ต้องทำ คือ ไปรายงานโปรเจกต์ของผมกับนักวิจัยในทีม CMS

ทีม CMS ที่ผมทำงานด้วยจะมีธรรมเนียมอย่างหนึ่งคือให้ Summer students ในสังกัดมานำเสนอผลงานต่อหน้านักวิจัยก่อนกลับ และเนื่องจากวันที่มีให้พูดและผมอยู่พอดีมีวันเดียวคือวันนี้ ผมจึงเลือกไปพูดในตอนเช้า แล้วค่อยจัดการเรื่องออกจากเซิร์นตอนบ่าย

ผมไปพูดนำเสนอต่อหน้านักวิจัยรุ่นเก่าจำนวนมาก และนักวิจัยเหล่านี้แหละครับ ที่ยิงคำถามใส่ผม เอาจริง ๆ พวกเขายิงคำถามใส่ผมมากกว่าตอนผมไปพูดใน Student session เมื่อวันพุธอีก แต่ผมแอบปึ้งครับ เพราะเราได้รู้ว่าจะงานของเรามันขาดอะไรไปบ้าง คราวหน้าจะได้เพิ่มรายละเอียดไป งานที่ได้จะได้ดูโปรกว่านี้

ตลอดการประชุมในคราวนั้น ผมลืมเวลาเสียสนิทเลย เราได้นั่งประชุมงานกับนักวิจัยมืออาชีพ ได้เห็นบรรยากาศการถกเถียง การตั้งคำถามว่าทำไมต้องใช้แบบนี้ ทำไมผลเป็นแบบนี้ การประชุมแบบนี้แหละครับเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้บรรยากาศการวิจัยของที่นี่เข้มข้นมาก เมื่อเรามีการถกเถียงเพื่อหาข้อเท็จจริง เราจะสามารถตรวจสอบได้ว่าสิ่งที่เราหามาได้เป็นของจริงรึเปล่า ทำให้ความผิดพลาดและความคลาดเคลื่อนลดลงได้

หลังประชุมเสร็จ ผมรู้ตัวที่ผมคงไม่มีโอกาสเจออาจารย์ที่ปรึกษาโปรเจกต์ของผมแล้ว ผมจึงเอาของฝากที่ผมซื้อมาวันแรกที่สุวรรณภูมิก่อนบินมา เป็นโปสการ์ดตัวต่อเป็นรูปหนุมานจริง ๆ ผมเลือกตัวละครจากรามเกียรติ์ตัวนี้เพราะว่าเขาเป็นลิง และ (ผมคิดเอาเองว่า) เขามีลักษณะนิสัยที่ไฮเปอร์เหมือนผม และมีความสามารถมากมายเหมือนผม (เหรออ) แต่พอมาดูด้านหลังของโปสการ์ดที่เขียนไว้ เขาเขียนไว้ว่าหนุมานเป็นทหารเอกพระรามหรืออะไรสักอย่างนี้แหละ แต่ไม่เห็นมีคำว่า “ไฮเปอร์” เขียนไว้สักคำ

ผมยื่นโปสการ์ดให้เขา

“อาจารย์ครับ วันนี้ก็เป็นวันสุดท้ายที่ผมจะเจอกับอาจารย์แล้ว ผมเลยเอามาให้เป็นของฝากครับ”

“อ้อ ขอขอบคุณมาก คุณไม่จำเป็นต้องทำให้ผมก็ได้ แต่ขอบคุณมากนะ”

เราคุยกันอีกนิดหน่อยเกี่ยวกับอนาคต และผมบอกกับเขาว่าผมจะกลับมาทำงานที่เซิร์นอีกครั้งให้ได้

หลังประชุมเสร็จ ผมไปกินข้าวเที่ยง แต่วันนี้มันเศร้ากว่าทุกวัน เพราะนี่คือมื้อเที่ยงมื้อสุดท้ายของเราที่นี่แล้ว ผมจึงยอมสั่งเมนูพิเศษมากิน เพราะนี่คือวันสุดท้ายครับ ถึงตอนบ่าย ผมไม่มีกะจิตกะใจจะทำอะไรอีกแล้ว ทุกอย่างมันดูเศร้าไปหมด ผมรู้สึกเศร้ามากถึงขั้นเปิดวิดีโอใน YouTube ดูแล้วก็ยังไม่หาย

บ่ายสอง ผมรู้ตัวว่าผมยังต้องทำอะไรอีกมากก่อนกลับ ผมจึงยอมเดินออกมาจากออฟฟิศก่อนออกจากตึก ผมเดินไปหาเงินที่โต๊ะ เราบอกลาให้กันและกัน เพราะเย็นนี้เงินจะขึ้นรถบัสตะลุยยุโรปของมันแล้ว และคงไม่ได้เจอกันอีกจนกว่าจะกลับไทย

ผมเดินออกจากตึก ฝนตกตลอดทาง เหมือนกับว่าท้องฟ้ากำลังร้องไห้กับผม ผมเดินไปหาเจ้าหน้าที่ที่ดูแลโครงการ Summer student ของเซิร์นเพื่อเช็คว่าผมขาดอะไรไปบ้าง เราคุยกันเกือบสิบนาที และคอยเช็คว่าเราทำอะไรไปแล้วบ้าง ส่งรายงานวิจัย (ผมส่งแล้ว) ประเมินวิจัย (ยัง) คืบบัตร์วิจัย (ยัง) และก็คุยกันอีกนิดหน่อย

“เป็นไงจะ รู้สึกอย่างไรบ้าง” พี่เจ้าหน้าที่ทักผม

“รู้สึกที่ผมต้องกลับมาที่นี่ให้ได้ครับ”

“อ้อ ดีจัง พี่ก็หวังว่าเราจะกลับมาเจอกันนะ”

“ครับ งั้นถ้าไม่มีอะไรแล้วผมขอลาเลยนะครับ”

“งั้นก็ลาก่อน ขอให้โชคดี และยินดีต้อนรับกลับมาจะนะ”

ผมกรอกแบบประเมิน ข้อบ่งชี้ข้อเสียเซิร์นที่มีคนฝากมาตั้งแต่แรกนิดหน่อย และเดินไปคืบบัตร์ และก็นึกขึ้นได้ว่าเรายังไม่ได้เดินดู Globe of Science and Innovation เลย ตั้งอยู่ตรงข้ามแท้ ๆ แต่ไม่เคยไป ผมเลยเดินไปดูเป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย

Globe of Science and Innovation เป็นแลนด์มาร์กสำคัญแห่งหนึ่งของเซิร์นครับ ที่ชั้นแรกมีนิทรรศการเกี่ยวกับฟิสิกส์อนุภาค และการศึกษาอนุภาคมูลฐานด้วยการเร่งอนุภาค

ใน LHC ตัวนิทรรศการทำออกมาได้สวยงาม ที่สำคัญคือเข้าฟรีครับ ใครที่มาเจเนวา นอกจากจะมา Jet d'Eau, Microcosm แล้วอย่าลืมมาที่นี่ด้วยนะครับ ไม่ผิดหวังแน่นอน

ดูเสร็จแล้ว ผมจึงเดินกลับไปยังโรงอาหาร เพราะว่ายังมีอย่างสุดท้ายที่ผมต้องทำ คือเอาเสื้อสำหรับ Summer students ที่ผมสั่งไว้เมื่อสองสัปดาห์ก่อน ความพิเศษของเสื้อตัวนี้คือออกแบบโดย Summer student ด้วยกันเอง และลายสำหรับปีนี้มีชื่อของ Summer student ทุกคนอยู่ที่แผ่นหลังของเสื้อ รวมถึงชื่อของผม เฉิน กั้น และวินโดว์ด้วย (ถึงแม้ว่าวินโดว์จะไม่ได้สั่งเสื้อนี้ก็ตาม)

เอาเสื้อเสร็จแล้ว คุกกับเพื่อนฝรั่งและตามหาซื้อคนบนเสื้ออีกนิดหน่อย ก็ได้เวลาบอกลา ผมบอกลาเพื่อน ๆ ที่เจอ โดยหวังว่าเราจะกลับมาพบกันอีก ก่อนจะรู้ว่าผมตกรถ shuttle bus รอบสุดท้าย

หนึ่งทุ่ม กั้นขอให้ผมไปรับเขาหน้าตึกหน่อย เพราะเขาคืนกุญแจห้องไปแล้ว

ตอนผมไปรับเขา กั้นอยู่ในสภาพพร้อมเที่ยวสุด ๆ มีเป้หนึ่งใบ และความมั่นใจเต็มร้อย เขาขอมานั่งเล่นห้องผมเพราะว่าเขาจะไปขึ้นรถบัสในตัวเมืองตอนห้าทุ่มเพื่อจะไปตะลุยยุโรปของเขา นอกจากนี้เรายังนัดมาตีลเรื่องเสื้อ Summer student ของเรา คุกไป ๆ มา ๆ ก็ได้ข้อสรุปว่าผมจะหิ้วเสื้อกลับไทย แล้วค่อยมาเอาเสื้อที่ไทยทีหลัง

กั้นนั่งอยู่บนเก้าอี้ตัวเดียวในห้อง ส่วนผมย้ายไปนั่งบนเตียง ตลอดสามชั่วโมงสุดท้ายของเราในห้อง เราคุยกันบ้างประปราย ผมไปทำกับข้าว และเอาเข้ามากินในห้อง ส่วนกั้นก็เอาโค้กขวดสองลิตรที่ผมซื้อมาดื่ม เขาดื่มไปเรื่อย ๆ จนผมทักว่า

“เฮ้ย ใจคอจะดื่มหมดเลยรึไง”

“อ้าว ขอโทษพี่ ดื่มเพลินไปหน่อย”

สี่ทุ่ม กั้นต้องขึ้นรถไปเข้าตัวเมืองเพื่อขึ้นรถบัส กั้นขอไปแปร่งพื้นที่อ่างล้างหน้าห้องผม เรากอดกันเป็นครั้งสุดท้าย เพราะผมทำใจไม่ได้ว่าเราต้องจากกันแล้ว

“กลับไทยเดี๋ยวก็เจอกันแล้วพี่” กั้นบอก “เจอกันครับ” แล้วกั้นก็เดินจากไป ส่วนผมก็เริ่มจัดกระเป๋าสำหรับวันพรุ่งนี้

วันที่ 70: 12 สิงหาคม 2560

ผมยังจำได้เลยว่าวันแรก ๆ ที่มาที่นี่ ผมรู้สึกว้าหว้าที่ได้เป็นห้องเล็ก ๆ น่ารัก เหมาะกับชีวิตชายโสดอย่างผมมาก แต่ปัญหาแรกคือผมไม่รู้ว่าจะเปิดม่านตรงหน้าต่างยังไง ถึงกับต้องวานให้เพื่อนญี่ปุ่นที่อยู่ห้องตรงข้ามมาช่วยเปิดให้ ตอนแรก ๆ ผมก็คิดว่าการนอนที่ห้องที่มีให้แต่อ่างล้างหน้าและห้องอาบน้ำรวมมันจะยุ่งยาก (ถึงแม้ว่าจะเคยนอนหอพักที่มีแต่ห้องน้ำรวมก็เถอะ) แต่ไป ๆ

มา ๆ มันก็โอเคกับผมมาก นานวันเข้าครวัในที่พักแห่งนี้สอนผมทำกับข้าวกับกระทะกา ก ๆ และเตาไฟฟ้าที่ไม่ได้ให้ความร้อนแบบที่ควรจะเป็น และผมเริ่มชินกับบรรยากาศการอยู่คนเดียวในตอนกลางคืน การทำกับข้าวกับเพื่อนบ้าน การออกไปซั กผ้าคนเดียวในตอนคืนวันจันทร์ และอื่น ๆ อีกมากมาย ถึงแม้ว่าจะมีช่วงที่ทุกข์ทูลุ เรื่องที่พักบ้างประปราย

ไม่น่าเชื่อเลยครับว่าผมจะต้องจากที่พั กแสนวิเศษแห่งนี้ไปแล้ว

ผมแพ้กักระเป่า และพยายามอย่างมากในการปิดกระเป่าใบโตของผม เพราะของที่ผมซื้อให้ตัวเองและของฝากที่เพื่อน ๆ และแม่ขอร้องแกมบังคับให้ซื้อมามันเยอะเหลือเกิน กว่า จะปิดได้ก็เล่นเอาสุขภาพจิตของผมเสียหายหนักมาก แต่ที่ปิดไม่ลงจริง ๆ คือกระเป่าเดินทางในใจผมนี้แหละ

ผมยังทำใจไม่ได้เลยว่าผมจะต้องจากที่นี่ไปแล้ว ผมยังทำใจไม่ได้เลยว่าผมจะไม่ได้เดินขึ้น shuttle bus ไปทำงาน ผมยังทำใจไม่ได้เลยว่าผมจะไม่ได้เดินเข้าไปยัง Main Auditorium ไปฟังเลกเชอร์แล้ว ผมยังทำใจไม่ได้เลยว่าผมจะไม่ได้เดินเข้าไปยังตึกที่ทำงานและเจอเพื่อน ๆ ของผมอีก ผมยังทำใจไม่ได้เลยว่าผมจะไม่มีโอกาสมากินข้าวที่เซิร์น ผมยังทำใจไม่ได้เลยว่าผมจะไม่ได้ทำงานในบรรยากาศวิจิตรอันเข้มข้นแบบนี้อีกแล้ว

ความรู้สึกทุกอย่างมันท่วมท้นจนผมอยากร้องไห้ แต่ก็ไม่มีใครอยู่ในห้องให้ซบไหล่ (ไซลี ผมมันโสด) ผมจึงต้องยอมทำใจให้เข้มแข็ง และลากกระเป่าของตัวเองไปสนามบิน ก่อนจะถึงสนามบินก็มีเพื่อนอีกคนมาขึ้นเครื่องบินเพื่อกลับบ้านเขาเหมือนกัน เราคุยกันนิดหน่อย และเพิ่มเป็นเพื่อนในเฟซบุ๊กกันไป เพื่อว่าเราจะได้เจอกันอีก

รถเมล์ถึงสนามบินแล้ว ผมลากกระเป่าปุ่ลง ๆ ไปที่บริเวณผู้โดยสารขาออก บอกลาเพื่อนที่เพิ่งเจอกันไม่กี่ชั่วโมงก่อน และลากกระเป่าเพื่อขึ้นเครื่อง

เดินไปโซนฝรั่งเศส และโหลดกระเป่าขึ้นเครื่อง

วันนี้ผมจะบินไปปารีสครับ!

วันที่ 71: 13 สิงหาคม 2560

“พี่ ตั้วมาเจนีวาก็สีหมื่นกว่าละนะพี่ พี่จะยอมอยู่ที่เจนีวาจริงหรือ ออกไปเที่ยวที่อื่นบ้างก็ได้ มันไม่คุ้มค่าตั้วนะ” ฉะนั้นพยายามจะโฆษณาชวนเชื่อให้ผมยอมยกเลิกโรงแรมที่เจนีวาแล้วไปเที่ยวเมืองอื่น ผมจึงทะเลาะกับตัวเองอย่างหนักหน่วง สุดท้ายก็มาลงเอยที่ปารีส เพราะมีพิพิธภัณฑลู่ฟวร์

ก่อนออกจากเจนีวา ผมจองตั้วเครื่องบินไปปารีส จองที่พัก และจองตั้วเข้าชมลู่ฟวร์ ด้วยความคิดที่ว่า ในเมื่อเราเป็นคนรักศิลปะ และเราเคยเรียนวิชาศิลปะยุคใหม่สมัยต้นแล้ว เราควรจะไปสักการบูชาพิพิธภัณฑลู่ฟวร์ให้ได้สักครั้งก่อนตาย

ผมจึงตัดสินใจว่าวันนี้เราจะไปลูฟวร์ และจะใช้เวลาอยู่ที่นั่นให้นานที่สุด เพื่อชิมชั้กับบรรยากาศของพิพิธภัณฑ์ที่โด่งดังที่สุดในโลก

วันนี้ผมมาถึงลูฟวร์ตอนเที่ยง ไปรับตั๋วเข้าชมกับเจ้าหน้าที่ที่นัดแนะไว้ว่าจะแจกบัตรที่ผมเสียเงินจองไว้ก่อนหน้านี้ (ผมไม่ได้จองกับทางลูฟวร์นะครับ อาศัยบริการจองตั๋วจากเจ้าอื่นเอา) และก็พบกับควิยาวาวอย่างที่เรารำลึกกันว่า ถ้าจะมาลูฟวร์ เราต้องซื้อตั๋วเข้าชมก่อน เพราะว่าแถวหน้าพิระมิตทางเข้าหลักมีสองแถว คือ แถวของคนซื้อตั๋วมาล่วงหน้าหรือมี Museum Pass อยู่แล้ว และแถวของคนที่ไม่ได้มีอะไรเลย อาศัยไปตายดาบหน้าเอา ซึ่งแถวที่ซื้อตั๋วมาแล้วสั้นกว่าอีกแถวหนึ่งอย่างมีนัยยะสำคัญ ผมจึงยืนต่อคิวไม่นานนัก เลยใช้เวลาถ่ายรูป เล่นมือถือ เอารูปลงอินสตาแกรม เล่นเกม และสมน้ำหน้ากลุ่มคนที่ไม่ได้ซื้อตั้มาก่อนหน้านี้ ถ้ามว่าทำไมควิถึงยาว เพราะว่าคิวที่ต่อนี้เป็นคิวตรวจรักษาความปลอดภัยเฉย ๆ ครับ

เอาละ ผมเข้ามาในลูฟวร์แล้ว และตอนนี้รอบตัวผมก็มีแต่งานศิลปะทั้งหลาย ตั้งแต่ The Virgin and the Infant (เยอะมากครับ), Triumph of the Virtues, St. John the Baptist และอื่น ๆ อีกมากมาย แต่ไฮไลท์สำคัญคือ Mona Lisa ที่ทุกคนแห่กันไปดู ไปสักการบูชา และไปถ่ายรูปลงมือถือเก็บไว้ ผมวนไปดูรูปนั้นตั้งสามรอบ และบอกได้เลยครับว่ามีคนแห่กันไปดูเต็มทุกรอบ

หลังจากอิมเมกับลูฟวร์แล้ว ผมก็เดินออกมา และพบว่าตอนนี้หกโมงเย็นแล้ว ผมจึงนั่งรถไฟใต้ดินต่อไปยังหอไอเฟลที่เขาว่าดัง ๆ กัน เมื่อมาถึงแล้วผมก็เจอกับคิวตรวจความปลอดภัยที่ไม่รู้จะยาวไปไหนอีกเช่นกัน คือผมเข้าใจว่าปารีสเป็นเมืองท่องเที่ยว คนหลักล้านแห่กันเข้ามาดูทุกปี แต่ช่วยทำให้มันเร็วกว่านี้หน่อยได้มั้ยครับเจ้านายยยยยยย

หลังจากผ่านด่านตรวจกระเป๋าแล้ว ผมก็พบกับคิวซื้อตั้เพื่อขึ้นไปดูหอไอเฟลที่ยาววววววววไปไหนก็ไม่รู้ รู้แต่ว่ามีสองแถว คือ แถวซื้อตั้ขึ้นกระเช้า และแถวของคนที่มีบัตรใจเดิน แถวหลังสั้นกว่าและถูกกว่า ด้วยความงก ผมจึงยอมซื้อตั้เพื่อเดินขึ้นไปทั้ง ๆ ที่ไม่แน่ใจในสังขารของตัวเองว่าจะรอดมั้ย

เมื่อมาถึงชั้นหนึ่งแล้ว ผมก็พบกับวิวของปารีสที่สวยงาม ที่ระดับความสูง 58 เมตร ผมเห็น Trocadero ซึ่งผมคิดเอาเองว่ามันน่าจะเป็นจุดชมวิวหอไอเฟลที่เขานิยมถ่ายกันแน่ ๆ และรอบ ๆ ตัวผมมีแต่วิวของปารีส แต่ตั้ที่ผมซื้อมามันมีไว้สำหรับเดินขึ้นชั้นสอง ผมจึงยอมแบกสังขารเดินต่อไปยังชั้นสอง และก็ไม่ได้ผิดหวังจริง ๆ ครับ เพราะว่ามันสวยกว่าชั้นแรกอีก (อ้าว)

ผมลงจากหอไอเฟลอย่างอิมเม และคิดได้ว่าก่อนกลับ เราแวะ Trocadero ถ่ายรูปหอไอเฟลมุมมหาชนดีกว่า กว่าผมจะเดินมาถึง Trocadero หอไอเฟลก็เริ่มเปิดไฟสีเหลืองนวลสวยงาม ผมจึงถ่ายรูปจนหน้าใจและกลับโรงแรม

วันที่ 72: 14 สิงหาคม 2560

วันนี้ผมออกจากสนามบิน Charles de Gaulle ปารีสเพื่อกลับเจนีวาครับ แต่ด้วยความโลภอยากได้ตั๋วราคาถูกที่สุดเท่าที่จะทำได้ ผมเลยได้ไฟล์ทที่ออกจากปารีสเกือบสามทุ่ม และไปถึงเจนีวาสี่ทุ่ม โชคดีที่ผมจองที่พักไว้ตรงข้ามกับสถานีรถไฟ Gare Cornavin ผมเลยโดดขึ้นรถไฟด้วยตั๋วรถเมล์ฟรีที่เขามีให้กดที่สนามบินตรงมายังโรงแรมได้เลย

หลังจากเช็คอินเสร็จแล้ว ผมก็คิดว่า เออ เรายังมีเวลาไปดู Jet d'Eau ตอนกลางคืนนี่หว่า อาจารย์พุดเคยเล่าให้ฟังว่าตอนกลางคืนเขาจะเปิดไฟด้วย ไปเลยเหอะ ผมจึงเอากระเป๋าเข้าห้อง และแบกกระเป๋าถือวิ่งไปดู Jet d'Eau ตอนกลางคืนก่อนจะปิด ด้วยประสบการณ์การอยู่ในเจนีวามาสองเดือน ผมจึงรู้ว่าผมควรเดินไปทางไหนได้โดยแทบไม่ต้องพึ่ง Google Maps เลยสบาย ๆ ครับ

ผมวิ่งมาถึงฝั่งทะเลสาบเจนีวา และผมแทบไม่เชื่อสายตาตัวเอง Jet d'Eau ขณะเปิดไฟตอนกลางคืนสวยมาก พวยน้ำพุ่งขึ้นอย่างสงบ สะท้อนแสงสปอตไลท์สีขาว น้ำพุอยู่ตรงนั้น สะท้อนแสงระยิบระยับตามลวดลายของระฆังน้ำ ภาพสะท้อนบนผิวน้ำทะเลสาบเปรียบเหมือนกระจกที่สะท้อนความงามของอัญมณีแห่งเมืองนี้ ผมยืนดูเฉย ๆ และ Clair de Lune ของ Claude Debussy ก็ลอยเข้ามาในหัว เข้ากับบรรยากาศนี้เหลือเกิน

ผมหาพื้นที่เพื่อตั้งกล้อง และถ่ายภาพเก็บความงามของ Jet d'Eau เป็นครั้งสุดท้าย ผมยังจำวันแรกที่เราเจอกันได้ วันนั้นเป็นวันเสาร์ ผมเดินตัวคนเดียวเพื่อมาชมน้ำพุใกล้ ๆ วันนี้เป็นวันสุดท้าย ผมจึงมาหาน้ำพุเป็นครั้งสุดท้าย ให้อารมณ์เหมือนกับชายหนุ่มที่ตัดสินใจมาเพื่อพบกับหญิงสาวที่เป็นที่รักเป็นครั้งสุดท้าย ก่อนจะจากกันไปตลอดกาล

เมื่อถ่ายจนหน้าใจแล้ว ผมจึงคิดว่า ถ้าเราเดินเข้าไปดูใกล้ ๆ จะวิเศษมากเลยนะ ผมจึงยอมใช้เวลาคืนสุดท้ายเพื่อเดินริมทะเลสาบเจนีวา เพื่อจะเข้าไปให้ใกล้หญิงสาวคนนี้มากที่สุด ระหว่างเดิน ผมหิวน้ำมาก และเลื้อยไปเห็นน้ำพุเล็ก ๆ ที่พ่นน้ำดื่มให้ ผมเลยก้มตัวลงและวกกินไปสองสามอีก

ผมเงยหน้าขึ้นมามอง Jet d'Eau อีกครั้งหนึ่ง

เธอไปแล้วครับ ทั้งระฆังน้ำสุดท้ายไว้ให้ผมดูต่างหน้า ราวกับกำลังสั่งเสียว่า “ลาก่อนนะ ท้อป หากเรายังมีบุญวาสนาก็ขอให้ได้มาเจอกันอีก”

วันที่ 73: 15 สิงหาคม 2560

“ตายแล้ว นี่เราจะบินแล้วหรือ”

ผมนึกในใจพลาใจหาย พอรู้ตัวว่าอีกไม่กี่ชั่วโมงก็จะบินไปจากสวิสแล้ว

ผมย้อนดูบล็อกของตัวเองที่อุตสาหะเขียนไว้ตลอดสองเดือนที่ผ่านมา มีทั้งความทรงจำดี ๆ และแย่ ๆ บ้าง เช่น ทำงาน ทัศนศึกษา เทียว เดินหลงอยู่ในพิพิธภัณฑ์ที่เต็มไปด้วยงานศิลปะ กินเลี้ยงสังสรรค์กับทั้งรุ่นน้องคนไทยและเพื่อนฝรั่ง ใช้ชีวิตแบบหนุ่มโสดตัวคนเดียวในครัวร์ ออกไปค้นพบสถานที่รอบตัวที่ไม่เคยคิดว่าจะได้เจอมาก่อน ร่วมทีมกับเพื่อน ๆ ประกวดทำเว็บ ขึ้นรถเมล์ส่งไปสการ์ต ไปช้อปปิ้ง กินอาหาร บล็อกทุกตอนที่ผมเขียนไปตลอดสองเดือนที่ผ่านมามันเต็มไปด้วยความทรงจำทั้งนั้น แถมยังมีอะไร ๆ อีกมากมายที่ผมไม่ได้เขียนลงไป

ผมย้อนกลับไปดูบล็อกตอนแรกสุดก่อนมาที่นี้ ตอนนั้นผมยังกังวลอยู่เลยว่า “บรรยากาศการวิจัยที่เข้มข้น” จะเป็นอย่างไร จะโหดไปมัย มาตอนนี้ผมรู้แล้วว่ามันไม่ได้โหดร้ายเลยสักนิด แต่มันคือบรรยากาศที่ผมควรพาตัวเองเข้าไปคลุกคลีกับมัน ทำความรู้จักกับมัน และคุ้นชินกับมัน ผมเริ่มรู้สึกแล้วว่านี่แหละคือบรรยากาศที่ใช่ ที่เราต้องการ มันทำให้เด็กไฮเปอร์อย่างผมมีชีวิตชีวามากที่สุด

วันนี้ผมกลับไปเชิร์นเป็นครั้งสุดท้ายในฐานะนักท่องเทียว เพื่อมาซื้อของอีกเล็กน้อยก่อนกลับบ้าน ผมมาถึงตอนเก้าโมงเช้า แต่กว่าร้านจะเปิดก็สิบโมง จึงต้องรอรออย่างช่วยไม่ได้

ระหว่างรอ ผมก็นึกได้ว่าผมยังไม่มีรูปคู่เพื่อนในเชิร์นเลยสักคน ไม่ใช่เพราะผมไม่มีเพื่อนนะครับ แต่ผมใช้เวลาอยู่กับเพื่อนแทนที่จะใช้เวลาถ่ายรูปกับเพื่อน มันต่างกันนะครับ เพราะว่าผมได้คุยกับเพื่อน ได้เห็นหน้าจริง ๆ ได้มีปฏิสัมพันธ์ แต่ในกรณีหลังมันมีมือถือไม่ก็กล้องมาขวางเราอยู่

ผมมองหาเพื่อนในรายชื่อที่น่าจะยังไม่กลับจากเชิร์น และเจอกับคนนึงครับ เขาชื่อเซิร์จ มาจากเนเธอร์แลนด์ และเขาทำงานกับอาจารย์ที่ปรึกษาคนเดียวกับผม

ผมส่งข้อความหาเขา

“นี่ ๆ ยังอยู่เชิร์นปะ”

“อยู่ ๆ ไฟล์ตกับไทยเป็นไงมั่ง”

“เรายังไม่กลับเลย ตอนนี้เราอยู่ที่ reception มาถ่ายรูปสุดท้ายกันปะ”

“เดี๋ยวเราไป” ผมกดไลก์ตอบ

เซิร์จเดินมาหาผม ผมทักทายเขา และเราเริ่มคุยกันนิดหน่อย

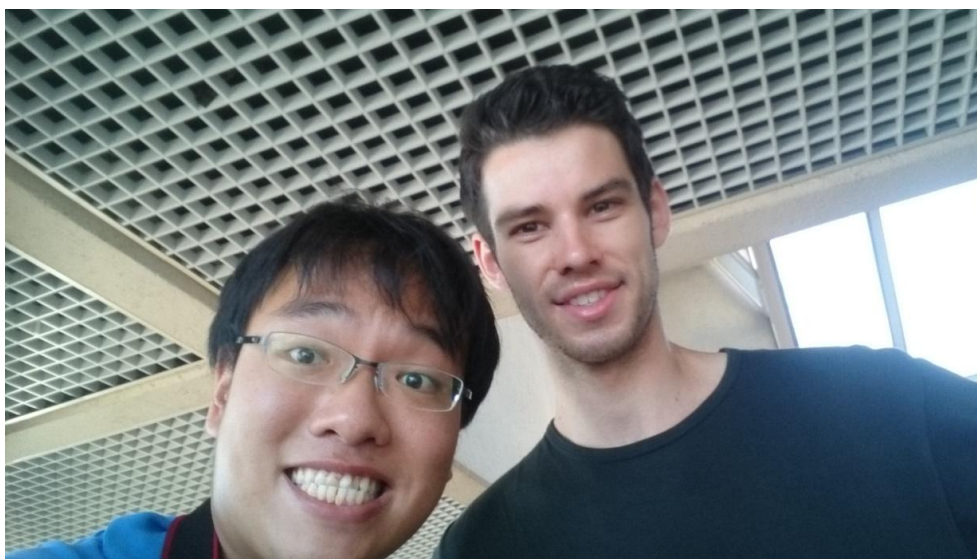
“ช่วงนี้ออฟฟิศเงียบ ๆ หน่อยนะ” เซิร์จบอกผม

“อ้อ อืม ๆ อาจารย์มาปะ”

“ไม่อะ เขาไปเที่ยว”

“อ้าวเหรอ”

พวกเราผลัดกันถ่ายเซลฟี่ด้วยมือถือ ก่อนจะบอกลากันและกัน

“มาถึงเมืองไทยแล้วอย่าลืมส่งข้อความมาบอกเรานะ เพื่อเราว่างพานายทัวร์”

“ได้ ๆ”

หลังจากซื้อของเสร็จแล้ว ผมก็เดินทางกลับที่พัก เช็กเอาต์ และขึ้นรถไฟไปสนามบิน ด้วยความเป็นนักท่องเที่ยวที่ดี ผมจึงขึ้นรถที่เคาน์เตอร์เช็กอินก่อนเวลาเปิดเล็กน้อย สักพัก มีเจ้าหน้าที่มาบอกกับผมว่า เคาน์เตอร์เช็กอินจะเปิดในอีก 20 นาที

คือถ้าปกติผมเตรียมพร้อมด้วยการไปหาอะไรกินรองท้องก่อนมาต่อคิวนี้ ผมคงไม่มีปัญหา ขึ้นรถเช็กอินอย่างสบาย ๆ สไตล์มยุราแล้ว แต่ตอนนั้นผมหิวมาก สงสัยข้าวเช้าที่โรงแรมมันยังไม่พอ หรือเมื่อคืนผมนอนไม่พอเอง ครั้นจะออกไปหาอะไรกินก็เหลือบไปเห็นแถวข้างหลังผมที่ยาววาววาววาวพอ ๆ กับตอนไปขึ้นหอไอเฟลเมื่อวันอาทิตย์ เลยคิดได้ว่าขึ้นวิ่งไปหาอะไรกินก็ต้องเสียเวลาต่อคิวเช็กอินอีก ทนหิวหน่อยละกันนะท้อป

ในที่สุด ร่างกายของผมก็เริ่มประท้วงแบบชาวปารีสเฮียง ด้วยการส่ออาการวิ่ง ๆ เวียนศีรษะ เกือบจะเป็นลม ผมจึงยอมนั่ง แต่ไม่ยอมลดละความพยายามต่อแถวเช็กอิน ผมยอมนั่งรอจนกระทั่ง

เคานเตอร์เช็คอินเปิด เดินไปโหลดกระเป๋าขึ้นเครื่อง (ผมเช็คอินมาก่อนแล้วครับ เป็นนักท่องเที่ยวนิดี แฮ่) และบึ่งไปหาอะไรกินทันที

เอาละ ผมกินข้าวเสร็จแล้ว และตอนนี้กำลังนั่งพิมพ์บล็อกตอนสุดท้ายตอนนี้ที่สนามบินอีกไม่ถึงชั่วโมงผมก็ต้องขึ้นเครื่องกลับบ้านแล้ว เลยขอถือโอกาสขอบคุณทุกคนก่อนเลยนะครับ

ก่อนอื่น ขอขอบคุณโครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนเซิร์น ที่ทำให้ผมได้มีโอกาสมาเยือนสถานที่ทำงานที่เป็นความใฝ่ฝันของผมมาตลอด ขอขอบคุณมากครับ

ขอขอบคุณ อ. ดร. นรพัทธ์ ศรีมโนภาษ จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และพี่อ๊อด อุมาร์ซนี่ แก้วบุตตา จากสถาบันวิจัยแสงซินโครตรอน (องค์การมหาชน) ที่ช่วยดูแล ประสานงาน และให้คำแนะนำผมกับแก๊งเด็กเกรียนไทยในเซิร์นแก๊งนี้ด้วยครับ ขอขอบคุณมากครับ

ขอบคุณเงินหลง กัน และวินโดว์ ในฐานะเพื่อนประจำทริปฝึกงานอันแสนวิเศษตลอดสองเดือนที่ผ่านมา ถ้าพี่ชาตพวกน้องไป พี่คงได้ไปยืนงง ๆ ที่สวีเดนแน่ ๆ ขอใจมาก

I would like to thank everyone at CERN for giving me this wonderful opportunity to be here and work with you guys. Thank you, goodbye, and WATCH ME. I'LL BE BACK.

ขอขอบคุณพ่อกับแม่ที่มาส่งที่สุวรรณภูมิ ถึงแม้ว่าจะต้องรีบกลับไปขึ้นรถไฟกลับบ้านก่อน เพราะบ้านเราไม่มีรถ แต่ก็ยังดีที่ไม่มาส่งเลย ขอขอบคุณมากครับ

ต่อจากนี้ผมก็ไม่รู้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นในชีวิตผม แต่ก็เหมือนกับตอนก่อนไปเซิร์นแหละครับ คือ ช่างเถอะ ไปถึงเดี๋ยวก็รู้เองแหละ

ขอตัวขึ้นเครื่องก่อนนะครับ ขอขอบคุณมากครับ สวัสดีครับ

วิษณุพันธ์ วชิรภูษิตานันท์

นักศึกษาประจำโครงการนักศึกษาภาคฤดูร้อนเซิร์น ประจำปี 2560

นครเจนีวา สมาพันธรัฐสวิส

15 สิงหาคม 2560